Ticălosul seducător

Christina Lauren

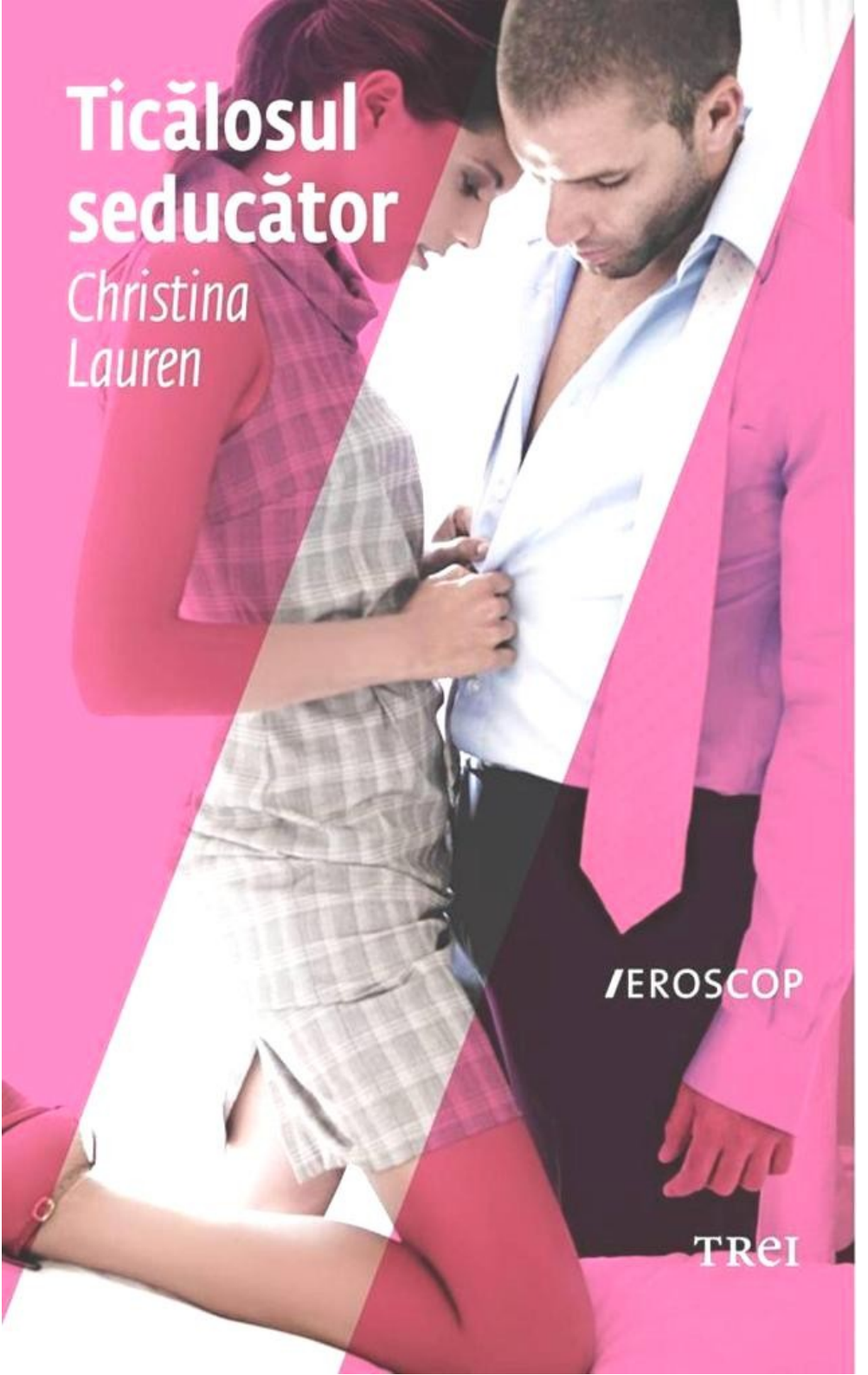

EROSCOP

TREI

/ EROSCOP

Christina Lauren

Ticălosul seducător

TREI

Traducere din engleză de
Cristina Jinga

Ticălosul seducător descrie cu senzualitate şi umor tensiunea erotică dintre un bărbat şi o femeie a căror rivalitate se transformă într-o atracţie de nestăvilit.

Inteligentă, ambiţioasă şi la un pas de absolvirea unui MBA, stagiara Chloe Mills are o singură problemă: şeful ei, Bennett Ryan. Exigent, fără scrupule şi aparent lipsit de orice consideraţie pentru munca subordonaţilor, acesta este însă un bărbat irezistibil. Un "ticălos seducător", cum este numit pe ascuns în firma al cărei director executiv este. Deşi nu a fost niciodată adeptul unei relaţii la serviciu, asistenta sa Chloe e atât de fermecătoare, încât Bennett devine din ce în ce mai tentat să încalce regulile. La ce anume trebuie să renunţe cei doi pentru a se avea unul pe celălalt?

Disponibil iniţial online cu titlul The Office – ajungând la un număr de peste două milioane de cititori pe site-urile fanfiction – romanul Ticălosul seducător este primul din seria omonimă, fiind în curs de ecranizare.

"Fără să-şi deschidă ochii, îşi retrase degetul şi strânse în pumn dantela subţire a chiloţilor mei. Tremura când îşi ridică privirea spre ochii mei, cu o expresie clară de furie. Dintr-o mişcare îi rupse, sfâşierea ţesăturii răsunând cu ecou în liniştea din

jur."
– Ticălosul seducător de Christina Lauren

Christina Lauren este pseudonimul literar al autoarelor Christina Hobbs şi Lauren Billings, care au devenit celebre cu seria Beautiful Bastard, încadrată în categoria adult fiction. Christina Lauren a iniţiat o nouă serie, Wild Seasons, odată cu lansarea romanului Sweet Filthy Boy, apărut în luna mai 2014.

EROSCOP

Christina Lauren

Ticălosul seducător

TREI

Traducere din engleză de
Cristina Jinga

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: © Brooke Fasani Auchincloss/Corbis

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Corectură:
Ana-Maria Tamaş
Sânziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAUREN, CHRISTINA
Ticălosul seducător / Christina Lauren; trad.:
Cristina Jinga.— Bucureşti: Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-031-1
I. Jinga, Cristina (trad.)

821.112.2-31135.1
Titlul original: Beautiful Bastard
Autor: Christina Lauren
Copyright © 2013 by Lauren Billings Luhrs and Christina Hobbs Venstra
Copyright © Editura Trei, 2014 pentru prezenta ediţie

Pentru SM, deoarece, fără să ştie, ne-a adus împreună,
fanilor pentru că au oficializat relaţia şi soţilor noştri
pentru că au suportat atâtea din partea noastră.

Unu

Tata spunea întotdeauna că poţi învăţa jobul pe care îl vrei urmărind, clipă de clipă, felul în care cineva îndeplineşte profesia respectivă.

— Ca să obţii jobul din vârf, trebuie să începi de la bază, mi-a zis el. Să devii persoana fără de care directorul executiv nu poate trăi. Să fii mâna lui dreaptă. Cunoaşte lumea lor şi te vor racola în secunda în care ţi-ai luat diploma.

Devenisem de neînlocuit. Şi, fără îndoială, devenisem Mâna Dreaptă. Dar în cazul de faţă, eram mâna dreaptă care, în cele mai multe zile, voia să plesnească faţa aia afurisită.

Şeful meu, Bennett Ryan. *Ticălosul seducător.*

Stomacul mi se strângea ghem numai când mă gândeam la el: înalt, superb şi complet mârşav. Era cel mai încrezut şi mai afectat netrebnic pe care-l cunoscusem vreodată. Auzisem toate celelalte femei din birou bârfind despre escapadele lui şi mă întrebam dacă un chip frumos era tot ce-i trebuie. Dar tata mai spunea şi că „o să-ţi dai seama foarte curând, în viaţă, că frumuseţea e doar la suprafaţă, pe când urâciunea e până la os”. Îmi luasem şi eu porţia, mai mult decât îndestulătoare, de bărbaţi nemernici în ultimii câţiva ani, mă încurcasem cu vreo câţiva în liceu şi la colegiu. Dar ăsta îi întrecuse pe toţi.

— Ei, salutare domnişoară Mills!

Domnul Ryan stătea în pragul biroului meu, care servea drept antecameră pentru al lui. Vocea îi era numai miere, dar efectul era exact pe dos… ca mierea lăsată să îngheţe şi să crape pe îngheţată.

După ce-mi vărsasem apă pe telefon, îmi scăpasem cerceii în coşul de gunoi, maşina îmi fusese lovită în spate pe autostrada interstatală şi fusesem nevoită

să aştept poliţiştii, care veniseră să ne spună ceea ce amândoi ştiam deja – că era vina celuilalt tip –, ultimul lucru de care aveam nevoie în dimineaţa aceea era un domn Ryan acru.

Ce ghinion pentru mine că nu venise cu alt gust.

I-am oferit obişnuitul meu:

— Bună dimineaţa, domnule Ryan, sperând că îmi va da şi el, în schimb, obişnuitul salut printr-o înclinare scurtă a capului.

Dar când am încercat să trec pe lângă el, a murmurat:

— Zău? „Dimineaţă”, domnişoară Mills? Ce oră e în mica dumitale lume?

M-am oprit şi i-am înfruntat privirea glacială. Era mai înalt decât mine cu mai bine de douăzeci de centimetri şi, înainte să lucrez pentru el, nu mă simţisem niciodată atât de scundă. Lucram pentru Ryan Media Group de şase ani. Dar, de când el se întorsese la afacerea familiei, în urmă cu nouă luni, mă apucasem să port tocuri pe care obişnuiam să le consider catalige de circ, numai ca să-l pot privi cât de cât la nivelul ochilor. Chiar şi aşa, tot trebuia să-mi las capul pe spate ca să mă uit la el, iar el în mod clar se delecta cu asta, după cum îi străluceau ochii de culoarea alunei.

— Am avut o dimineaţă cam dezastruoasă. N-o să se mai întâmple, am răspuns, uşurată că îmi stăpânisem tremurul din voce.

Niciodată nu întârziasem, nici măcar o dată, dar l-am lăsat să facă tapaj de data asta. Am reuşit să mă strecor pe lângă el, să-mi pun poşeta şi haina în dulapul meu şi să-mi pornesc calculatorul. Încercam să mă port de parcă n-ar fi rămas în uşă, urmărindu-mi fiecare mişcare.

— „Dimineaţă dezastruoasă” este o descriere chiar potrivită pentru ceea ce a trebuit să rezolv eu în absenţa ta. Am vorbit personal cu Alex Schaffer ca să aplanez faptul că nu primise contractele semnate când i se promiseseră: la nouă dimineaţa, ora Coastei de Est. A trebuit s-o sun personal pe Madeline Beaumont ca s-o anunţ că, de fapt, noi o să continuăm cu proiectul după cum am stabilit. Cu alte cuvinte, ţi-am făcut treaba, şi am făcut-o şi pe a mea, în dimineaţa asta. Sigur, chiar şi cu o „dimineaţă dezastruoasă” poţi ajunge la opt, nu? Unii dintre noi se trezesc şi încep lucrul înainte de gustarea de dimineaţă.

M-am uitat la el, se burzuluia la mine, se uita urât, cu braţele încrucişate peste pieptul lui larg – şi toate acestea numai pentru că întârziasem o oră. Mi-am întors privirea, foarte grijulie să nu mă holbez la modul în care costumul lui de culoare închisă, bine croit, i se întindea pe umeri. Făcusem greşeala de a vizita sala de sport a hotelului, la un congres în prima lună de când lucram împreună, şi am intrat ca să-l găsesc asudat şi cu bustul gol lângă banda de alergat. Avea o faţă pentru care orice model masculin ar fi fost gata să ucidă şi un păr incredibil, cum nu mai văzusem vreodată la un bărbat. Răvăşit, de parcă tocmai şi-ar fi tras-o. Aşa i-l descriau fetele de la parter şi, potrivit lor, îşi câştigase pe merit titlul ăsta. Imaginea lui ştergându-şi pieptul cu tricoul îmi rămăsese întipărită în creier.

Bineînţeles, a trebuit s-o strice deschizând gura: „Mă bucur să te văd acordând în sfârşit interes condiţiei tale fizice, domnişoară Mills”.

Măgar.

— Îmi pare rău, domnule Ryan, am spus cu o

uşoară notă tăioasă în glas. Înţeleg povara cu care te-am încărcat, obligându-te să foloseşti faxul şi să răspunzi la telefon. Cum am mai spus, n-o să se mai întâmple.

— Ai dreptate, n-o să se mai întâmple, răspunse el, cu acelaşi zâmbet încrezut.

Dacă şi-ar fi ţinut gura închisă, ar fi fost perfect. O bucată de bandă adezivă ar fi rezolvat problema. Aveam o rolă în biroul meu, pe care din când în când o scoteam şi o mângâiam, sperând că într-o bună zi am s-o pot folosi cum trebuie.

— Şi doar ca să nu las acest incident să-ţi iasă din minte, mi-ar plăcea să văd rapoartele complete despre proiectele Schaffer, Colton şi Beaumont pe biroul meu, până la ora cinci. Şi apoi o să compensezi ora pierdută în dimineaţa asta făcând o simulare de prezentare a raportului Papadakis pentru mine, în sala de conferinţe, la şase. Dacă o să reuşeşti cu raportul ăsta, o să-mi dovedeşti că ştii ce mama naibii faci.

Am făcut ochii mari, privindu-l cum face stânga-mprejur, trântind uşa biroului. Ştia foarte bine că eram înainte de termen cu proiectul ăsta, care de asemenea îmi servea ca teză pentru MBA[1]. Mai aveam încă nişte luni la dispoziţie ca să-mi termin *slide-urile,* odată ce contractele aveau să fie semnate… fiindcă nu erau – nici măcar nu fuseseră schiţate pe de-a-ntregul. Acum, cu toate pe capul meu, el voia să-i pregătesc o simulare de prezentare în… M-am uitat la ceas. Grozav, în şapte ore şi jumătate, dacă săream peste masa de prânz. Am deschis fişierul Papadakis şi m-am adâncit în lucru.

---

1 Abreviere pentru Master in Business Administration Afacerilor.

*

Când toată lumea începuse să se strecoare afară, pentru prânz, eu am rămas ţintuită în scaunul biroului, cu o cafea şi o pungă de fructe uscate pe care o cumpărasem de la un automat. În mod normal, mi-aş fi adus mâncare gătită sau aş fi plecat cu ceilalţi interni să-mi iau ceva, dar azi timpul nu era de partea mea. Am auzit uşa biroului deschizându-se şi mi-am ridicat capul, zâmbind, în timp ce intra Sara Dillon. Sara era în acelaşi program de stagiatură pentru MBA la Ryan Media Group ca şi mine, deşi ea lucra la contabilitate.

— Gata de prânz? m-a întrebat.

— Va trebui să sar peste. Asta-i o zi de iad.

I-am aruncat o privire spăsită, iar zâmbetul ei se prefăcu în rânjet.

— Zi de iad sau şef de iad?

Se aşeză pe colţul biroului meu.

— Am auzit că l-au apucat pandaliile şi a făcut gălăgie în dimineaţa asta.

I-am răspuns cu o privire sugestivă. Sara nu lucra pentru el, dar ştia totul despre Bennett Ryan. Ca fiul cel mai mic al fondatorului companiei, Elliott Ryan, şi cu un notoriu temperament exploziv, era o legendă vie în clădire.

— Şi dacă aş fi în dublu exemplar, tot n-aş fi în stare să termin asta la timp.

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi aduc ceva?

Ochii ei se îndreptară spre biroul lui.

— Vreun ucigaş plătit? Nişte apă sfinţită?

Am izbucnit în râs.

— Mă descurc.

Sara zâmbi şi ieşi din birou. Tocmai băusem şi ultimul strop de cafea când m-am aplecat, observând că mi se dusese un fir la ciorap.

— Şi colac peste pupăză, am început eu, auzind-o pe Sara întorcându-se, deja i-am agăţat pe ăştia. De fapt, dacă te duci undeva unde se găseşte ciocolată, adu-mi vreo douăzeci de kile, ca să mănânc până-mi trece supărarea, mai târziu.

Mi-am ridicat ochii şi am descoperit că nu Sara stătea în faţa mea. Obrajii mi s-au aprins imediat şi mi-am tras grăbită fusta la loc.

— Îmi cer scuze, domnule Ryan, eu…

— Domnişoară Mills, de vreme ce tu şi celelalte asistente de birou aveţi destul timp să discutaţi despre lenjeria problematică, pe lângă strângerea materialelor pentru prezentarea Papadakis, mai am nevoie să coborî până la biroul lui Willis şi să recuperezi analiza de piaţă şi segmentarea pentru Beaumont.

Îşi îndreptă cravata, privindu-şi reflexia în fereastra mea.

— Crezi că poţi face asta?

Adică tocmai mă numise „asistentă de birou”? Desigur, ca parte din stagiatura mea, adesea făceam şi unele treburi elementare de secretariat pentru el, dar ştia al naibii de bine că lucrasem pentru compania asta timp de mulţi ani până primisem o bursă J.T. Miller la Universitatea Northwestern. Mai aveam doar patru luni până îmi obţineam diploma în afaceri.

Să-mi iau diploma şi să ies naibii de sub şefia ta, am gândit eu. Mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea arzătoare.

— Cu multă plăcere o s-o întreb pe Sam dacă a…

— Nu era o sugestie, îmi tăie el vorba. Aş vrea să le iei tu.

Mă fixă un moment cu maxilarul strâns, înainte de a face stânga-mprejur şi a se năpusti înapoi în biroul lui, închizând uşa cu nervozitate după el.

Care dracu era problema lui? Chiar era necesar să trântească uşile ca un adolescent? Mi-am înşfăcat jacheta de pe speteaza scaunului şi am pornit spre filiala noastră, la câteva clădiri distanţă.

Când m-am întors, am bătut la uşa lui, dar n-am primit niciun răspuns. Am încercat clanţa. Era încuiat. Probabil făcea una scurtă de după-amiază cu vreo prinţesă a conturilor de economii, în timp ce eu alergam prin Chicago ca o zănatică. Am vârât dosarul de carton prin fanta de corespondenţă, sperând că hârtiile s-au împrăştiat peste tot şi că va trebui să se aplece şi să le sorteze singur. Să se înveţe minte. Chiar îmi plăcea să mi-l imaginez în genunchi pe podea, adunând documentele risipite. Totuşi, cunoscându-l, avea să mă cheme pe mine în cuşca aia sterilă ca să fac curat, în timp ce el va privi.

Patru ore mai târziu, aveam toate actualizările făcute, *slide*-urile în mare parte în ordine şi aproape râdeam isteric de cât de oribilă fusese ziua. M-am surprins urzind o foarte sângeroasă şi bine ticluită asasinare a puştiului de la Biroul de copiat acte. O treabă simplă, atâta cerusem. Să facă nişte copii, să lege nişte chestii. Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Să intru şi să ies. Dar nu. A durat două ceasuri.

Am alergat pe culoarul întunecat al clădirii acum goale, ţinând în braţe, la grămadă, materialele de prezentare şi m-am uitat la ceas. Şase şi douăzeci. Domnul Ryan avea să-mi tăbăcească fundul.

Întârziasem douăzeci de minute. După cum îmi dovedise în dimineaţa asta, ura întârzierile. „Întârziat” era un cuvânt care nu se găsea în Dicţionarul Tâmpitului Bennett Ryan. Laolaltă cu „compătimire”, „bunătate”, „înţelegere”, „pauză de prânz” sau „mulţumesc”.

Aşa că iată-mă, alergând pe holurile pustii în pantofii mei italieneşti ca nişte catalige, gonind spre călău.

Respiră, Chloe. El poate adulmeca frica.

Când m-am apropiat de sala de conferinţe, am încercat să-mi domolesc respiraţia şi am încetinit la pas de plimbare. O lumină blândă ieşea pe sub uşa închisă. Cu siguranţă era înăuntru, aşteptându-mă. Cu grijă, am încercat să-mi netezesc părul şi hainele, aranjând vraful de documente din braţe. Trăgând adânc aer în piept, am bătut la uşă.

— Intră.

Am păşit în spaţiul generos luminat. Sala de conferinţe era imensă; un perete era, din podea până-n tavan, tot numai ferestre care ofereau o privelişte minunată asupra centrului oraşului Chicago, de la etajele optsprezece în sus. Înserarea întunecase cerul, afară, iar zgârie-norii împestriţau orizontul cu ferestrele lor luminate. În mijlocul încăperii trona o masivă masă de conferinţă, iar în capul mesei, cu faţa spre mine, stătea domnul Ryan.

— Îmi cer iertare, domnule Ryan, am zis cu vocea tremurătoare din pricina respiraţiei încă gâfâite. Printatul a durat…

M-am oprit. Scuzele n-aveau să m-ajute, în situaţia mea. Şi, de altfel, n-aveam de gând să-l las să dea vina pe mine pentru ceva asupra căruia nu aveam niciun control. Putea să mă pupe-n fund. Cu noul

meu curaj în funcţiune, mi-am ridicat bărbia şi m-am apropiat de locul unde stătea.

Fără să mă uit în ochii lui, am căutat printre hârtii şi am aşezat o copie a prezentării pe masă, între noi.

— Gata, pot să încep?

Nu mi-a răspuns, ochii lui sfredelindu-mi faţada de bravură. Mi-ar fi fost mult mai uşor dacă el n-ar fi fost superb. În schimb, a făcut un gest spre materialele din faţa lui, îndemnându-mă să continui.

Mi-am dres glasul şi mi-am început prezentarea. În timp ce am trecut în revistă diversele aspecte ale proiectului, el a rămas tăcut, uitându-se atent la copia lui. De ce era atât de calm? Crizelor lui de nervi le puteam face faţă. Dar tăcerii ăsteia sinistre? Era tulburător.

Mă aplecasem peste masă, arătând către un set de grafice, când s-a întâmplat.

— Termenul lor pentru primul eveniment e puţin ambi…

M-am poticnit în mijlocul propoziţiei, cu respiraţia tăiată. Mâna lui s-a lipit blând de spatele meu, sub talie, apoi a coborât, odihnindu-se pe rotunjimile fundului meu. În nouă luni de când lucram pentru el, nu mă atinsese niciodată intenţionat.

Iar atingerea asta de acum era *foarte* intenţionată.

Căldura mâinii lui mă ardea prin fustă, pe piele. Toţi muşchii din corpul meu s-au încordat şi mi-am simţit interiorul lichefiindu-se. Ce naiba făcea? Creierul meu striga la mine să-i dau peste mână, să-i spun să nu mă mai atingă niciodată, dar corpul meu avea alte idei. Sfârcurile mi s-au răzvrătit şi am strâns din dinţi, drept răspuns. Sfârcuri trădătoare.

În timp ce inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul, cel puţin o jumătate de minut s-a scurs fără

ca vreunul dintre noi să spună ceva, mâna lui mişcându-se mai departe, spre coapsa mea, mângâind. Respiraţiile noastre şi vuietul înfundat al oraşului de dedesubt erau singurele sunete din aerul neclintit al sălii de conferinţe.

— Întoarce-te, domnişoară Mills.

Vocea lui liniştită a rupt tăcerea şi mi-am îndreptat spatele, cu ochii aţintiţi înainte. Încet, m-am întors, mâna lui lunecând uşor peste mine şi ajungând pe coapsă. Simţeam cum îmi mângâie coapsele cu palma răsfirată, apoi cum îmi atinge cu degetul mare, apăsat, pielea delicată a pântecelui. Mi-am coborât privirea spre ochii lui, care se uitau intens la mine.

Îi vedeam pieptul ridicându-se şi coborând, fiecare respiraţie devenind mai adâncă decât cea de dinainte. Un muşchi i se zbătea pe bărbia fermă şi, în timp ce degetul mare începuse să se plimbe, alunecând încet înainte şi-napoi, ochii lui nu se dezlipeau dintr-ai mei. Mă aşteptase să-l opresc; fusese destul timp ca să-l fi împins la o parte sau pur şi simplu să mă fi întors şi să fi plecat. Dar eu aveam prea multe sentimente de lămurit înainte să pot reacţiona. Nu mă mai simţisem niciodată astfel şi nu mă aşteptasem în veci să simt aşa ceva pentru el. Îmi venea să-i dau o palmă şi apoi să-l trag spre mine de guler şi să-l ling pe gât.

— La ce te gândeşti? şopti el, cu ochii deopotrivă zeflemitori şi îngrijoraţi.

— Încă încerc să aflu.

Cu ochii aceia încă fixaţi într-ai mei, începu să-şi coboare mai mult mâna. Degetele lui alunecară pe coapsa mea, până la marginea fustei. Apoi urcă mâna, astfel încât vârfurile degetelor ajunseră pe

breteaua portjartierului, pe marginea de dantelă a unuia dintre ciorapi, până la jumătatea coapsei. Un deget se strecură pe sub materialul subţire şi îl trase puţin în jos. Mi-am ţinut răsuflarea, simţind deodată că mă topeam.

Cum îi puteam da voie corpului meu să reacţioneze aşa? Încă îmi mai venea să-l pălmuiesc, dar acum, mai mult decât asta, voiam ca el să continue. Durerea surdă dintre picioare creştea din ce în ce mai tare. El ajunse la marginea chiloţilor şi îşi vârî degetele dedesubt. L-am simţit alunecând pe pielea mea şi atingându-mi în trecere clitorisul, înainte să-şi împingă degetul în mine, iar eu mi-am muşcat buza încercând, fără succes, să-mi înăbuş geamătul.

Când mi-am coborât ochii spre el, broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Futu-i, mârâi liniştit. Eşti udă.

Ochii i se închiseră şi păru prins în aceeaşi luptă interioară în care eram şi eu. Am aruncat o privire spre poala lui şi l-am văzut încordându-se sub ţesătura subţire a pantalonilor. Fără să-şi deschidă ochii, îşi retrase degetul şi strânse în pumn dantela subţire a chiloţilor mei. Tremura când îşi ridică privirea spre ochii mei, cu o expresie clară de furie. Dintr-o mişcare îi rupse, sfâşierea ţesăturii răsunând cu ecou în liniştea din jur.

Mă apucă brutal de şolduri, ridicându-mă pe masa rece şi desfăcându-mi picioarele în faţa lui. Am scos un geamăt involuntar când degetele lui s-au întors, strecurându-se între picioarele mele şi intrând din nou în mine. Îl dispreţuiam pe bărbatul acela într-un mod deosebit de intens, dar corpul meu mă trădase; tânjeam mai mult după ceea ce-mi făcea. Şi să fie al

naibii dacă nu era bun la asta. Atingerile lui nu erau cele blânde şi afectuoase cu care fusesem obişnuită. Aici aveam de-a face cu un bărbat obişnuit să obţină ce voia şi, după cum se vedea în clipa asta, ceea ce voia eram eu. Capul îmi căzu într-o parte şi m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă în coate, simţind iminentul orgasm apropiindu-se vertiginos.

Spre totala mea deznădejde, chiar am scâncit:

— Oh, te rog.

El se opri, trăgându-şi degetele înapoi şi strângându-le în pumn, în faţa lui. M-am ridicat, l-am înşfăcat de cravata de mătase şi i-am tras gura spre a mea. Buzele lui, la atingere, erau la fel de perfecte precum arătau, ferme şi netede. Nu mai fusesem niciodată sărutată de cineva care în mod clar cunoştea absolut toate poziţiile şi pătrunderile şi mişcările de tachinare care să mă facă să-mi pierd complet capul.

I-am muşcat buza de jos, în timp ce mâinile îmi acţionau grăbite în partea din faţă a pantalonilor lui, desfăcându-i cu un plesnet cureaua din cataramă.

— Ar fi mai bine să termini ceea ce ai început.

El scoase un sunet jos, ca un geamăt de furie, din adâncul gâtlejului şi îmi apucă bluza în mâini, desfăcând-o brusc, rupându-i nasturii de argint, care se rostogoliră pe lunga masă de conferinţe.

Îşi plimbă mâinile pe coastele mele şi peste sâni, degetele mari lunecând înainte şi înapoi pe sfârcurile mele întărite, privirea ochilor negri aţintindu-mă tot timpul ăsta. Avea mâini mari şi brutale până la limita durerii, dar în loc să tresar sau să dau înapoi, mi-am împins sânii în palmele lui, dorindu-mi mai mult şi mai dur.

El gemu, încordându-şi degetele. Îmi trecu prin

minte că m-aş putea învineţi şi, pentru un moment dement, am sperat c-o voi face. Voiam o cale de a-mi aminti de senzaţia asta, de a fi absolut sigură pe ceea ce îşi dorea trupul meu, complet descătuşat.

El se aplecă, apropiindu-se cât să-mi muşte umărul, şoptindu-mi:

— Mă aţâţi.

Părându-mi-se că nu-s destul de aproape, m-am grăbit spre fermoarul lui, dându-i jos pantalonii şi boxerii, până la podea. I-am strâns cu putere mădularul, simţindu-l pulsând în palma mea.

Modul în care-mi şuieră numele *de familie* – *Mills* – ar fi trebuit să stârnească în mine o undă de furie, dar în clipa aceea nu mai simţeam decât un singur lucru: dorinţă sexuală pură şi autentică. Mi-a ridicat fusta pe coapse şi m-a împins pe spate, pe masa de conferinţe. Până să scot un cuvânt, mi-a prins gleznele, şi-a apucat penisul şi a făcut un pas înainte, implântându-l adânc în mine.

N-am putut nici măcar să mă oripilez de geamătul puternic pe care l-am slobozit – extazul de a-l simţi întrecea orice.

— Ce-i asta? şuieră el printre dinţi, plesnindu-şi bazinul de coapsele mele, împingându-se mai adânc. Nu ţi-a mai tras-o nimeni aşa, este? N-ai mai fi atât de provocatoare, dacă te-ai fi futut cum trebuie.

Cine se credea ăsta? Şi de ce naiba mă excita atât de tare că avea dreptate? Nu făcusem sex niciodată în alt loc decât în pat şi nu mă simţisem niciodată aşa.

— Am avut şi partide mai bune.

El râse, liniştit şi zeflemitor.

— Uită-te la mine.

— Nu.

Şi-o scoase exact când eram gata de orgasm. La început, am crezut că într-adevăr o să mă lase aşa, dar m-a prins de braţe şi m-a ridicat de pe masă, apăsându-şi buzele de ale mele.

— *Uită-te* la mine, zise din nou.

Şi, în sfârşit, fiindcă nu mai era în mine, am putut. El a clipit o dată, încet, lungile-i gene negre atingându-i obrazul, apoi a zis:

— Roagă-mă să te aduc la orgasm.

Tonul cu care a spus-o era cu totul nelalocul lui. A fost aproape o întrebare, dar cuvintele fuseseră exact ca el – de-a dreptul ticăloase. Voiam să mă aducă la orgasm. Mai mult ca orice. Dar să mă ia naiba dacă i-aş fi cerut vreodată aşa ceva.

Mi-am coborât vocea şi m-am uitat lung la el.

— Eşti un nemernic, domnule Ryan.

Zâmbetul lui îmi spuse că indiferent ce dorise de la mine, obţinuse. Îmi venea să-i trag un genunchi în boaşe, dar atunci n-aş mai fi primit ceea ce voiam cu adevărat.

— Spune te rog, domnişoară Mills.

— *Te rog,* du-te dracului.

Următorul lucru pe care l-am simţit a fost geamul rece al ferestrei pe sâni şi am gemut la contrastul subit de temperatură dintre acesta şi pielea mea. Eu dogoream; fiecare părticică din mine voia să-i simtă atingerea brută.

— Măcar eşti consecventă, îmi mârâi el la ureche, înainte de a-mi muşca umărul.

Mă lovi peste picioare.

— Desfă picioarele.

Mi-am depărtat picioarele şi, fără ezitare, mi-a cuprins coapsele cu mâinile înainte de a se înfige iar în mine.

— Îţi place frigul?

— Da.

— Prefăcută şi dezmăţată mică. Îţi place să fii privită, nu-i aşa? murmură el, luându-mi lobul urechii între dinţi. Îţi place că tot oraşul Chicago îşi poate ridica privirea, aici, să vadă cum eşti futută şi cum savurezi fiecare secundă, cu ţâţele tale frumoase lipite de geam.

— Nu mai vorbi, strici totul.

Deşi nu strica nimic. Nici măcar pe-aproape. Vocea lui bolovănoasă avea un efect pervers asupra mea.

Însă el doar a râs în urechea mea şi probabil a observat cum m-am înfiorat auzindu-l.

— Vrei să te vadă lumea cum ajungi la orgasm?

Am gemut drept răspuns, incapabilă să articulez cuvintele printre repetatele pătrunderi în mine, care mă lipeau şi mai mult de geam.

— Spune-o. Vrei să ai orgasm, domnişoară Mills? Răspunde-mi, altminteri mă opresc şi te fac să mi-o sugi, şuieră el, penetrându-mă din ce în ce mai adânc, cu fiecare împingere.

Partea din mine care-l ura se dizolvase ca zahărul pe limba mea, iar partea care voia tot ce avea el să-mi dea creştea, fierbinte şi nesăţioasă.

— Doar spune-mi.

Se aplecă peste mine, îmi supse lobul urechii între buze, apoi îl muşcă scurt şi tare.

— Promit c-o să ţi-l dau.

— Te rog, am zis eu, închizând ochii, ca să ignor orice altceva şi doar să-l simt. Te rog. Da.

Mă cuprinse cu o mână, trecându-şi vârful degetelor peste clitorisul meu, apăsând exact cât trebuie, în ritmul perfect. I-am putut simţi zâmbetul

lipit de ceafa mea, iar când a deschis gura şi a apăsat cu dinţii în pielea mea, am explodat. Căldura mi s-a răspândit pe şira spinării, în jurul şoldurilor şi între picioare, spasmul aruncându-mă înapoi în el. Am izbit cu mâinile sticla, întregul trup cutremurându-se de orgasmul care se descărcase în mine, lăsându-mă gâfâind după aer. Când în sfârşit s-a domolit, el a ieşit şi m-a întors cu faţa la el, aplecându-şi capul ca să-mi sugă întâi gâtul, apoi bărbia, apoi buza de jos.

— Spune mulţumesc, şopti el.

Mi-am înfipt mâinile în părul lui şi am tras cu putere, sperând să smulg o oarecare reacţie de la el, voind să mă conving dacă era stăpân pe el sau îşi făcea iluzii. *Ce facem?*

El gemu, lăsându-se în mâinile mele şi sărutându-mă în sus şi-n jos pe gât, apăsându-şi penisul erect în abdomenul meu.

— Acum, fă-mă să mă simt bine.

I-am dat drumul cu o mână pe care mi-am coborât-o pe mădularul lui şi am început să i-l frământ. Era greu şi lung, şi perfect în palma mea. Am vrut să i-o spun, dar afurisită să fiu dacă l-aş fi lăsat vreodată să ştie cât de grozav mi se părea. În loc de asta, m-am ferit de buzele lui, uitându-mă fix la el cu ochii întredeschişi.

— O să te fac să-ţi dai drumul cu atâta forţă, încât o să uiţi că se presupune că ai fi cel mai mare nemernic din lume, am gemut eu, lăsându-mă să alunec pe geam în jos, înainte de a-i lua, încet, tot mădularul în gură, mişcându-l înainte şi înapoi în gâtlejul meu.

El se încordă şi scoase un geamăt adânc. Mi-am ridicat privirea spre el, văzându-l cu palmele şi

fruntea lipite de geam şi ochii strâns închişi. Părea vulnerabil şi arăta superb în abandonul lui.

Dar *nu* era vulnerabil. Era cel mai mare ticălos de pe planetă, iar eu eram în genunchi în faţa lui.

Aşa că în loc să-i dau ceea ce ştiam că voia, m-am ridicat, mi-am întins fusta la loc şi m-am uitat în ochii lui. Era mai simplu acum, fără să-l ating şi să mă facă să simt lucruri pe care nu era treaba lui să mi le facă.

Secundele treceau fără ca vreunul dintre noi să-şi mute privirea.

— Ce dracu-ţi închipui că faci? scrâşni el. Treci în genunchi şi deschide gura.

— Nici nu mă gândesc.

Mi-am strâns în jurul corpului bluza fără nasturi şi am plecat, rugându-mă ca genunchii moi să nu mă trădeze.

Înşfacându-mi geanta de pe biroul meu, mi-am pus jacheta, încercând disperată să-i închei unicul nasture cu degetele mele tremurătoare. Domnul Ryan încă nu ieşise şi am fugit spre lift, rugându-mă fierbinte să ajung acolo înainte să fiu nevoită să-l mai văd la faţă.

Nu mi-am dat voie nici măcar să mă gândesc la ce se întâmplase, până ce n-am fost afară. Îl lăsasem să mi-o tragă, să-mi stârnească orgasmul cel mai grozav din viaţa mea şi apoi îl părăsisem cu pantalonii în jurul gleznelor, în sala de conferinţe, cu cel mai grav caz de testicule congestionate cunoscut vreodată de vreun bărbat. Dacă asta ar fi fost viaţa altcuiva, i-aş fi aplaudat victoria din tot sufletul. Păcat că nu era.

La dracu!

Uşile s-au deschis şi am intrat în cabină, apăsând

grăbită butonul şi urmărind fiecare etaj în ordine descrescătoare. De îndată ce liftul a ajuns la parter, am sărit din lift şi-am străbătut holul în fugă. Parcă am auzit gardianul spunând ceva despre lucrul peste program, dar i-am făcut cu mâna şi am trecut în goană pe lângă el.

La fiecare pas, durerea dintre picioare îmi amintea întâmplările din ultima oră. Când am ajuns la maşină, am descuiat-o cu telecomanda, am deschis portiera şi m-am prăbuşit în siguranţa scaunului de piele. M-am privit în oglinda retrovizoare.

Ce mama dracului a fost asta?

Doi

Cristoase. Sunt terminat.

Mă holbez la tavanul din camera mea de când m-am trezit, acum treizeci de minute. Creierul: vraişte. Scula: beton.

Ei bine, beton *din nou.*

M-am încruntat la tavan. Indiferent de câte ori m-am masturbat după ce tipa m-a lăsat, seara trecută, părea să nu mai treacă niciodată. Şi, cu toate că nu crezusem c-ar fi posibil, era mai rău decât în sutele de alte dăţi când mă trezisem aşa. Pentru că, de data asta, ştiam ce-mi lipsea. Şi nici măcar nu mă lăsase să-mi dau drumul.

Nouă luni. Nouă afurisite de luni de zmeu înălţat dimineaţa, de luat la frecat şi nesfârşite fantezii despre o femeie pe care nici măcar n-o voiam. Bine, asta nu era întru totul adevărat. O voiam. O voiam mai tare decât pe orice altă femeie pe care o

văzusem vreodată. Problema cea mare era că o şi uram, totodată.

Şi ea mă ura. Vreau să spun, mă ura *de-a binelea.* În toţi cei treizeci şi unu de ani ai mei, nu mai întâlnisem pe cineva care să mă stârnească în asemenea hal ca domnişoara Mills.

Numai numele ei îmi făcea mădularul să zvâcnească. *Trădător nenorocit.* M-am uitat lung în locul unde înălţasem cortul din cearşaf. Apendicele ăsta prost mă vârâse în rahatul ăsta, în primul rand. Mi-am trecut palmele peste faţă şi m-am ridicat.

De ce nu mi-l puteam ţine în pantaloni? Reuşisem aproape un an. Şi mersese. Păstrasem distanţa, o făcusem pe durul, la naiba, chiar şi eu aş recunoaşte că fusesem un nemernic. Şi apoi am pierdut, pur şi simplu. Nu a fost nevoie decât de un moment, în camera aceea liniştită, cu mirosul ei de jur împrejur şi fusta aia afurisită, cu fundul ei în faţa mea. Am clacat.

Am fost sigur că, dacă i-o puneam o singură dată, avea să fie dezamăgitor şi pofta avea să dispară. Dar acum iată-mă, în patul meu, cu penisul în erecţie, de parcă nu mai ejaculasem de câteva luni. M-am uitat la ceas şi nu trecuseră decât patru ore.

Am făcut un duş rapid, frecându-mă fără milă ca şi când aş fi vrut să înlătur orice urmă rămasă de la ea din seara trecută. Asta va trebui să înceteze, trebuie să înceteze. Bennett Ryan nu se purta ca vreun adolescent excitat şi cu siguranţă nu mă destrăbălam în biroul meu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o femeie ca scaiul, care să strice tot. Nu-i puteam permite domnişoarei Mills să aibă această putere asupra mea.

Totul era cu mult mai bine înainte să fi ştiut ce-mi

lipsea. Căci, oricât de oribil fusese, acum era de un milion de ori mai rău.

*

Mă îndreptam spre biroul meu când a intrat ea. După cum plecase seara trecută, practic zbughind-o pe uşă, îmi închipuisem că mă aştepta unul din două scenarii. Fie avea să-mi facă ochi dulci, gândindu-se că seara trecută a însemnat ceva, că noi am însemnat ceva. Fie avea să mă zdrobească.

Dacă se ducea vorba despre ceea ce făcuserăm, nu doar c-aş fi putut să-mi pierd slujba, dar aş fi putut pierde şi toată munca mea de până acum. Şi totuşi, oricât de tare o uram, n-o puteam vedea făcând aşa ceva. Dacă aflasem un lucru sigur despre ea, acela a fost că e de încredere şi loială. Poate că era o scorpie nesuferită, dar nu credeam că m-ar fi aruncat în groapa cu lei. Lucrase pentru Ryan Media Group încă din colegiu şi devenise un pion important în companie pe merit. Acum mai erau câteva luni până-şi obţinea diploma de master şi trebuia să aibă o ofertă de joburi după ce urma să termine, în niciun caz nu ar fi periclitat asta.

Dar afurisit să fiu dacă nu m-a ignorat cu desăvârşire. A intrat îmbrăcată într-un trenci lung până la genunchi. Trenciul acoperea tot ce avea pe dedesubt, dar îi punea excelent în valoare picioarele alea nemaipomenite.

Oh, la dracu'… dacă purta pantofii ăia, erau mari şanse să… *Nu, nu rochia aia. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu rochia aia.* Ştiam sigur că era exclus să mă stăpânesc.

M-am uitat lung la ea, în timp ce îşi atârna haina

în dulap şi se aşeza la biroul ei.

Ei bine, să fie dracu-al dracu', femeia asta chiar era cea mai mare aţâţătoare din lume.

Era rochia albă. Cu un decolteu adânc, care îi accentua pielea fină de pe gât şi de pe clavicule, şi materialul alb care se mula perfect pe ţâţele alea grozave, rochia era blestemul existenţei mele, raiul şi iadul învelite într-un ambalaj delicios.

Îi ajungea până imediat sub genunchi şi era cel mai sexy lucru pe care-l văzusem vreodată. Nu era câtuşi de puţin indecentă, dar era ceva în croială şi în afurisitul ăla de alb virginal care mă excita practic toată ziua. Şi întotdeauna îşi lăsa părul desfăcut când o purta. Una dintre fanteziile mele recurente era să-i scot blestematele alea de agrafe din păr înainte să i-l apuc umplându-mi mâna şi s-o fut.

Doamne, mă scotea din minţi.

Când tot nu m-a băgat în seamă, m-am întors şi m-am dus valvârtej în biroul meu, trântind uşa după mine. De ce mă afecta încă în halul ăsta? Niciodată vreo persoană sau vreun fapt nu mă distrăsese de la muncă şi o uram pentru că era prima care făcea lucrul ăsta.

Dar o parte din mine se delecta cu amintirea expresiei sale triumfătoare când se întorsese şi mă lăsase gâfâind şi practic implorând-o să mi-o sugă. Fata avea o voinţă de fier.

Mi-am stăpânit un rânjet şi, în schimb, m-am concentrat pe ura faţă de ea.

Muncă. Ar trebui să mă concentrez doar asupra muncii şi să încetez să mă mai gândesc la ea. M-am dus la biroul meu şi m-am aşezat, încercând să mă gândesc la orice altceva decât la cât de fantastice fuseseră buzele alea în jurul mădularului meu, seara

trecută.

Deloc constructiv, Bennett.

Mi-am deschis laptopul ca să-mi verific agenda pentru ziua de azi. Agenda… o laie. Javra avea ultima versiune actualizată pe computerul *ei.* Să sperăm că n-o să lipsesc de la nicio şedinţă în dimineaţa asta, fiindcă n-aveam de gând s-o chem pe Crăiasa Zăpezii aici decât dacă ar fi fost absolut necesar.

*

În timp ce mă uitam peste o analiză, s-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră, am strigat eu.

Un plic alb mi-a fost trântit pe masă. Mi-am ridicat ochii şi am văzut-o pe domnişoara Mills uitându-se la mine cu o sprânceană arcuită sfidător. Fără vreo explicaţie, s-a întors şi a ieşit din birou.

M-am uitat duşmănos la plic, panicat. De parcă ar fi fost o scrisoare oficială care detalia purtarea mea şi indica intenţia ei de a depune o plângere penală pentru hărţuire. Mă aşteptam să văd antetul şi semnătura ei mâzgălită în josul paginii.

Dar nu mă aşteptam să văd o chitanţă de cumpărături de la un magazin de haine online… plătită cu cardul de credit al companiei. Am sărit imediat de pe scaun şi am ieşit în fugă din biroul meu, după ea. Ea se îndrepta spre scări. Bine. Eram la etajul al optsprezecelea şi nimeni, în afară poate de noi doi, nu folosea vreodată scările. Puteam să urlu la ea cât voiam şi nimeni n-ar fi aflat.

Uşa se închise cu un zăngănit greu, iar tocurile ei răsunau cu ecou pe trepte în jos, înaintea mea.

— Domnişoară Mills, unde dracului crezi că te duci?

Ea continuă să meargă fără să se întoarcă.

— Am rămas fără cafea, şuieră ea. Aşa că, în calitate de *asistentă de birou* pentru tine, mă duc până la cafeneaua de la etajul paisprezece ca să fac rost. Nu te pot lăsa fără doza ta de cafeină.

Cum putea fi cineva atât de antipatic? Am prins-o din urmă pe palierul dintre etaje şi am apucat-o de braţ, împingând-o la perete. Şi-a mijit ochii cu dispreţ la mine, cu dinţii încleştaţi, sâsâind enervată. Am fluturat chitanţa în faţa ei, uitându-mă furibund la ea.

— Ce e asta?

Ea clătină din cap.

— Ştii, pentru un atoateştiutor pompos ca tine, eşti chiar un ticălos bătut în cap, uneori. A ce seamănă? E o chitanţă.

— Asta văd, am mârâit printre dinţi, mototolind hârtia în pumnul încleştat.

Am apăsat vârful ascuţit al hârtiei în pielea ei delicată, imediat deasupra sânilor, şi am simţit mădularul zvâcnind când ea a tresărit şi ochii i s-au dilatat.

— De ce cumperi haine cu cardul de credit al companiei?

— Un nenorocit mi-a rupt bluza.

Ridică din umeri, apoi îşi aplecă faţa mai aproape de mine, şoptind:

— *Şi* chiloţii.

Ei, la dracu’.

Am tras aer adânc pe nas şi am aruncat hârtia pe jos, înclinându-mă în faţă şi apăsându-mi buzele de ale ei, înfigându-mi degetele în părul ei, ţintuindu-i

corpul de perete. Mădularul meu palpita pe abdomenul ei şi i-am simţit mâna imitând-o pe a mea, apucându-mă de păr şi trăgând cu sete.

I-am tras rochia în sus pe coapse şi am gemut în gura ei când degetele au găsit încă o dată marginea de dantelă a ciorapilor ei cu portjartier. Făcea asta ca să mă chinuiască pe mine, *trebuia* s-o facă. I-am simţit limba trecând peste buzele mele, când cu vârful degetelor i-am atins ţesătura caldă şi umedă a chiloţilor. Am apucat strâns de material şi am smucit violent.

— Fă o comandă pentru o altă pereche, atunci, am şuierat şi i-am vârât limba printre buze, în gură.

Ea a gemut adânc când am înfipt două degete în ea şi, dacă-i posibil, era chiar mai udă decât fusese cu o seară în urmă. *Avem aici o situaţie serios dată peste cap.* Ea se desprinse de buzele mele cu un suspin, când am futut-o mai adânc cu degetele, degetul mare frecându-i viguros clitorisul cu mişcări circulare.

— Scoate-ţi scula, a zis ea. Am nevoie să te simt în mine. Acum.

Mi-am îngustat ochii la ea, încercând să ascund efectul cuvintelor ei asupra mea.

— Spune te rog, domnişoară Mills.

— *Acum,* a zis ea, mai insistent.

— Mai faci mult pe şefa?

Ea-mi aruncă o privire care ar fi înmuiat scula unui bărbat mai slab şi am râs fără să vreau. Mills a putut să-şi reţină râsul.

— E un lucru bun că mă simt generos.

M-am ocupat rapid de curea şi de pantaloni, înainte s-o ridic şi să-mi împlânt scula cu forţă în ea. Cristoase, era nemaipomenită. Cea mai bună

senzaţie. Asta mă ajuta să-mi explic de ce nu mi-o putusem scoate din minte şi o voce lăuntrică îmi şoptea că aş putea să nu mă satur niciodată de aşa ceva.

— La dracu', am mormăit.

Ea a tresărit şi am simţit-o agăţându-se strâns în jurul meu, cu respiraţia întretăiată. A muşcat de umărul sacoului meu şi şi-a încolăcit picioarele în jurul meu, iar eu am început să mă mişc în ea viguros şi rapid, apăsând-o de perete. În orice clipă ar fi putut intra cineva pe scări şi m-ar fi prins trăgându-i-o, dar nici că-mi păsa. Aveam nevoie să mi-o scot odată din sistem.

Ea îşi înălţă capul de pe umărul meu şi începu să mă muşte de gât, în sus, până ajunse să-mi ia buza de jos între dinţi.

— Aproape, gemu ea şi îşi strânse picioarele în jurul meu ca s-o pătrund mai adânc. Sunt aproape.

Perfect.

Mi-am îngropat faţa în gâtul şi părul ei, ca să-mi înăbuş geamătul, când am ejaculat puternic şi brusc înăuntrul ei, strângându-i tare fesele în mâini. Ieşind înainte ca ea să se mai poată freca de mine, am lăsat-o pe podea, pe picioare nesigure.

Ea m-a privit cu gura întredeschisă şi cu fulgere în ochi. Casa scării s-a umplut cu o tăcere de plumb.

— *Pe bune?* zise ea, răsuflând zgomotos.

Capul îi căzu pe spate, lovind peretele cu o bufnitură surdă.

— Mersi, a fost fantastic, am zis şi m-am aplecat după pantalonii din vine.

— Eşti un ticălos.

— Ai mai spus asta, am murmurat, cu privirea în jos, trăgându-mi fermoarul.

Când mi-am ridicat din nou privirea, ea îşi netezise rochia, dar încă mai arăta minunat de răvăşită şi o parte din mine murea să întindă mâna şi s-o pipăie, ca să ajungă la orgasm. Dar o mai mare parte din mine se delecta cu insatisfacţia furioasă din ochii ei.

— După faptă şi răsplată, ca să zic aşa.

— Ce păcat că eşti un futangiu îngrozitor, replică ea, calmă.

Se întoarse să-şi continue drumul pe scări, dar se opri brusc, întorcându-se să mă privească în ochi.

— Şi e o treabă bună că iau anticoncepţionale. Mersi c-ai întrebat, nenorocitule.

Am urmărit-o până a dispărut din vedere pe scări şi am mârâit, întorcându-mă înapoi în biroul meu. Am aterizat în fotoliu pufnind zgomotos, netezindu-mi părul cu degetele înainte să scot perechea ei de chiloţi ruptă din buzunar. M-am uitat lung la mătasea dintre degetele mele câteva clipe, apoi am deschis sertarul biroului şi i-am lăsat să cadă acolo, lângă perechea de seara trecută.

Trei

Cum naiba am reuşit să cobor scările alea fără să-mi rup gâtul nu pot să înţeleg. Am alergat să ies de acolo de parcă luasem foc, lăsându-l pe domnul Ryan singur pe casa scărilor, cu gura căscată, hainele în dezordine şi părul zbârlit ca şi când ar fi fost agresat sexual.

Zburând pe lângă cafeneaua de la etajul al paisprezecelea şi ajungând, în sfârşit, dintr-un salt la ultimul etaj – treabă deloc uşoară, în pantofii ăştia–

am împins uşa de metal şi m-am rezemat de perete, gâfâind.

Ce se întâmplase adineauri? Tocmai îmi futusem şeful pe scări? Am tresărit şi mi-am dus mâna la gură. I-am ordonat eu s-o facă? *Oh, Doamne.* Ce naiba aveam?

Ameţită, m-am îndepărtat împleticindu-mă de lângă perete şi am urcat câteva şiruri de trepte, până la cea mai apropiată toaletă. Am verificat rapid pe sub uşile tuturor cabinelor ca să fiu sigură că nu era nimeni şi apoi am încuiat uşa de la intrare. Apropiindu-mă de oglinda băii, am tresărit. Arătam de parcă tocmai fusesem călărită zdravăn şi scoasă afară la uscat.

Părul era un coşmar. Toate buclele mele stilate cu grijă erau acum un hăţiş vâlvoi. Aparent, lui domnul Ryan îi plăcea când îmi lăsam părul liber. Va trebui să ţin minte.

Stai puţin. Ce? De unde naiba mi-a venit asta? Cu siguranţă n-o s-o ţin minte. Mi-am trântit pumnul pe blatul chiuvetei şi m-am dat mai aproape, ca să inspectez stricăciunile.

Buzele îmi erau umflate, machiajul întins; rochia era lăbărţată şi practic atârna pe mine şi, încă o dată, rămăsesem fără chiloţi.

Ticălosul. Asta era a doua pereche. Ce făcea cu ei, oricum?

— Oh, Doamne! am zis eu, disperată.

Doar nu zăceau grămadă pe undeva prin sala de conferinţe, nu? Poate că-i culesese el şi-i aruncase? Ar trebui să-l întreb, ca să fiu sigură. Dar, nu. Nu i-aş da satisfacţia de a recunoaşte măcar… asta… ce era asta?

Am clătinat din cap, frecându-mi faţa cu palmele.

Doamne, am încurcat lucrurile într-un hal fără de hal. Când am venit în dimineaţa asta, avusesem un plan. Trebuia să intru, să-i arunc chitanţa în mutrişoara lui frumoasă şi să-i spun să şi-o bage în fund. Dar el arăta atât de sexy în costumul ăla Prada antracit, cu părul zbârlit, ca o firmă de neon ţipând: Piaptănă-mă, că mi-am pierdut instantaneu orice coerenţă a gândirii. Jalnic. Ce avea el de îmi făcea creierul gelatină şi chiloţii fleaşcă?

Asta nu era bine. Cum aveam să dau ochii cu el fără să mi-l închipui gol? O.K., bine, nu gol. Teoretic, încă nu-l văzusem complet dezbrăcat, dar ce văzusem era destul ca să-mi trimită un fior din cap până-n picioare.

Oh, nu. Tocmai am spus „încă”?

Aş fi putut să-mi dau demisia. M-am gândit la asta vreun minut, dar nu-mi plăcea cum sună. Îmi plăcea slujba mea şi o fi fost domnul Ryan cel mai scârbos nemernic, dar mă descurcasem cu asta nouă luni şi – în afară de ultimele douăzeci şi patru de ore – îl citisem şi îi puteam face faţă ca nimeni altcineva. Şi oricât de tare mă indispunea să recunosc, îmi plăcea să-l văd lucrând. Era un ticălos pentru că era deopotrivă extrem de nerăbdător şi un perfecţionist obsedat; aştepta ca toată lumea să se ridice la standardele pe care şi le stabilise pentru sine şi nu tolera altceva decât maximum de efort. Trebuia să recunosc că eu apreciasem întotdeauna că se aştepta de la mine să fac lucrurile şi mai bine, să lucrez şi mai mult, să fac orice era nevoie ca să duc sarcinile la bun sfârşit – chiar dacă nu-mi plăceau întotdeauna metodele lui. Era într-adevăr un geniu în lumea marketingului, ca toată familia lui, de altfel.

Şi ăsta era încă un lucru. Familia lui. Tata se întorsese acasă, în Dakota de Nord, iar când eu începusem să lucrez ca recepţioneră, când mai eram încă la colegiu, Elliott Ryan fusese atât de bun cu mine. Cu toţii fuseseră. Fratele lui Bennett, Henry, era tot director executiv şi cel mai simpatic individ pe care-l întâlnisem vreodată, îmi plăcea de toată lumea de aici, aşa că demisia pur şi simplu nu era o opţiune.

Cea mai mare problemă era bursa mea. Aveam nevoie să-mi prezint experienţa concretă în faţa comisiei de acordare a bursei J.T. Miller înainte să-mi definitivez MBA-ul şi voiam ca teza mea să-i dea gata pe toţi. Tocmai de aceea rămăsesem la RMG: Bennett Ryan îmi oferise raportul Papadakis– planul de marketing pentru multimiliardarul dezvoltator funciar –, care era un proiect mai mare decât oricare altul la care lucrau colegii mei. Patru luni nu erau de ajuns ca să începi undeva ca nou angajat şi să ai totul în regulă pentru a te putea mândri cu rezultatele… nu-i aşa?

Nu. În mod cert nu puteam pleca de la Ryan Media.

Odată luată această decizie, ştiam că am nevoie de un plan de acţiune. Trebuia să rămân profesionistă şi să mă asigur că între domnul Ryan şi mine niciodată, niciodată nu se va mai întâmpla nimic, chiar dacă fusese de departe cea mai pasionată şi mai intensă partidă de sex pe care o avusesem în viaţa mea… chiar şi atunci când îmi refuzase orgasmul. Măgarul.

Eram o femeie puternică, independentă. Aveam o carieră de clădit şi muncisem absurd de multe ore ca să ajung unde eram.

Mintea şi corpul meu nu aveau să fie conduse de dorinţe sexuale. Trebuia doar să-mi aduc aminte ce mizerabil era. Era un fustangiu, arogant, căpos şi nesimţit, care-şi închipuia că toată lumea din jurul lui era idioată.

Mi-am zâmbit în oglindă şi m-am delectat cu gândul la colecţia mea de amintiri recente despre Bennett Ryan.

„Apreciez că mi-ai făcut şi mie o cafea când ţi-ai făcut-o pe a ta, domnişoară Mills, dar dacă aş fi vrut să beau noroi, aş fi luat o cană de pământ din grădina mea, de dimineaţă.”

„Dacă insişti să loveşti tastatura de parcă la viaţa ta ai fi spart seifuri cu ciocanul, domnişoară Mills, aş aprecia dacă ai ţine închisă uşa de legătură dintre birourile noastre.”

„Există vreun motiv pentru care-ţi ia o veşnicie să duci ciornele de contract la legalizat? Visatul cu ochii deschişi la băieţii de la fermă îţi mănâncă tot timpul?”

La dracu, de fapt, putea să fie mai uşor decât credeam.

Cuprinsă de o nouă hotărâre, mi-am aranjat rochia, mi-am netezit părul şi am ieşit fără chiloţi şi încrezătoare din toaletă. Am luat repede cafeaua după care plecasem şi m-am întors în birou, având grijă să evit scările.

Am deschis uşa biroului exterior şi am intrat. Uşa de la biroul domnului Ryan era închisă şi nu se auzea niciun sunet dinăuntru. Poate că ieşise. *Vezi să n-am eu norocul ăsta.* Aşezându-mă pe scaun, am deschis sertarul şi mi-am scos borseta de cosmetice, refăcându-mi machiajul înainte de a mă reapuca de lucru. Ultimul lucru pe care-l voiam era să dau ochii

cu el, dar dacă picase planul cu demisia, trebuia s-o fac şi pe-asta, odată şi-odată.

Când m-am uitat pe calendar, mi-am adus aminte că domnul Ryan avea de făcut luni o prezentare în faţa celorlalţi directori. M-am strâmbat când mi-am dat seama că asta însemna că trebuia să stau de vorbă cu el, azi, ca să pregătească materialele. Mai avea, de asemenea, o întrunire la San Diego, luna viitoare, ceea ce însemna nu doar că trebuia să stau în acelaşi hotel cu el, dar şi în avion, în maşina companiei şi la toate întâlnirile care urmau. Nu, exclus situaţii jenante pe acolo.

Pentru următoarea oră, m-am trezit că tot arunc priviri spre uşa lui. Şi de fiecare dată când o făceam, simţeam fluturi în stomac. Era ridicol! Ce naiba era în neregulă cu mine? Am închis dosarul din care tot citeam fără succes şi mi-am lăsat capul în palme, exact în clipa în care am auzit uşa lui deschizându-se.

Domnul Ryan ieşi fără să se uite la mine. Îşi aranjase hainele, avea pardesiul pe braţ şi o servietă în mână, dar părul încă îi era ciufulit ca la balamuc.

— O să lipsesc pentru restul zilei, zise el, neobişnuit de calm. Anulează-mi întâlnirile şi reprogramează ce e nevoie.

— Domnule Ryan, am zis eu, făcându-l să se oprească în prag, cu mâna pe clanţă. Vă rog să nu uitaţi că aveţi de susţinut o prezentare pentru comitetul director, luni, la zece.

A rămas întors cu spatele cât timp i-am vorbit. Nemişcat ca o statuie, cu muşchii încordaţi.

— Dacă vreţi, pot să pregătesc tabelele, portofoliile şi *slide*-urile în sala de conferinţe, până la nouă şi jumătate.

O.K., cumva îmi plăcuse asta. Nu exista nimic în atitudinea lui care să sugereze cuvântul *confortabil.* Înclină scurt din cap şi dădu să-şi vadă de drum, când l-am oprit din nou.

— Şi, domnule Ryan, am adăugat, siropos, am nevoie de semnătura dumneavoastră pe rapoartele astea de cheltuieli, înainte să plecaţi.

Umerii i se lăsară şi oftă prelung. Răsucindu-se pe un călcâi ca să se întoarcă la biroul meu, în continuare fără să mă privească în ochi, s-a aplecat şi a răsfoit formularele până la rubrica *Semnaţi aici.*

Am pus un stilou pe birou.

— V-aş ruga să semnaţi în căsuţă, domnule.

Ura să i se spună ce să facă exact în momentul când făcea acel lucru şi mi-am înăbuşit un chicotit. Smulgând stiloul, şi-a ridicat încet bărbia, ajungând cu ochii lui de culoarea alunei în dreptul ochilor mei. Am stat aşa, privindu-ne, un timp care mi s-a părut a fi minute bune, fără ca niciunul dintre noi să renunţe. Pentru o clipă, am simţit impulsul irezistibil de a mă apleca şi a-i suge buza de jos bosumflată şi să-l implor să mă atingă.

— Nu-mi redirecţiona apelurile, se răsti el, semnând rapid ultimul formular şi trântind stiloul pe birou. Dacă e vreo urgenţă, caută-l pe Henry.

— Ticălosule, am murmurat pentru mine, uitându-mă în urma lui.

*

Ca să spun că weekendul a fost de tot rahatul ar însemna să folosesc un eufemism. Abia de-am putut mânca, abia de-am putut dormi, iar bruma de somn pe care-am furat-o mi-a fost tulburată de fantezii cu şeful meu gol peste mine, sub mine, în spatele meu. Aproape că-mi doream reînceperea cursurilor, ca să

am ceva să-mi distragă atenţia.

Sâmbătă dimineaţa m-am trezit frustrată şi irascibilă, dar am izbutit cumva să mă adun şi să mă ocup de treburi gospodăreşti şi de cumpărături. Duminică dimineaţa, totuşi, n-am mai fost la fel de norocoasă. M-am trezit tresărind, gâfâind şi tremurând, cu trupul asudat şi răsucit într-un ghem de cearşafuri. Visul pe care îl avusesem fusese atât de intens, încât într-adevăr mă adusese la orgasm. Domnul Ryan şi cu mine o făcuserăm din nou pe masa de conferinţe, dar de data asta, amândoi fuseserăm dezbrăcaţi. El era pe spate şi eu îl încălecasem, legănându-mi corpul înainte şi înapoi, în sus şi-n jos pe mădularul lui. El mă atingea peste tot: pe obraji, pe gât, pe sâni, pe şoldurile cărora le ghida mişcările. M-am topit de tot când ni s-au întâlnit privirile.

— Rahat, am gemut şi m-am dat jos din pat.

Lucrurile luau rapid o întorsătură din ce în ce mai rea. Cine s-ar fi gândit că munca alături de un nemernic furios avea să însemne că voi ajunge să fiu futută-n picioare, lipită de o fereastră rece, la birou şi că o să-mi placă?

Am dat drumul la duş şi am aşteptat să se încălzească apa, gândurile mele începând din nou să plutească în derivă. Voiam să-i văd ochii ridicându-se dintre picioarele mele, voiam să-i văd expresia când se urca pe mine, intra în mine şi simţea ce mult îl doream. Tânjeam dureros să-i aud sunetul vocii rostindu-mi numele când ejacula.

Mi s-a strâns inima. Să-mi dau frâu liber fanteziilor cu el era un bilet de călătorie fără întoarcere spre necazuri. Eram pe punctul de a-mi obţine diploma. El era un director executiv. Nu avea

nimic de pierdut, dar eu puteam pierde totul.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat repede ca să mă întâlnesc cu Sara şi cu Julia pentru brunch. Sara şi cu mine ajunseserăm să ne vedem în fiecare zi la serviciu, dar Julia, cea mai bună prietenă a mea din şcoala generală, era mai greu de prins. Ea era achizitor pentru Gucci şi îmi umplea conştiincioasă şifonierul cu modele şi articole de suprastoc. Mulţumită ei şi reducerilor sale, deţineam unele dintre cele mai frumoase haine care se puteau cumpăra din magazine. Încă mai plăteam bani buni pentru ele, dar merita. Câştigam destul de bine la Ryan Media şi bursa îmi acoperea toate costurile studiilor, dar nici măcar eu nu puteam cheltui o mie nouă sute de dolari pe o rochie fără să-mi vină să mă sinucid.

Uneori mă întrebam dacă Elliott mă plătea atât de bine pentru că ştia că sunt singura care o poate scoate la capăt cu fiul lui. Oh, dac-ar fi ştiut.

Am hotărât că era o idee proastă să vorbesc cu fetele despre ce se petrecea. Vreau să spun că Sara lucra pentru Henry Ryan şi îl vedea pe Bennett prin clădire tot timpul. Era exclus să-i pot cere să ţină un astfel de secret. Julia, pe de altă parte, mi-ar fi făcut capul mare. Aproape un an mă ascultase văitându-mă despre cât de mizerabil era Bennett şi nu s-ar fi bucurat deloc să afle că mi-o trăsesem cu el.

Peste alte două ore, stăteam cu cele două prietene ale mele, bând câte o *mimosa*[2] pe terasa restaurantului nostru preferat, bârfind despre bărbaţi, ţoale şi serviciu. Julia mă surprinsese cu o rochie făcută din cel mai luxos material pe care-l

2 Cocteil de şampanie şi suc de portocale. (*N.t.*)

atinsesem vreodată. Acum rochia stătea atârnată într-o sacoşă de haine, pe scaunul de lângă mine.

— Deci cum merge la serviciu? a întrebat Julia, între două muşcături din pepenele ei. Idiotul ăla de şef îţi mai face zile fripte, Chloe?

— Oh, Ticălosul Seducător, a oftat Sara şi eu m-am apucat să studiez atent condensul de pe cupa mea de şampanie.

Ea şi-a vârât o boabă de strugure în gură şi a adăugat:

— Dumnezeule, ar trebui să-l vezi, Julia. Asta e cea mai mare potrivire dintre poreclă şi persoană pe care am întâlnit-o vreodată. E un zeu. Şi vorbesc serios. Nu are niciun defect fizic. Faţă perfectă, corp, haine, păr… Oh, Dumnezeule, părul! Are stilul ăla de păr ciufulit artistic, zise ea, făcând semn pe deasupra capului ei. Arată de parcă tocmai a futut de-a îndoit pe cineva.

Eu mi-am dat ochii peste cap. Chiar n-aveam nevoie să mi se amintească de părul lui.

— Dar – şi nu ştiu dacă ţi-a povestit Chloe – este cu adevărat îngrozitor, continuă Sara, devenind serioasă. Îmi vine să-i tai cauciucurile cu briceagul din primele cincisprezece minute de întâlnire cu el. E cel mai mare netrebnic pe care l-am cunoscut vreodată.

Eu aproape că m-am înecat cu o bucată de ananas. Dac-ar fi ştiut Sara! într-adevăr, individul era bine dotat la capitolul „calităţi bărbăteşti”. Nu era drept.

— De ce e aşa jigodie?

— Cine ştie? zise Sara, apoi se uită în altă parte, ca şi când într-adevăr ar fi chibzuit dacă el avea vreun motiv întemeiat. Poate c-a avut o copilărie grea.

— Tu i-ai cunoscut familia? am întrebat-o eu, sceptică. *Hello,* Norman Rockwell[3].

— Adevărat, recunoscu ea. Poate că e un soi de mecanism de apărare. De pildă, e ursuz şi simte că trebuie să muncească din greu ca să-şi dovedească valoarea în faţa tuturor şi tot timpul pentru că e atât de al naibii de frumos?

Am pufnit.

— Ăsta nu e un motiv serios. El crede că toată lumea ar trebui să fie la fel de interesată de muncă şi să depună aceleaşi eforturi ca el, iar majoritatea celorlalţi n-o fac. Asta îl calcă pe nervi.

— Cumva îl *aperi,* Chloe? întrebă Sara cu un zâmbet surprins.

— Sigur că *nu.*

Am observat că ochii albaştri ai Juliei mă cercetau şi se îngustaseră într-o acuzaţie mută. Îmi îndeplinisem norma de văitat din cauza şefului meu în ultimele câteva luni, dar poate că nu pomenisem niciodată că era atât de frumos?

— Chloe, mi-ai ascuns asta? E şeful tău o bucăţică sexy? întrebă ea.

— *Este* splendid, dar din pricina caracterului, e destul de greu să apreciezi.

Am încercat să fiu cât mai nonşalantă cu putinţă. Julia avea talentul de a-mi citi fiecare gând.

— Bine, zise ea, ridicând din umeri şi luând o înghiţitură lungă din băutura ei, poate că e ciufut fiindcă o are mică.

Mi-am golit cupa de şampanie, în timp ce prietenele mele izbucniseră într-un râs nestăpânit.

*

3 Ilustrator american (1894-1978), ale cărui lucrări prezintă o imagine idilică a vieţii de zi cu zi. (*N.t.)*

Luni dimineaţă, eram un pachet de nervi în tâmp ce mă îndreptam spre clădire. Luasem o decizie: n-aveam de gând să-mi sacrific jobul din cauza lipsei noastre de judecată. Voiam să închei stagiatura cu o prezentare excepţională pentru comisia de burse şi apoi să plec şi să-mi încep cariera. Gata cu sexul, gata cu fanteziile. Puteam lesne să lucrez – *strict profesional* – cu domnul Ryan pentru alte câteva luni.

Simţind nevoia unui plus de încredere, îmbrăcasem rochia nouă pe care mi-o dăduse Julia. Îmi arăta formele fără să pară prea provocatoare. Dar arma mea secretă de încredere erau chiloţii. Întotdeauna avusesem o slăbiciune pentru lenjeria scumpă şi foarte devreme învăţasem de unde să fac rost de cele mai bune articole la cele mai bune preţuri. Să port ceva sexy pe sub haine îmi dădea putere, iar perechea pe care o aveam acum aproape sigur avea să-şi facă efectul scontat. Erau de mătase neagră brodată în faţă, împodobită cu broderie, iar partea din spate consta dintr-o serie de panglici de tul, care se uneau împletindu-se la mijloc, unde se despărţeau fesele, cu o fundă delicată neagră. La fiecare pas, materialul rochiei îmi mângâia pielea. Puteam înghiţi orice avea să-mi spună domnul Ryan astăzi şi îi puteam da imediat replica potrivită.

Sosisem mai devreme ca să am timp să pregătesc prezentarea. Nu era chiar sarcina mea, dar domnul Ryan refuza să aibă o asistentă veritabilă şi, când era lăsat de capul lui, era un dezastru la a face întâlnirile plăcute: nu cafea, nu fursecuri, doar o sală plină de oameni, planşe imaculate, prezentări şi, da, ca de obicei, muncă fără sfârşit.

Holul de la intrare era gol; vastul spaţiu se

deschidea pe trei niveluri şi lucea cu dale de granit lustruite şi pereţi de travertin. Când uşile ascensorului s-au închis în urma mea, mi-am dat un îndemn mintal, trecând în revistă toate conflictele pe care le avuseserăm şi comentariile nesimţite pe care le făcuse el.

„Bate la calculator, nu mai scrie totul de mână. Scrisul tău arată ca de clasa a treia, domnişoară Mills.”

„Dacă aş vrea să mă bucur de întreaga ta conversaţie cu îndrumătorul tău de diplomă, mi-aş lăsa uşa de la birou deschisă şi mi-aş lua nişte floricele de porumb. Te rog, vorbeşte mai încet.”

Puteam să fac asta. Ticălosul ăla îşi alesese greşit femeia cu care să se încurce şi să fiu a naibii dacă aveam să-l las să mă intimideze. Mi-am dus mâna pe fund şi am zâmbit răutăcios… *chiloţi de putere.*

După cum mă aşteptam, biroul era încă pustiu când am sosit eu. Am strâns tot ce urma să aibă el nevoie pentru prezentare şi m-am îndreptat spre sala de conferinţe, ca să pun materialele la locul cuvenit. Am încercat să ignor reacţia pavloviană pe care am avut-o când am văzut ferestrele din perete, masa lucioasă de conferinţe.

Încetează, corp. Acţionează acum, creier.

Uitându-mă prin încăperea scăldată de soare, am aşezat dosarele şi laptopul pe masa mare de conferinţe şi am dat o mână de ajutor personalului de la catering să aranjeze micul dejun de-a lungul peretelui din spate.

Douăzeci de minute mai târziu, planurile erau puse în ordine, proiectorul era pregătit şi aperitivele gata. Cum mai aveam încă timp, m-am trezit că mă duc până la fereastră. Am întins mâna şi am atins

sticla netedă, copleşită de senzaţiile pe care mi le-a înviat; dogoarea trupului său lipit de spatele meu şi sunetul pur animalic al vocii lui în urechea mea: *Roagă-mă să te aduc la orgasm.*

Am închis ochii şi m-am sprijinit de geam cu palmele şi fruntea, lăsându-mă purtată de puterea amintirilor.

Am fost smulsă din fanteziile mele de un glas dregându-se în spatele meu.

— Reverie la minut?

— Domnule Ryan, am tresărit, întorcându-mă imediat.

Ochii ni s-au întâlnit şi am fost încă o dată izbită de cât de frumos era. El şi-a desprins primul privirea, pentru a inspecta încăperea.

— Domnişoară Mills, zise el, rostind fiecare cuvânt scurt şi apăsat. O să-mi susţin prezentarea la etajul al patrulea.

— Poftim? am întrebat eu, simţind că mă enervez. De ce? întotdeauna folosim sala asta. Şi de ce aţi aşteptat până în ultimul minut să-mi spuneţi?

— Pentru că, mârâi el, sprijinindu-se cu pumnii de masă, eu sunt şeful. Eu fac regulile şi eu decid când şi unde se petrec lucrurile. Poate dacă n-ai fi fost absorbită de uitatul pe fereastră, ţi-ai fi rezervat timp, în dimineaţa asta, să vii la mine pentru confirmarea detaliilor.

Mintea îmi era asaltată de imagini incandescente cu pumnul meu nimerindu-l în gât. Mi-a trebuit şi ultima picătură de stăpânire de sine ca să nu sar peste masă să-l sugrum. Un zâmbet superior îi înflori pe faţă.

— După mine, e în regulă, am zis eu, înghiţindu-mi supărarea. Oricum, nicio decizie bună n-a fost luată

vreodată în încăperea asta.

*

Când am cotit spre noua sală de conferinţe, ochii mei i-au întâlnit imediat pe ai domnului Ryan. Aşezat în scaunul lui, cu mâinile împreunate în faţă, era portretul răbdării abia ţinute în frâu. *Tipic.*

Apoi am observat persoana de lângă mine: Elliott Ryan.

— Ei, stai să te ajut cu alea, Chloe, zise el, luând un teanc de dosare din braţele mele, ca să pot manevra mai uşor în încăpere căruciorul plin cu mâncare.

— Vă mulţumesc, domnule Ryan.

Am aruncat o privire cu subînţeles spre şeful meu.

— Chloe, zise vârstnicul domn Ryan, râzând.

Luă câteva prezentări şi făcu teancul să circule în jurul mesei, pentru ca fiecare participant să-şi poată lua câte un exemplar.

— De câte ori trebuie să-ţi atrag atenţia să-mi spui Elliott?

Era în toate privinţele la fel de frumos ca amândoi fiii lui. Înalţi şi musculoşi, toţi cei trei bărbaţi Ryan aveau aceleaşi trăsături frumos cizelate. Părul încărunţit al lui Elliott devenise argintiu, cu anii, de când îl întâlnisem eu prima oară, dar încă mai era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care îi cunoscusem.

I-am zâmbit cu recunoştinţă şi m-am aşezat.

— Ce mai face Susan?

— E bine. Mă tot bate la cap să te aduc pe la noi, adăugă el, făcându-mi cu ochiul.

Am remarcat că cel mai tânăr domn Ryan a pufnit enervat lângă mine.

— Transmiteţi-i salutări din partea mea, vă rog.

În spatele meu s-au auzit nişte paşi şi o mână mă trase uşor de ureche.

— Bună, puştoaico, zise Henry Ryan, oferindu-mi un zâmbet larg.

Se întoarse pentru a li se adresa celorlalţi.

— Îmi cer iertare de întârziere, băieţi. Am crezut că ne întâlnim la etajul vostru.

Am riscat o privire infatuată cu colţul ochiului, întâlnind ochii şefului meu. Teancul de prezentări ajunse înapoi la mine şi i-am întins şi lui un exemplar.

— Poftiţi, domnule Ryan.

Fără nici măcar o privire, îmi smulse teancul din mâini şi începu să-l frunzărească.

Mitocan.

Tocmai când îmi ocupam locul, vocea tunătoare a lui Henry strigă:

— Ah, Chloe, în timp ce stăteam în sala de sus şi aşteptam, am găsit ăştia pe jos.

M-am îndreptat spre el şi am văzut doi nasturi din argint învechit în palma lui.

— Vrei să întrebi dacă i-a pierdut cineva? Par destul de scumpi.

Am simit că-mi arde faţa. Uitasem cu desăvârşire de bluza mea distrusă.

— Ăă… sigur.

— Henry, pot să arunc şi eu o privire? interveni nemernicul deodată, luându-i de la fratele lui.

Se întoarse spre mine cu un rânjet răutăcios.

— Nu ai o bluză cu nasturi ca ăştia?

Mi-am aruncat rapid privirea prin încăpere. Henry şi Elliott deja erau absorbiţi într-o altă discuţie, nefiind atenţi la ce se petrecea între noi.

— Nu, am zis, încercând să par cât mai

neinteresată cu putinţă. Nu am.

— Eşti sigură?

Luându-mi mâna, îşi plimbă un deget dinspre interiorul braţului meu până în palmă, înainte să dea drumul nasturilor şi să-mi închidă palma în jurul lor. Mi s-a oprit respiraţia în gât şi inima s-a pornit să-mi bată nebuneşte.

Mi-am smucit mâna de parcă m-ar fi ars.

— Sunt sigură.

— Aş fi putut să jur că bluza pe care o purtai deunăzi avea nişte nasturi mici, de argint. Una roz? îmi amintesc pentru că am observat că unul dintre ei era desprins când ai venit să mă cauţi, sus.

Dacă-i posibil, mi-am simţit faţa arzând şi mai puternic. Ce joc era ăsta? încerca să insinueze că pusesem la cale o stratagemă ca să-l prind singur în sala de conferinţă?

Aplecându-se spre mine, cu răsuflarea fierbinte peste urechea mea, mi-a şoptit:

— Chiar ar trebui să încerci să fii mai atentă.

Am încercat să-mi păstrez calmul, retrăgându-mi mâna dintr-a lui.

— Ticălosule, am răspuns printre dinţi, înainte ca el să se dea înapoi, arătând descumpănit.

Cum putea să pară surprins, de parcă eu fusesem cea care încălcase regulile? Una era să fie nesimţit cu mine, dar să-mi pună în pericol reputaţia în faţa celorlalţi directori – ei, să vezi ce-o să audă el din gura mea mai târziu.

În timpul întrunirii, ne-am aruncat priviri unul altuia, ale mele pline de mânie, ale lui din ce în ce mai nesigure. Am stat cu ochii pironiţi pe tabelele din faţa mea cât mai mult cu putinţă, ca să evit să mă uit la el.

De îndată ce discuţiile s-au încheiat, mi-am strâns lucrurile şi am ieşit naibii de acolo. Dar, cum era de aşteptat, el a venit fuga pe urmele mele până la liftul în care ne-am urcat amândoi, mocnind tăcuţi, pe drumul până la birouri.

De ce nu urca mai repede drăcia asta şi de ce la fiecare etaj era cineva care hotărâse că trebuia să folosească liftul *acum*? Oamenii din jurul nostru vorbeau la telefoane, vânturând dosare, discutând planuri de prânz. Zgomotul crescuse până la un zumzet greu, aproape acoperind muştruluiala pe care i-o serveam în minte domnului Ryan. Până am ajuns la etajul al unsprezecelea, liftul se umpluse aproape la maximum. Când uşa se deschise şi alte trei persoane hotărâră să se înghesuie înăuntru, am fost împinsă mai mult spre el, cu spatele lipit de pieptul lui şi cu fundul de… *oh.*

Am simţit restul trupului său încremenind subtil şi l-am auzit trăgând scurt aer în piept. În loc să mă las cu toată greutatea peste el, am încercat să mă ţin cât mai departe cu putinţă. El a întins mâna şi m-a apucat de şold, trăgându-mă înapoi, la loc.

— Îmi plăcea fundul ăla peste mine, murmură el foarte încet şi cald la urechea mea. Unde…

— Sunt la două secunde distanţă să te castrez cu tocurile.

El se aplecă şi mai aproape.

— De ce eşti deodată mai ţâfnoasă ca de obicei?

Mi-am întors capul şi am zis, abia şoptit:

— Să fie oare pentru că tu tocmai m-ai făcut să apar ca o târfă carieristă în faţa tatălui tău?

El lăsă mâna jos, cu gura căscată.

— Nu.

Clipi. Clipi.

— Ce?

Perplex, domnul Ryan era surprinzător de sexy. *Ticălosul.*

— Am glumit doar.

— Şi dacă te-ar fi auzit?

— Nu m-au auzit.

— Te-ar fi putut auzi.

Arăta cu adevărat ca şi când nu se gândise la asta nicio clipă şi, probabil, chiar nu-i trecuse prin minte. Era uşor pentru el să joace diverse jocuri cocoţat pe locul lui din vârf. El era directorul obsedat de muncă. Eu eram fata de la jumătatea scării.

Persoana din stânga noastră aruncă o privire şi amândoi am luat poziţie de drepţi, cu privirea înainte. I-am tras cu putere un cot în splină, iar el m-a ciupit de fund destul de tare cât să mă facă să tresar.

— N-o să-mi cer scuze, zise el, abia şoptit.

Bineînţeles că n-o să-ţi ceri. Mitocanule!

Se împinse din nou în mine şi l-am simţit întărindu-se şi mai mult, în timp ce căldura trădătoare se răspândea între picioarele mele.

Am ajuns la etajul al cincisprezecelea şi câteva persoane au coborât. Mi-am dus mâna în spate, între noi doi şi l-am palmat. A scos un pufnet cald pe gâtul meu, şoptind:

— La dracu', da.

Şi atunci am strâns.

— La dracu'. *Scuze!* şuieră el la urechea mea.

I-am dat drumul, lăsând mâna jos şi rânjind în sinea mea.

— Doamne, doar am glumit puţin cu tine.

Etajul al şaisprezecelea. Restul mulţimii coborî într-un singur val, după toate aparenţele

îndreptându-se spre aceeaşi întrunire.

De îndată ce uşile s-au închis şi liftul s-a pus în mişcare, am auzit un geamăt din spatele meu şi am prins cu coada ochiului o mişcare rapidă, bruscă, când domnul Ryan a lovit cu palma butonul de oprire de pe panoul de comenzi. Ochii lui s-au întors spre ai mei şi erau mai întunecaţi decât îi mai văzusem până atunci. Cu o singură mişcare fluidă, m-a ţintuit de peretele liftului cu trupul lui. S-a retras doar atât cât să-mi arunce o privire furioasă şi să murmure:

— Nu te mişca.

Şi deşi aş fi vrut să-i spun să se ducă dracului, corpul meu m-a implorat să fac ce spunea el.

Întinzând mâna peste dosarele mele rătăcite, smulse un bilet autocolant din vârf şi-l lipi peste obiectivul camerei din plafon.

Faţa lui era la doar câţiva centimetri de a mea, respiraţia lui venind în valuri sacadate pe obrazul meu.

— N-aş da niciodată de înţeles că ai încercat să ajungi în vârf cu favoruri sexuale.

Răsuflă, aplecându-se spre gâtul meu.

— Gândeşti prea mult.

M-am dat cât am putut înapoi, rămânând cu gura căscată.

— Tu nu gândeşti *destul.* Vorbim despre cariera mea. Tu ai toată puterea aici. N-ai nimic de pierdut.

— Eu am puterea? Tu eşti cea care s-a împins în mădularul meu în lift. Tu eşti cea care-mi *face* asta mie.

Am simţit că mi se destind trăsăturile; nu eram obişnuită să-l văd vulnerabil de faţă cu mine, nici măcar puţin.

— Atunci nu mă ataca pe la spate.

După o pauză lungă, dădu din cap.

Zgomotul clădirii din jurul nostru umpluse ascensorul, în vreme ce continuam să ne uităm unul la altul. Dorinţa de contact începuse să se intensifice, mai întâi în pântecul meu, apoi se răspândi mai jos, între picioare.

El se aplecă, lingându-mi bărbia mai înainte să-mi acopere buzele cu ale lui şi un geamăt involuntar mi se ridică din gât când mădularul lui întărit se împinse în abdomenul meu. Corpul începu să-mi acţioneze din instinct şi piciorul mi se încolăci în jurul piciorului său, strângându-mă mai aproape de erecţia lui, mâna mea găsindu-şi drumul spre părul lui. El se trase înapoi doar cât să-mi desfacă dintr-o mişcare a degetelor catarama din talie. Rochia mea se deschise în faţa lui.

— Ce pisicuţă furioasă, şopti el.

Punându-şi mâinile pe umerii mei, mă privi fix în ochi şi-mi dădu rochia jos, lăsând-o să cadă pe podea. Pielea mi s-a făcut de găină, iar el m-a luat de mâini, m-a întors cu spatele şi mi-a lipit palmele de perete.

Mi-a dat jos pieptenele de argint din păr, lăsându-l să mi se răsfire pe spatele gol. Umplându-şi mâinile cu părul meu, mi-a tras brutal capul într-o parte, făcându-şi drum spre gâtul meu. Sărutări fierbinţi, umede, mi-au acoperit şira spinării şi umerii. Buzele lui îmi lăsau o scânteie de electricitate pe fiecare centimetru de piele pe care îl atingeau. În genunchi, în spatele meu, mi-a prins fundul şi şi-a înfipt dinţii în carne, provocându-mi un icnet scurt, după care s-a ridicat iarăşi.

Fir-ar să fie, cum de ştie să-mi facă lucrurile

astea?

— Ţi-a plăcut asta?

Degetele lui îmi frământau sânii.

— Să fii muşcată de fund?

— Poate.

— Eşti o fată aşa de perversă.

Am scâncit surprinsă când i-am simţit palma plesnindu-mă cu forţă peste locul unde muşcase mai devreme şi singurul meu răspuns a fost un geamăt de plăcere. Am tras iarăşi aer scurt în piept când mâinile lui s-au încleştat de panglicile delicate ale chiloţilor mei şi le-a rupt.

— Aşteaptă-te la altă notă de plată, măgarule.

El chicoti misterios şi se lipi din nou de mine, peretele rece pe sânii mei trimiţându-mi fiori prin tot corpul şi reînviindu-mi amintirea ferestrei de prima oară. Uitasem cât de plăcut mi se păruse contrastul – rece faţă de cald, dur faţă de *el.*

— Merită toţi banii.

Mâna lui se strecură pe după mijlocul meu şi coborî pe abdomen, alunecând mai jos până când degetul îi ajunse pe clitoris.

— Ştii, cred că porţi chestiile alea doar ca să mă aţâţi pe mine.

Avea dreptate? Mă amăgeam gândindu-mă că erau pentru mine?

Presiunea atingerii lui mă umplea de dorinţă, degetele lui care apăsau ritmic mă făceau să tânjesc şi mai mult. Mişcându-se mai jos, se opri chiar la intrare.

— Eşti atât de udă. Doamne, trebuie să te fi gândit la asta toată dimineaţa.

— Du-te naibii, am gemut eu, icnind când în sfârşit degetul lui se vârî înăuntru, împingându-mi spatele

înapoi în el.

— Spune-o. Spune-o şi o să-ţi dau ce vrei.

Un al doilea deget se alătură celui dintâi, iar senzaţia mă făcu să scot un strigăt.

Am negat cu o mişcare a capului, dar trupul m-a trădat din nou. El părea că are atâta nevoie de încurajare; cuvintele lui erau ironice şi dominatoare, dar le simţeam şi imploratoare, totodată. Am închis ochii, încercând să-mi limpezesc gândurile, dar era pur şi simplu prea mult. Faptul că-i simţeam corpul îmbrăcat lipit de pielea mea goală, sunetul vocii lui aspre şi senzaţia provocată de degetele sale lungi înfigându-se în mine şi apoi ieşind mă aduseseră până la marginea abisului. Cealaltă mână se ridică, ciupindu-mi ferm sfârcul prin materialul subţire al sutienului şi am gemut tare. Eram atât de aproape.

— *Spune-o,* îmi mormăi el la ureche, în timp ce-şi trecea degetul mare în cercuri peste clitorisul meu. Nu vreau să fii supărată pe mine toată ziua.

Am cedat, în final, şoptind:

— Te vreau în mine.

El scoase un geamăt stins, gâtuit, şi fruntea i se lipi de umărul meu, în timp ce începu să se mişte mai repede, plonjând şi încercuind. Şoldurile i se apăsau pe fundul meu, erecţia lui se freca de mine.

— Oh, Doamne, am gemut, freamătul strângându-se adânc înăuntru, fiecare gând al meu aşteptând concentrat plăcerea de a se elibera…

Şi atunci sunetul ritmic al gâfâielilor şi gemetelor noastre a fost întrerupt deodată de soneria stridentă a unui telefon.

Am încremenit, fiindcă ne-am dat seama brusc unde ne aflam. Domnul Ryan înjură şi se îndepărtă de mine, ridicând receptorul telefonului de urgenţe

din lift.

Întorcându-mă, mi-am luat repede rochia de jos, am îmbrăcat-o şi am început s-o închei cu mâini tremurătoare.

— Da.

Suna atât de calm, nici măcar un pic cu răsuflarea întretăiată. Privirile ni s-au intersectat.

— Înţeleg… Nu, suntem în regulă…

Se aplecă încet şi culese chiloţii mei rupţi şi abandonaţi de pe podeaua ascensorului.

— Nu, doar s-a oprit.

A ascultat persoana de la capătul celălalt al firului, în timp ce freca între degete materialul mătăsos.

— Asta e bine.

Încheie convorbirea, punând receptorul în furcă.

Ascensorul zvâcni şi începu să urce din nou. El se uită în jos, la dantela din mâna lui şi apoi din nou la mine. După care rânji infatuat, pornind cu paşi mari spre mine. Punând o mână lângă capul meu, se aplecă, trecându-şi nasul de-a lungul gâtului meu şi şopti:

— Miroşi la fel de bine precum atingi.

O mică exclamaţie mi-a scăpat.

— Şi ăştia, zise el, făcând semn către chiloţii din mâna lui, sunt ai mei.

Liftul scoase un clinchet când se opri la etajul nostru. Uşile s-au deschis şi, fără vreo altă privire în direcţia mea, şi-a vârât delicatul articol în buzunarul sacoului de la costum şi a ieşit cu paşi mari.

Patru

Panică. Emoţia care m-a cuprins când am sprintat pur şi simplu spre biroul meu n-ar putea fi descrisă decât ca panică pură. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase. Să fiu singur cu ea în acea micuţă carceră de oţel – mirosul ei, sunetele pe care le scotea, pielea ei – a făcut stăpânirea de sine să mi se evapore. Era răvăşitor. Femeia asta avea o putere asupra mea care nu semăna cu nimic din ceea ce experimentasem înainte.

În sfârşit, în relativa siguranţă a biroului meu, m-am prăbuşit pe canapeaua de piele. Aplecându-mă în faţă, m-am luat strâns de păr, poruncindu-mi să mă calmez şi erecţiei mele să se retragă.

Lucrurile merseseră din rău în mai rău.

Ştiusem din secunda în care-mi amintise de întâlnirea de dimineaţă că ar fi fost exclus să pot alcătui un singur gând coerent, darămite să susţin o întreagă prezentare în afurisita aia de sală de conferinţe. Şi să uit aşezat la masa aia. Doar faptul că am intrat acolo şi am găsit-o în picioare, sprijinindu-se de sticla ferestrei, adâncită în gânduri, a fost destul ca să mă excite din nou.

Am inventat pe loc o abureală despre întâlnirea mutată la un alt etaj şi bineînţeles că ea s-a prins şi mi-a reproşat. De ce trebuie să mă contrazică de fiecare dată? Am ţinut să-i amintesc cine era şeful. Dar, ca în fiecare altă dispută dintre noi, ea mi-a dat replica.

Am tresărit puţin la o bufnitură zdravănă în biroul de afară. Urmată de o alta. Şi încă una. Ce naiba se petrecea acolo? M-am ridicat şi m-am dus până la uşă, deschizând-o, ca s-o găsesc pe domnişoara Mills trântindu-şi dosarele în grămezi diferite. Mi-am încrucişat braţele şi m-am sprijinit de perete,

urmărind-o, pentru câteva clipe. Faptul că o vedeam atât de furioasă nu micşora câtuşi de puţin problema din pantalonii mei.

— Vrei să-mi spui care-i problema ta?

Ea a făcut nişte ochi la mine de parcă-mi crescuse un cap în plus.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Niciun pic.

— Scuză-mă dacă mă simt niţel mai nervoasă, şuieră ea, apucând un teanc de dosare şi aruncându-le fără milă într-un sertar.

— Nu sunt tocmai încântat de…

— Bennett, a zis tata, intrând din senin în biroul meu. Grozavă treabă. Henry şi cu mine tocmai am vorbit cu Dorothy şi cu Troy, şi ele erau…

S-a oprit şi s-a uitat la domnişoara Mills, care stătea în picioare, strângând de marginea biroului cu buricele degetelor albe.

— Chloe, dragă, eşti bine?

Ea s-a îndreptat, şi-a întins degetele şi a dat din cap. Faţa îi era frumos îmbujorată, părul un pic ciufulit. De mine. Am înghiţit în sec şi m-am întors să mă uit afară, pe fereastră.

— Nu arăţi bine, a zis tata, apropiindu-se de ea şi punându-i o mână pe frunte. Arzi.

Mi-am încleştat maxilarul, privindu-le reflexiile în geam, o senzaţie stranie urcând pe şira spinării mele. *De unde-mi veneau toate astea?*

— Într-adevăr, a zis ea, îmi este puţin rău.

— Ei bine, ar trebui să te duci acasă. Cu programul tău de lucru şi după ce tocmai ai încheiat semestrul la şcoală, fără îndoială că eşti…

— Avem agenda plină pentru azi, mă tem, am zis eu, întorcându-mă cu faţa la ei. Aştept să termini

dosarul Beaumont, domnişoară Mills, am mârâit printre dinţi.

Tata şi-a întors privirea de oţel asupra mea.

— Sunt sigur că poţi să te descurci şi singur, Bennett.

Apoi a revenit la ea:

— Poţi să pleci.

— Îţi mulţumesc, Elliott.

S-a uitat la mine, ridicând o sprânceană perfect sculptată.

— Ne vedem mâine dimineaţă, domnule Ryan.

Am urmărit-o până a ieşit, iar tatăl meu a închis uşa în urma ei, întorcându-se să se uite la mine cu fulgere în ochi.

— Ce e? am întrebat.

— N-ai muri dacă ai fi un pic mai amabil, Bennett.

Înaintă şi se aşează pe colţul biroului.

— Eşti norocos s-o ai pe ea, ştii.

Mi-am dat ochii peste cap şi am clătinat din cap.

— Dacă personalitatea ei ar fi la fel de atrăgătoare ca priceperea ei la PowerPoint, n-am avea nicio problemă.

Îmi reteză vorba cu o încruntătură.

— A sunat mama ta şi mi-a spus să-ţi reamintesc despre cina de diseară, acasă. O să vină şi Henry şi Mina, cu copilul.

— O să fiu acolo.

El porni spre uşă, oprindu-se să se mai uite o dată la mine.

— Să nu întârzii.

— Nu. Doamne!

Ştia la fel de bine ca oricine că eu nu întârzii la nicio întâlnire, nici măcar la ceva atât de simplu ca o cină în familie. Henry, pe de altă parte, ar fi întârziat

şi la propria înmormântare.

Când în sfârşit am rămas singur, m-am întors în biroul meu şi m-am prăbuşit în scaun. OK, poate că am fost un pic cu capsa pusă.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos ce mai rămăsese din chiloţii ei, gata să-i arunc în sertarul meu lângă ceilalţi, când am observat eticheta. Agent Provocateur. Dăduse bani frumoşi pe ăştia. Şi asta mi-a stârnit curiozitatea. Am deschis sertarul ca să examinez şi celelalte două perechi. La Perla. Drace, femeia asta nu glumea cu lenjeria ei. Poate c-ar trebui să trec pe la magazinul La Perla din centru, la un moment dat, şi măcar să văd cât a costat-o mica mea colecţie. Mi-am trecut mâna liberă prin păr şi i-am aruncat pe toţi înapoi în sertar, apoi l-am trântit la loc.

Îmi pierdusem oficial minţile.

*

Oricât de tare am încercat, nu m-am putut concentra asupra niciunei afurisite de activităţi toată ziua. Nici măcar după o viguroasă alergare la ora prânzului nu-mi ieşiseră din minte evenimentele de dimineaţă. Pe la trei, ştiam că trebuia să ies de acolo. Am ajuns la lift şi am gemut uşor, alegând scările, după care mi-am dat seama că făcusem o greşeală şi mai mare. Am coborât în goană cele optsprezece etaje.

Ducându-mă acasă la părinţii mei, mai târziu, în seara aceea, am simţit cum mai scap de o parte din tensiune. Când am intrat în bucătărie, am fost imediat absorbit de mirosul familiar al mâncărurilor mamei şi de sporovăială veselă a părinţilor mei venind dinspre sufragerie.

— Bennett, mă salută bucuroasă mama, când am

intrat în încăpere.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz, îngăduindu-i un scurt moment să încerce să-mi aranjeze părul zbârlit. În cele din urmă, dându-i mâinile la o parte, am luat un castron mare de la ea şi l-am dus pe masă, furând un morcov drept comision.

— Unde-i Henry? am întrebat, uitându-mă spre living.

— N-au ajuns încă, a răspuns tata, intrând.

Henry era destul de nepunctual, dar când în combinaţie mai intrau şi soţia şi fiica lui, erau norocoşi şi dacă ieşeau totuşi din casă. M-am îndreptat spre barul de afară, ca să-i pregătesc mamei un martini sec.

Douăzeci de minute mai târziu, zgomotele de haos răsunară dinspre antreu şi am ieşit să-i întâmpin. Un corp mic, instabil, cu un râs ştirb, s-a azvârlit la genunchii mei.

— Benny! a chiţăit fetiţa.

Am ridicat-o pe Sofia în braţe şi i-am acoperit obrajii cu pupături.

— Doamne, eşti de toată jena, mormăi Henry, trecând pe lângă mine.

— De parcă tu eşti mai breaz.

— Amândoi ar trebui să tăceţi, dacă e să mă întrebaţi părerea mea, adăugă Mina, urmându-şi soţul în sufragerie.

Sofia era prima nepoată şi prinţesa familiei. Ca de obicei, a preferat să stea în poală la mine în timpul mesei şi eu am încercat să mănânc pe lângă ea, străduindu-mă cât am putut să evit „ajutorul" ei. Fără îndoială, mă învârtea pe degete.

— Bennett, m-am ţinut să te întreb, începu mama,

întinzându-mi sticla de vin. Vrei s-o inviţi pe Chloe la cină, săptămâna viitoare, şi să-ţi dai toată silinţa ca s-o convingi să şi vină?

Am gemut în loc de răspuns şi am primit un şut scurt în fluierul piciorului de la tata.

— Cristoase. De ce insistă toată lumea s-o aducă aici? am întrebat.

Mama se îndreptă de spate, arborând cea mai expresivă figură a ei de Mamă Severă.

— E într-un oraş străin, singură şi…

— Mamă, am întrerupt-o eu, locuieşte aici de când a venit la colegiu. Are douăzeci şi şase de ani. Nu mai e un oraş străin pentru ea.

— Într-adevăr, Bennett, ai dreptate, mi-a replicat ea, cu o notă tăioasă rar întâlnită în glas. A venit aici pentru colegiu, l-a absolvit cu *summa cum laude,* a lucrat cu tatăl tău câţiva ani înainte de a se muta la departamentul tău şi a fost cea mai bună angajată pe care ai avut-o vreodată – toate acestea în timp ce se ducea seara la cursuri ca să-şi ia diploma. După părerea mea, Chloe e uimitoare, aşa că am pe cineva cu care mi-ar plăcea să-i fac cunoştinţă.

Am încremenit cu furculiţa în aer când am prins sensul cuvintelor. Mama voia s-o combine cu cineva? Am încercat să fac mental o listă cu fiecare burlac pe care îl cunoşteam şi a trebuit să-l elimin de pe acea listă imediat. Brad: prea scund. Damian: fute tot ce mişcă. Kyle: gay. Scott: neghiob. Ei bine, asta era ciudat. Am simţit ceva şi strângându-se în pieptul meu, dar nu eram sigur ce putea să fie. Dacă ar fi trebuit să-i dau un nume, aş fi zis… mânie?

De ce să fi fost mânios că mama voia să-i găsească un partener? *Probabil pentru că te culci tu cu ea, imbecilule.* Ei bine, nu mă culcam cu ea propriu-zis,

ci mai mult i-o trăgeam. O.K., i-o trăsesem… de două ori. „I-o trăgeam” ar fi lăsat să se înţeleagă o intenţie de a continua.

Ah, şi, de asemenea, o pipăisem într-un lift şi îi colecţionam chiloţii rupţi în sertarul biroului meu.

Ciudatule.

Mi-am apăsat palmele pe faţă.

— Bine. O să vorbesc cu ea. Dar nu vă faceţi mari speranţe. E cu desăvârşire lipsită de orice farmec, ceea ce înseamnă că e o afacere greu de încheiat.

— Ştii, Ben, a intervenit fratele meu, cred că toată lumea de aici va fi de acord că eşti, literalmente, singurul care are probleme în a se înţelege cu ea.

M-am uitat în jurul mesei, încruntându-mă la capetele ce se mişcau aprobator, de acord cu idiotul de frate-meu.

Restul serii a constat din mai multe discuţii despre cum eu trebuia să încerc să fiu mai drăguţ cu domnişoara Mills şi despre cât de grozavă credeau toţi că era ea, şi despre cât de mult îi va plăcea ei de fiul prietenei mamei mele, Joel. Uitasem complet de Joel. Era destul de drăguţ, bănuiesc. Cu excepţia faptului că se jucase până la paisprezece ani cu păpuşile Barbie împreună cu surorile lui mai mici şi că plânsese ca un mucos când primise o lovitură cu mingea de baseball în fluierul piciorului, într-a zecea.

Mills l-ar fi mâncat de viu.

Am râs în sinea mea la acest gând.

Am mai vorbit şi despre întâlnirile pe care le stabiliserăm săptămâna asta. Una importantă era plănuită joi după-amiaza şi eu aveam să-i însoţesc pe tata şi pe fratele meu. Ştiam că domnişoara Mills deja avea totul pus la punct şi era gata de plecare.

Oricât de mult uram să recunosc, era întotdeauna cu doi paşi înainte şi anticipa tot ce aveam nevoie.

Am plecat cu promisiunea că o să fac tot posibilul s-o conving să vină, deşi, ca să fiu cinstit, nici nu ştiam când aveam s-o mai văd în următoarele câteva zile. Aveam şedinţe şi întâlniri prin tot oraşul şi mă îndoiam că în scurtele momente când m-aş fi aflat la birou, aş fi avut prea multe de spus.

*

Uitându-mă pe fereastră, în timp ce ne târâm pe bulevardul South Michigan, în după-amiaza următoare, mă întrebam dacă mai aveam şanse să mi se îmbunătăţească ziua. Uram să fiu blocat în trafic. Biroul era la doar câteva străzi distanţă şi începusem să mă gândesc serios să-l pun pe şofer să ducă maşina la loc şi să o iau pe jos. Era deja trecut de patru şi izbutiserăm să străbatem doar trei cvartale în douăzeci de minute. Perfect. Închizând ochii, mi-am odihnit capul pe speteaza banchetei şi am recapitulat întâlnirea pe care tocmai o avusesem.

Nimic special nu mersese prost; de fapt, chiar dimpotrivă. Clienţii fuseseră încântaţi de propunerile noastre şi totul cursese fără poticneli. Numai că eu nu putusem să scap de dispoziţia mea groaznică.

Henry ţinuse să-mi spună la fiecare sfert de ceas din ultimele trei ore că mă purtasem ca un adolescent supărăcios şi, până în momentul în care se semnaseră contractele, îmi venea să-l bat de să-i sune apa în cap. Ori de câte ori prindea prilejul, mă întreba care dracu’ era problema mea şi, sincer, n-aş fi putut să-l învinuiesc pentru asta. A trebuit chiar să admit că fusesem un idiot în ultimele câteva zile. Şi venind din partea mea, asta spunea ceva.

Bineînţeles, Henry a declarat, la plecarea acasă, că problema mea era că trebuia să fac sex.

Dacă ar fi ştiut numai.

Trecuse o zi. Doar o singură zi de la întâmplarea din lift, care mă lăsase tare ca piatra şi cu o dorinţă nestăpânită să ating fiecare centimetru al pielii ei. După cum mă purtam, ai fi crezut că nu făcusem sex de şase luni. Dar, nu, aproape două zile fără s-o ating şi deja mă simţeam ca un nebun.

Maşina se opri din nou şi am crezut c-o să urlu. Şoferul meu lăsă jos geamul despărţitor dintre scaunele din faţă şi cele din spate, aruncându-mi un zâmbet de părere de rău.

— Regret, domnule Ryan. Sunt sigur că vă ieşiţi din minţi, acolo, în spate. Suntem la doar patru cvartale depărtare; n-aţi vrea s-o luaţi mai bine pe jos?

Aruncând o privire prin geamurile fumurii, am observat că ne opriserăm chiar peste drum de La Perla.

— Aş putea trage pe dreapta, doar…

Am fost afară din maşină înainte ca şoferul să poată să-şi termine propoziţia.

Stând pe trotuar, aşteptând să traversez, mi-a trecut prin minte că nu ştiam ce rost avea să intru. Ce urma să fac? Cumpăram ceva sau doar mă chinuiam singur?

Am intrat în magazin şi m-am oprit în faţa unei mese lungi acoperite cu lenjerie cu volănaşe. Podelele aveau culoarea caldă a mierii, tavanul era plin de corpuri de iluminat cilindrice, lungi, adunate grupuri-grupuri prin marea sală. Iluminarea discretă arunca întregul spaţiu într-o atmosferă de intimitate, scoţând în relief mesele şi coloanele de umeraşe cu

lenjerie scumpă. Ceva din dantelă delicată şi satin mi-a reînviat acea prea familiară dorinţă de ea.

Trecându-mi degetele de-a lungul unei mese aşezate la intrarea magazinului, mi-am dat seama că deja atrăsesem atenţia personalului. O blondă înaltă veni la mine.

— Bine aţi venit la La Perla, zise ea, măsurându-mă din cap până-n tălpi ca un leu ochind un biftec.

M-am gândit că o femeie din domeniul ăsta ar trebui să ştie cât am plătit pentru costumul meu şi că butonii de la manşetele mele erau diamante adevărate. Ochii ei practic se transformaseră în două semnalizatoare de dolari.

— Vă pot ajuta să găsiţi ceva? Poate un dar pentru soţie? Sau pentru iubită? adăugă ea, cu o sugestie de cochetărie în voce.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns, simţindu-mă deodată ridicol şi pentru simplul fapt că mă aflam acolo. Doar mă uit.

— Bine, dacă vă răzgândiţi, anunţaţi-mă, zise ea făcându-mi cu ochiul, înainte de a se întoarce la tejghea.

Am urmărit-o îndepărtându-se şi am fost imediat scârbit că nici măcar nu mă gândisem să-i cer numărul de telefon. La dracu'. Nu eram cu desăvârşire o târfă masculină, dar o femeie frumoasă, mai ales într-un magazin de lenjerie, tocmai flirtase cu mine, iar mie nu-mi trecuse prin minte nici să-i răspund cu aceeaşi monedă. Cristoase. Ce naiba se întâmpla cu mine?

Mă pregăteam să mă întorc şi să plec, când ceva mi-a atras privirile. Mi-am lăsat degetele să treacă peste portjartierul negru de dantelă care atârna pe un umeraş. Nu-mi dădusem seama că femeile chiar

purtau articolele astea în afara şedinţelor foto pentru *Playboy,* până când nu începusem să lucrez cu *ea.* Mi-am amintit o şedinţă din prima lună când lucram împreună. Ea îşi pusese picior peste picior pe sub masă şi se mişcase în direcţia potrivită pentru ca fusta să i se ridice, dezvelind bentiţa delicată, albă, prinsă de ciorapi. Atunci fusese prima dată când văzusem dovada slăbiciunii ei pentru lenjerie, deşi nu fusese prima oară când a trebuit să-mi petrec pauza de prânz masturbându-mă, în biroul meu, cu gândul la ea.

— Ai văzut ceva ce-ţi place?

M-am întors, uimit să aud o voce cunoscută în spatele meu.

Rahat.

Domnişoara Mills.

Dar chiar n-o mai văzusem niciodată aşa până acum. Arăta stilată ca de obicei, însă complet neprotocolară. Purta nişte jeanşi negri mulaţi şi un maiou roşu. Părul îi era prins într-o coadă sexy şi, fără machiaj sau ochelarii pe care-i mai purta câteodată pe la birou, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Ce naiba cauţi aici? m-a întrebat ea, zâmbetul fals dispărându-i de pe faţă.

— Şi de ce te-ar interesa asta pe tine?

— Eram doar curioasă. Nu ai destui chiloţi de la mine ca să începi o colecţie personală?

S-a uitat furioasă la mine, făcând semn spre portjartierul pe care încă-l mai aveam în mână.

I-am dat drumul grăbit.

— Nu, nu, eu…

— Ce faci cu ei, mai exact? îi ţii ascunşi undeva, ca pe nişte mici amintiri ale cuceririlor tale?

Îşi încrucişase braţele peste piept, ridicându-şi astfel sânii. Privirea mi-a căzut drept în decolteul ei şi mădularul mi-a zvâcnit în pantaloni.

— Drace, am zis eu, clătinând din cap. De ce trebuie să fii aşa o scorpie tot timpul?

Puteam simţi adrenalina curgându-mi prin vene şi muşchii încordându-se, literalmente înfiorat de poftă sexuală şi de furie.

— Bănuiesc că tu scoţi la iveală tot ce-i mai bun în mine, a zis ea.

Se aplecase, pieptul ei aproape atingându-l pe al meu. Uitându-mă în jur, am observat că atrăseserăm atenţia celorlalţi oameni din magazin.

— Uite, am zis, încercând să mă adun. Ce-ar fi să te calmezi şi să coborî tonul?

Ştiam că trebuia să ies de acolo cât mai repede, înainte să se întâmple ceva. Dintr-un motiv bolnav, conflictele cu femeia asta întotdeauna se sfârşeau cu chiloţii ei în buzunarul meu.

— Tu ce cauţi aici, de fapt? De ce nu eşti la serviciu?

Ea-şi dădu ochii peste cap.

— Lucrez pentru tine de aproape un an, aşa că se presupune că-ţi vei aduce aminte că am întâlnire cu îndrumătorul meu pentru teză din două în două săptămâni. Tocmai am terminat şi voiam să fac nişte cumpărături. Poate că va trebui să-mi prinzi o brăţară de gleznă, ca să mă poţi urmări tot timpul. Deşi, hei, ai reuşit să mă găseşti şi fără.

M-am uitat urât la ea, căznindu-mă să găsesc ceva de spus.

— Eşti întotdeauna atât de furioasă pe mine.

Ce replică bună, Ben. Chiar inteligentă.

— Vino cu mine, a zis ea şi m-a apucat de braţ,

trăgându-mă spre partea din spate a magazinului.

M-a condus după un colţ şi într-o cabină de probă. Evident se afla aici de ceva vreme; erau grămezi de lenjerie pe scaune şi umeraşe pline cu bucăţi de dantelă imposibil de identificat. Din boxele de deasupra se auzea muzică şi m-am bucurat că nu va trebui să-mi fac griji pentru a-mi ţine vocea sub control când o voi strânge de gât.

Închizând uşa-oglindă din faţa unui fotoliu acoperit cu mătase, s-a proţăpit în faţa mea, privindu-mă în ochi.

— M-ai urmărit până aici?

— De ce dracului aş fi făcut-o?

— Adică pur şi simplu s-a întâmplat să hoinăreşti printr-un magazin cu lenjerie pentru femei. E doar o chestie perversă de-a ta cu care te ocupi în timpul liber?

— Nu te mai socoti buricul pământului, domnişoară Mills.

— Ştii, e bine că ai mădularul ăla mare care să compenseze gura ta afurisită.

M-am trezit aplecându-mă spre ea, şoptindu-i:

— Sunt foarte sigur că ai fi încântată şi de gura mea.

Dintr-odată, totul a devenit prea intens, prea tare, prea puternic.

Pieptul i se ridica şi-i cobora rapid, iar privirea i s-a coborât pe gura mea, în timp ce-şi muşca buza de jos. Încet, înfăşurându-şi cravata mea pe după mână, m-a tras spre ea. Mi-am deschis gura, simţindu-i limba deschizându-şi calea.

Nu mai puteam da înapoi acum şi mi-am strecurat o mână pe obrazul ei şi cealaltă în părul ei. I-am dat jos agrafa care-i ţinea părul strâns în coadă şi

valurile moi s-au revărsat în jurul mâinii mele. Am prins în pumn bogăţia aceea, cu putere, trăgându-i capul pe spate ca să i-l potrivesc mai bine pentru gura mea. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de ea toată. Ea a gemut şi eu am tras mai tare.

— Îţi place asta.

— Doamne, da.

În clipa aceea, auzind acele cuvinte, nu mi-a mai păsat de nimic altceva: unde eram, cine eram sau ce simţeam unul pentru celălalt. Niciodată în viaţa mea n-am mai simţit o asemenea chimie brută cu nimeni. Când noi doi eram împreună astfel, nimic altceva nu mai conta.

Mâinile mele au coborât pe corpul ei şi i-am prins marginea bluzei, ridicând-o şi scoţându-i-o peste cap, întrerupând sărutul pentru numai o secundă. Ca să nu rămână mai prejos, ea mi-a dat jos sacoul de pe umeri, lăsându-l pe podea.

Cu degetele mari descriam cercuri pe pielea ei, mişcându-mi mâinile spre betelia jeanşilor ei. Descheindu-i rapid, aceştia au căzut pe jos, iar ea şi i-a scos de tot, odată cu sandalele. Am sărutat-o de-a lungul gâtului şi pe umeri.

— La dracu’, am gemut.

Ridicându-mi ochii, am putut vedea corpul ei perfect, reflectat în întregime de oglinda mare. Avusesem fantezii despre cum aş dezbrăca-o de mai multe ori decât aş fi recunoscut, probabil, dar realitatea, la lumina zilei, întrecea fantezia. O întrecea cu mult. Purta chiloţi simpli, negri, care-i acopereau numai jumătate din fund, şi un sutien asortat, părul mătăsos răsfirându-se pe spatele ei. Muşchii picioarelor ei lungi, suple, se flexau când se ridica pe vârfuri ca să ajungă la gâtul meu.

Imaginea, deopotrivă cu buzele pe care i le simţeam pe piele, mi-a făcut mădularul să împingă dureros în strânsoarea chiloţilor mei.

Ea mi-a muşcat urechea, în timp ce mâinile ei s-au apucat să-mi descheie nasturii cămăşii.

— Cred că şi ţie îşi place brutal.

Mi-am descheiat pantalonii şi cureaua, dându-i jos odată cu boxerii, apoi am tras-o spre fotoliu.

Un fior m-a străbătut când mâinile mele i-au ocolit spatele, până la încheietoarea sutienului. Sânii ei se apăsau în mine de parcă m-ar fi îndemnat să mă grăbesc şi am sărutat-o pe gât, în timp ce i-am desfăcut repede sutienul şi i-am dat jos breteluţele de pe umeri. M-am dat un pic înapoi, ca să îngădui piesei vestimentare să alunece şi, pentru prima oară, am avut priveliştea sânilor ei complet dezgoliţi în faţa mea. *Perfect.* În fanteziile mele le făcusem totul: îi atinsesem, îi sărutasem, îi supsesem, îi futusem, dar nimic nu se compara cu realitatea la care mă holbam pur şi simplu.

Şoldurile ei s-au urcat peste mine şi numai chiloţii ei minusculi ne mai separau. Mi-am îngropat faţa între sânii ei şi mâinile ei mi-au trecut prin păr, trăgându-mă mai aproape.

— Vrei să mă guşti? şopti ea, uitându-se la mine.

M-a tras de păr destul de tare cât să-mi depărteze capul de pielea ei.

N-am avut nicio remarcă isteaţă, nimic usturător, ca s-o fac să tacă şi doar să mă fută. Sigur că voiam să-i gust pielea. Voiam mai tare decât aş fi crezut vreodată că aş vrea ceva.

— Da.

— Cere frumos, atunci.

— La dracu’ cu cerutul frumos. Dă-mi.

Ea scânci, aplecându-se ca să mă lase să-i sug un sfârc perfect în gură. Ceea ce a făcut-o să tragă mai tare de părul meu. La dracu', ce senzaţie!

Atât de multe gânduri mi se învălmăşeau în minte. Nu exista nimic pe lumea asta pe care să-l vreau mai mult decât să mă îngrop în ea, dar ştiam că după aceea aveam să ne urăsc pe amândoi. Pe ea, fiindcă mă făcea slab şi pe mine pentru că îngăduisem pofta sexuală să-mi înăbuşe raţiunea. Dar ştiam şi că nu m-aş putea opri. Mă transformasem într-un drogat, trăind doar pentru următoarea mea doză. Viaţa mea perfect construită se prăbuşea în jurul meu şi mie nu-mi pasa decât s-o simt pe ea.

Plimbându-mi mâinile pe trupul ei, mi-am lăsat degetele să treacă peste talia chiloţilor ei. Un fior a străbătut-o şi mi-am închis ochii strâns, adunând ţesătura în mână, poruncindu-mi să mă opresc.

— Dă-i drumul, rupe-i… ştiu că vrei, a murmurat ea la urechea mea şi apoi m-a muşcat cu putere.

O fracţiune de secundă mai târziu, chiloţii ei nu mai erau decât o grămăjoară de dantelă sfâşiată, într-un colţ al cabinei. Apucând-o brutal de şolduri, am ridicat-o şi mi-am ţinut baza mădularului cu cealaltă mână, trăgând-o în jos, peste mine.

Senzaţia a fost atât de intensă, că a trebuit să-i ţin cu forţa şoldurile nemişcate, împiedicând explozia. Dacă-mi pierdeam controlul acum, avea să-mi reproşeze mai târziu. Şi nu i-aş fi dat satisfacţia asta.

Odată ce m-am simţit din nou stăpân pe mine, am început să-i mişc şoldurile. Nu mai fusesem în poziţia asta până acum – ea deasupra, faţă în faţă – şi chiar dacă nu-mi plăcea s-o recunosc, corpurile noastre se îmbinau perfect. Plimbându-mi mâinile în

jos, pe coapsele ei, le-am apucat pe fiecare cu o mână şi mi le-am încolăcit pe după mijloc. Schimbarea poziţiei m-a adus mai adânc în ea şi mi-am îngropat faţa în gâtul ei, ca să nu urlu de plăcere.

Eram conştient de sunetul vocilor de jur împrejurul nostru, ale oamenilor care intrau şi ieşeau din celelalte cabine de probă. Ideea că am fi putut fi prinşi în orice clipă nu făcea decât să sporească plăcerea.

Spinarea ei s-a arcuit şi şi-a înăbuşit un geamăt, iar capul i-a căzut pe spate. Modul amăgitor de inocent în care-şi muşca buza de jos mă înnebunea. Încă o dată m-am trezit uitându-mă peste umărul ei, privind la noi în oglindă. Nu mai văzusem ceva atât de erotic în toată viaţa mea.

Ea m-a tras din nou de păr, călăuzindu-mi gura spre a ei, limbile noastre alunecând una peste cealaltă, potrivit mişcărilor şoldurilor.

— Arăţi atât de bine deasupra mea, i-am şoptit eu în gură. Întoarce-te, trebuie să vezi ceva.

Am ridicat-o şi am întors-o cu faţa la oglindă. Cu spatele lipit de pieptul meu, ea s-a lăsat în jos, din nou peste mine.

— Oh, Doamne, a zis ea.

Respira greu, iar capul i-a căzut pe spate, sprijinindu-se pe umărul meu, şi n-am fost sigur dacă exclamaţia era pentru că mă simţea din nou în ea sau pentru imaginea reflectată în oglindă. Sau pentru amândouă.

Am apucat-o de păr şi i-am silit capul să se ridice.

— Nu, vreau să te uiţi drept acolo, am mârâit la urechea ei, întâlnindu-i privirea în oglindă. Vreau să priveşti. Şi mâine, când o să te doară, vreau să-ţi

aduci aminte cine ţi-a făcut asta.

— Nu mai vorbi, a zis ea, dar s-a cutremurat şi am ştiut că adora fiecare cuvânt.

Mâinile ei s-au ridicat de-a lungul trupului ei şi în spate, până când s-au înfipt în părul meu.

I-am atins fiecare centimetru al corpului, aşternând cărări de sărutări şi muşcături pe partea din spate a umerilor ei. În oglindă, mă vedeam alunecând înăuntrul şi în afara ei; şi oricât de tare nu mi-aş fi dorit amintirile astea în capul meu, ştiam că era o privelişte pe care n-aveam s-o uit niciodată. Mi-am dus o mână la clitorisul ei.

— Oh, la dracu, şopti ea. Te rog.

— Aşa? am întrebat eu, apăsând, încercuind.

— Da, te rog, mai mult, te rog, te rog.

Corpurile noastre erau acum acoperite cu o peliculă subţire de transpiraţie, lăsându-i părul lipit uşor de frunte. Ochii ei nu se dezlipeau nicio clipă de locul unde ne uniserăm, în timp ce continuam să ne mişcăm unul în altul şi am ştiut că amândoi eram aproape. Am vrut să-i întâlnesc privirea în oglindă – şi apoi imediat mi-am dat seama că aşa i-aş fi arătat prea mult. Nu voiam să vadă atât de clar ce efect avea asupra mea.

Vocile din jurul nostru continuau, cu totul neştiutoare de ceea ce se petrecea în încăperea asta micuţă. Dacă n-aş fi făcut ceva, micul nostru secret n-ar mai fi fost păstrat mult timp. În vreme ce mişcările ei deveneau din ce în ce mai frenetice şi mâinile ei mă trăgeau de păr din ce în ce mai tare, mi-am apăsat mâna peste gura ei, înăbuşindu-i ţipătul, când s-a dizolvat în orgasm în jurul meu.

Mi-am înăbuşit propriile gemete în umărul ei şi, după alte câteva împingeri, am explodat adânc

înăuntrul ei. Corpul ei s-a lăsat greu peste mine, iar eu m-am sprijinit de perete.

Trebuia să mă ridic. Trebuia să mă ridic şi să mă îmbrac, dar nu credeam că picioarele mele tremurătoare m-ar fi putut susţine. Orice speranţă mai avusesem că sexul avea să devină mai puţin pătimaş şi că eu aveam să scap de obsesia asta îmi fusese năruită rapid.

Raţiunea a început să se întoarcă încet în conştiinţa mea, deopotrivă cu dezamăgirea că încă o dată cedasem acestei slăbiciuni. Am ridicat-o şi am dat-o jos din poala mea, aplecându-mă după boxeri.

Când s-a întors să se uite la mine, mă aşteptam să văd ură sau indiferenţă, dar a fost ceva vulnerabil în ochii ei, înainte de a-i închide brusc şi a se uita în altă parte. Ne-am îmbrăcat amândoi în tăcere; spaţiul de probă dintr-odată părea prea liniştit şi prea mic, căci eram mai mult decât conştient de fiecare respiraţie a ei.

Aranjându-mi cravata, am ridicat chiloţii rupţi de pe podea, depunându-i în buzunarul meu. M-am dus până la uşă şi m-am oprit. Întinzând o mână, mi-am plimbat încet degetele peste dantela ce atârna de un cârlig din perete.

I-am întâlnit privirea şi am spus:

— Ia şi portjartierul.

Apoi, fără să mă uit înapoi, am ieşit din cabina de probă.

Cinci

Erau optzeci şi trei de găurele, douăzeci şi nouă

de şuruburi, cinci palete şi patru becuri pe ventilatorul de tavan deasupra patului meu. M-am întors pe o parte, anumiţi muşchi râzând de mine şi oferind dovada de netăgăduit a motivului pentru care nu eram în stare să dorm.

Vreau să priveşti. Şi mâine, când o să te doară, vreau să-ţi aduci aminte cine ţi-a făcut asta.

Nu glumise.

Fără să-mi dau seama, mâna mi s-a îndreptat spre sâni, răsucind absentă sfârcul pe sub maiou. Închizând ochii, atingerea propriilor mele mâini s-a transformat în amintirea atingerii mâinilor lui. Degetele lui lungi şi graţioase furişându-se pe sub sâni, degetele mari mângâindu-mi sfârcurile, cuprinzându-i în palmele mari… *la dracu.* Am oftat zgomotos şi am dat jos cu un şut o pernă din pat. Ştiam exact unde se îndrepta acest şir al gândurilor. Făcusem exact acelaşi lucru trei nopţi la rând şi asta trebuia să înceteze acum. Cu un pufnet mânios, m-am răsucit pe burtă şi mi-am închis strâns ochii, dorindu-mi să vină odată somnul. De parcă ar fi ţinut figura vreodată.

Încă îmi mai aminteam, cu perfectă claritate, ziua din urmă cu aproape un an şi jumătate, când Elliott mă chemase în birou la el să stăm de vorbă. Începusem să lucrez la RMG ca asistentă de când eram în colegiu. Când murise mama, Elliott mă luase sub aripa lui; nu chiar o figură paternă, dar cu siguranţă un mentor grijuliu şi prietenos, care mă invita la el acasă pentru cină şi era atent la stările mele emoţionale. Insistase că uşa lui avea să fie întotdeauna deschisă pentru mine. Dar în dimineaţa aceea, când m-a sunat la birou, a vorbit neobişnuit de oficial şi, sincer, mă speriasem de moarte.

În biroul lui, mi-a explicat că fiul lui mai mic locuise la Paris în ultimii şase ani, ocupând postul de director executiv de marketing pentru L'Oreal. Fiul, Bennett, se întorcea în sfârşit acasă şi în şase luni avea să preia postul de director executiv la Ryan Media. Elliott ştia că mai aveam un an până îmi luam diploma în management şi că eram în căutare de oportunităţi de stagiatură care să-mi dea experienţa practică de care aveam nevoie. A stăruit c-ar trebui să-mi fac stagiatura pentru master la RGM şi că, fără îndoială, cel mai tânăr domn Ryan avea să fie mai mult decât încântat să mă aibă în echipa lui.

Elliott îmi înmânase memo-ul general al companiei care avea să circule săptămâna următoare şi prin care se anunţa sosirea domnului Ryan.

Uau. Ăsta a fost singurul meu gând atunci când m-am uitat pe hârtie, în timp ce mă întorceam în biroul meu. Vicepreşedinte executiv al departamentului marketing de produse la L'Oreal din Paris. Cel mai tânăr nominalizat din toate timpurile în topul „Forty Under 40"[4] al celor de la *Crain's*, publicat de mai multe ori în *Wall Street Journal.* Un dublu MBA, de la NYU Stern School of Bussiness şi de la HEC Paris, unde se specializase în finanţe corporatiste şi afaceri globale, absolvind cu *summa cum laude.* Totul până la vârsta de treizeci de ani. Cristoase!

Ce spusese Elliott? *Extrem de ambiţios?* Asta era o subapreciere, în cel mai bun caz.

Henry lăsase de înţeles că fratele lui nu avea chiar acelaşi caracter relaxat ca al lui, dar când mi-am arătat îngrijorarea, el m-a liniştit rapid. „Are

4 Listă anuală a primelor 40 de persoane de succes în afaceri (în SUA), cu vârste sub 40 de ani. *(N.t.)*

tendinţa de a fi un pic scorţos şi obsedat de control[5], uneori, dar nu-ţi face griji, Chloe. Poţi să te descurci cu răstelile lui; voi doi o să faceţi o echipă grozavă. Vreau să spun, ce naiba, continuase el, înconjurându-mă cu braţul său lung, cum ar putea să nu te iubească?”

Nu-mi plăcea s-o recunosc acum, dar până să vină el, mă cam îndrăgostisem puţin de Bennett Ryan. Eram foarte neliniştită că o să lucrez cu el, dar şi impresionată de tot ce realizase în viaţa lui relativ scurtă. Nu-mi stricase nici să mă uit la fotografia lui de pe internet: omul era un exemplar remarcabil. Am comunicat prin e-mail până la sosirea lui şi, cu toate că părea destul de amabil, nu fusese niciodată excesiv de prietenos.

În ziua cea mare, Bennett nu avea să-şi facă apariţia decât după întâlnirea comitetului director din după-amiaza aceea, când urma să fie prezentat oficial. Aveam toată ziua la dispoziţie să mă transform într-un ghem de nervi. Ca o bună prietenă ce-mi este, Sara venise la mine în birou, ca să mă mai liniştească. Se aşezase în scaunul meu şi petrecuserăm un ceas discutând despre filmele din seria *Funcţionarii.*

Curând, râdeam atât de tare, încât îmi şiroiau lacrimile pe obraji. N-am observat că Sara încremenise când uşa dinspre culoar se deschisese şi nu observasem că stătea cineva în spatele meu. Şi cu toate că Sara încercase să mă prevină ducând repede degetul la buze – semnul universal pentru „taci dracului din gură” –, eu am ignorat-o.

Pentru că, aparent, sunt o idioată.

---

5 Concept din psihologia freudiană, referitor la obsesia pentru ordine şi detaliu şi la perfecţionismul exagerat al indivizilor. (*N.t.*)

— Şi atunci, am zis eu, chicotind şi ţinându-mă de burtă. Ea zice: „La dracu', trebuie să mă duc să-i ridic ordinul de restricţie unui tip căruia i-am supt-o odată, după o petrecere de absolvire". Şi atunci el zice: „Da, l-am curtat şi pe fratele tău, de asemenea".

Un alt val de râs m-a cuprins şi m-am împleticit un pic înapoi, până m-am ciocnit de ceva tare şi cald.

Întorcându-mă, am descoperit, groaznic de umilită, că tocmai îmi postasem fundul pe coapsa noului meu şef.

— Domnule Ryan! am zis, recunoscându-l din fotografii. Îmi pare atât de rău!

El n-a părut deloc amuzat.

Într-o încercare de a detensiona situaţia, Sara s-a ridicat şi i-a întins mâna:

— E o plăcere să vă cunosc, în sfârşit. Sunt Sara Dillon, asistenta lui Henry.

Noul meu şef s-a uitat pur şi simplu la mâna ei, fără să-i întoarcă gestul, şi a ridicat una dintre sprâncenele lui perfecte:

— Vrei să spui a „domnului Ryan"?

Sara şi-a lăsat încet mâna jos, uitându-se la el, evident tulburată. Ceva din prezenţa lui fizică intimida atât de tare, că ea nu-şi mai găsea cuvintele. Când şi-a revenit, a îngăimat:

— Ei bine… suntem destul de nonconformişti pe aici. Ne spunem toţi pe numele mic. Aceasta e asistenta dumneavoastră, Chloe.

El dădu din cap spre mine.

— Domnişoară Mills. O să mi te adresezi cu domnul Ryan. Şi te aştept în biroul meu peste cinci minute, ca să putem discuta despre comportamentul potrivit la locul de muncă.

Vocea lui a fost serioasă când a vorbit şi a dat scurt din cap spre Sara:

— Domnişoară Dillon.

Întorcându-şi din nou privirea spre mine pentru o clipă, s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre biroul lui, iar eu am urmărit, îngrozită, cum are loc prima dintre trântirile lui de uşă.

— Ce *ticălos*! a murmurat Sara, cu buzele strânse.

— Un ticălos seducător, am răspuns eu.

Sperând să aplanez conflictul, am coborât până la cafenea să-i aduc o ceaşcă de cafea. Chiar l-am întrebat pe Henry cum o preferă – neagră. Când, emoţionată, m-am întors la uşa biroului lui, de cum am bătut am auzit un abrupt: „Intră!”, mi-am poruncit mâinilor să nu-mi mai tremure. Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet prietenos, dorind să-i fac o impresie mai bună de data asta, şi am deschis uşa, găsindu-l vorbind la telefon şi scriind grăbit ceva pe carneţelul din faţa lui. Mi s-a tăiat respiraţia când i-am auzit vocea calmă, profundă, vorbind într-o franceză impecabilă.

— *Ce sera parfait. Non. Non, ce n'est pas necessaire. Seulement quatre. Oui. Quatre. Merci, Ivan.*

A terminat convorbirea, dar nu şi-a ridicat ochii din hârtiile lui ca să mă salute. După ce am ajuns în faţa biroului său, mi s-a adresat pe acelaşi ton sever de dinainte.

— Pe viitor, domnişoară Mills, o să-ţi ţii toate conversaţiile care nu au legătură cu locul de muncă în afara biroului. Te plătim ca să lucrezi, nu să bârfeşti. M-am făcut clar înţeles?

Am rămas fără grai, un moment, până când şi-a ridicat ochii să mă privească, arcuind o sprânceană.

M-am smuls brusc din transă, înţelegând dintr-odată adevărul despre Bennett Ryan: deşi era mai uimitor de frumos în persoană decât în fotografii, nu era nici pe departe aşa cum mi-l imaginasem eu. Şi nu semăna absolut deloc cu părinţii şi fratele lui.

— Foarte clar, domnule, am zis eu, ocolind biroul ca să-i aşez cafeaua dinainte.

Dar tocmai când am dat să pun ceaşca pe birou, tocul mi s-a prins în covor şi m-am prăvălit în faţă. Am auzit un răsunător:

„Rahat!” scăpându-i de pe buze – cafeaua nefiind acum nimic mai mult decât o pată fierbinte pe costumul lui scump.

— Oh, Dumnezeule. Domnule Ryan, îmi pare *atât* de rău!

Am dat fuga la chiuveta din baia lui ca să iau un prosop şi m-am întors, aruncându-mă în genunchi în faţa lui şi încercând să-i şterg pata. În graba mea şi în toiul umilirii despre care nu credeam c-ar fi putut ajunge mai mare, mi-am dat seama brusc că îi frecam de zor prohabul cu prosopul. Mi-am ferit ochii şi mâna, simţind o roşeaţă fierbinte întinzându-se de la obraji în jos pe gât, când am zărit în treacăt umflătura vădită în partea din faţă a pantalonilor lui.

— Poţi să pleci acum, domnişoară Mills.

Am dat din cap, ieşind valvârtej din biroul său, disperată că făcusem o primă impresie atât de deplorabilă.

Din fericire, am arătat de ce eram în stare destul de repede după aceea. Au fost momente când până şi el părea impresionat de mine, deşi vorbea întotdeauna scurt şi la obiect. L-am etichetat ia fiind un idiot cum nu se mai văzuse, dar întotdeauna m-

am întrebat dacă nu existase ceva la mine care îl stârnise împotriva mea.

În afara prosopului aceluia, bineînţeles.

*

Când am sosit la serviciu, am dat de Sara, în drum spre lift. Ne-am făcut planuri să luăm prânzul săptămâna următoare şi ne-am spus la revedere, când am ajuns la etajul ei. Ieşind din lift, la etajul al optsprezecelea, am observat că uşa biroului domnului Ryan era închisă, ca de obicei, deci nu puteam şti dacă era deja înăuntru. Am pornit calculatorul şi am încercat să mă pregătesc mintal pentru ziua aceea. În ultima vreme, neliniştea mă copleşea de fiecare dată când mă aşezam pe scaunul ăla.

Ştiam că aveam să-l văd în dimineaţa aceasta; verificam împreună agenda pentru următoarea săptămână în fiecare vineri. Dar nu ştiam niciodată în ce toane va fi.

Deşi în ultima vreme fusese chiar mai nervos ca de obicei, ultimele lui cuvinte de ieri fuseseră: „Ia şi portjartierul”. Şi îl luasem. De fapt, îl purtam acum. De ce? Habar n-aveam. Ce mama naibii voise să spună cu asta? Credea că avea să-l vadă? în niciun caz. Şi atunci, de ce îl purtam? *Jur pe ce-am mai sfânt că, dacă-l rupe...* M-am oprit înainte să pot termina.

Bineînţeles că nu avea să-l rupă. Niciodată nu aveam să-i dau ocazia.

Continuă să-ţi spui asta, Mills.

Am răspuns la câteva e-mailuri, am editat contractul Papadakis pentru chestiunile de proprietate intelectuală şi am căutat câteva informaţii despre hotel, toate acestea luându-mi

puţin gândul de la situaţie, iar aproape o oră mai târziu, uşa biroului lui s-a deschis. Ridicându-mi ochii, am dat de un foarte pragmatic domn Ryan. Costumul lui negru, la două rânduri, era impecabil, completat perfect de nota de culoare a cravatei de mătase roşie. Părea calm şi absolut în largul său. Nici urmă de bărbatul excitat care mă futuse în cabina de probă a magazinului La Perla în urmă cu aproximativ optsprezece ore şi treizeci şi şase de minute în urmă. Nu că aş fi ţinut socoteala.

— Eşti gata să începem?

— Da, domnule.

A dat din cap o dată şi s-a întors în biroul lui.

Okay, deci ăsta-i rolul pe care o să-l interpreteze. În regulă, din partea mea. Nu eram sigură la ce mă aşteptasem, dar simţeam o oarecare uşurare că nu era altfel. Lucrurile între noi deveniseră din ce în ce mai intense şi ar fi însemnat un şoc mai dur, dacă ar fi încetat cu totul şi eu aş fi fost lăsată să-mi adun la loc bucăţelele de carieră. Speram că vom putea trece cu chiu, cu vai prin asta fără alte dezastre viitoare, până când îmi terminam masteratul.

L-am urmat în biroul lui şi am luat loc. Am început să trec în revistă o listă de sarcini şi programări la care era nevoie de atenţia lui. El a ascultat fără să comenteze, notându-şi câte ceva sau introducând datele în computer când era cazul.

— E o întâlnire cu Red Hawk Publishing stabilită pentru azi, la trei după-amiaza. Tatăl şi fratele tău doresc, de asemenea, să participe. Va ţine probabil tot restul după-amiezii, aşa că agenda ta s-a eliberat…

Şi tot aşa, până când, în cele din urmă, am ajuns la partea de care-mi era groază.

— În sfârşit, Conferinţa Perspectivelor de Marketing J.T. Miller, care va avea loc în San Diego, luna viitoare, am spus eu, dintr-odată foarte interesată de ce mâzgălisem pe marginea agendei mele.

Pauza care a urmat mi s-a părut că se lungeşte la nesfârşit şi am aruncat o privire, ca să văd de ce dura atât. El se uita fix la mine, bătând cu un stilou de aur în birou, cu faţa complet golită de orice expresie.

— O să mă însoţeşti? a întrebat el.

— Da.

Singurul meu cuvânt a creat o tăcere sufocantă în birou. Nu aveam nicio idee ce era în mintea lui, deşi ne uitam unul la altul.

— Are legătură cu studiile pe care le urmez acum. Eu, ăă, m-am gândit că ar fi bine să mă ai şi pe mine acolo ca să, ăă, te ajut să îţi administrezi afacerile.

— Fă demersurile necesare, zise el ca şi cum ar fi încheiat discuţia şi îşi reluă tastatul la computer.

Presupunând că asta fusese tot şi puteam să plec, m-am ridicat şi-am pornit spre uşă.

— Domnişoară Mills.

M-am întors să mă uit la el şi, cu toate că el nu s-a uitat în ochii mei, mi s-a părut aproape neliniştit. Ei, *asta* era o diferenţă.

— Mama m-a rugat să-ţi transmit o invitaţie la cină, săptămâna viitoare.

— Oh.

Am simţit căldura înflorindu-mi obrajii.

— Bine, te rog să-i spui că o să-mi verific programul.

M-am întors din nou să plec.

— Mi s-a spus că trebuie să te încurajez… *cu*

putere să accepţi.

Întorcându-mă iarăşi, încet, am văzut că acum se uita la mine şi în mod cert arăta stingherit.

— Şi de ce, mai exact, ar trebui să faci asta?

— Păi, zise el, dregându-şi glasul, se pare că are pe cineva pe care şi-ar dori să-l cunoşti.

Asta era o noutate. Cunoşteam familia Ryan de ani buni şi, cu toate că Susan parcă mai pomenise de nişte nume, în treacăt, nu încercase niciodată făţiş să-mi aranjeze o partidă.

— Mama ta încearcă să mă cupleze? am întrebat, întorcându-mă la biroul lui şi încrucişându-mi braţele la piept.

— Aşa se pare.

Ceva de pe faţa lui nu prea se potrivea cu răspunsul acesta nonşalant.

— De ce? am întrebat, ridicând o sprânceană.

Fruntea lui se încruntă, în evidentă iritare.

— De unde dracului să ştiu eu? Că doar nu stăm împreună să vorbim despre tine, bombăni el. Poate că îşi face griji că din cauza personalităţii tale scânteietoare ai să ajungi o fată bătrână îmbrăcată în rochii lălâi şi locuind într-o casă plină de pisici.

Aplecându-mă cu palmele pe biroul lui, m-am uitat urât la el.

— Ei bine, poate că ar trebui să fie mai îngrijorată că fiul ei o să devină un bătrân porcos, care-şi pierde timpul colecţionând chiloţi şi urmărind fetele prin magazinele de lenjerie.

Sărind din scaun, s-a aplecat şi el spre mine, cu faţa furioasă.

— Ştii, eşti cea mai…

A fost întrerupt de soneria telefonului. Ne-am privit fioros unul pe altul, pe deasupra biroului,

amândoi respirând greu. Pentru o clipă am crezut c-o să mă arunce peste birou. Pentru o altă clipă, mi-am dorit s-o facă. Încă fulgerându-mă din priviri, a întins mâna după telefon.

— Da, a zbierat scurt în receptor, fără să-şi dezlipească ochii de la mine. George! Bună. Da, am un minut.

Se cufundă la loc în scaunul lui, iar eu am zăbovit, ca să văd dacă avea nevoie de ceva de la mine în timp ce vorbea cu domnul Papadakis. El şi-a ridicat degetul arătător spre mine, ca să aştept, înainte de a-l coborî peste stiloul lui, rostogolindu-l peste birou, ascultându-şi mai departe interlocutorul.

— E nevoie să rămân? am întrebat.

A dat din cap o dată, înainte să vorbească în receptor:

— Nu cred că trebuie să fii atât de exact în stadiul actual, George.

Tonurile joase ale vocii lui de tenor vibrau de-a lungul spatelui meu.

— Doar o schiţă de ansamblu e în regulă. Trebuie să ştim anvergura acestui proiect înainte să putem trece la elaborarea rapoartelor.

M-am fâţâit în loc. Ce egoist era, făcându-mă să aştept în picioare acolo, de parcă îi ţineam întinsă o tavă cu struguri şi îi făceam vânt cu evantaiul, în timp ce el vorbea cu un coleg.

Şi-a ridicat ochii spre mine, apoi, surprins, s-a mai uitat o dată, coborându-şi privirea spre fusta mea. Când şi-a ridicat iarăşi ochii, buzele i s-au întredeschis, de parcă ar fi vrut să mă întrebe ceva, dacă ar fi putut. Şi apoi întinse mâna, ţinând stiloul cu două degete şi folosind vârful acestuia pentru a-mi ridica marginea fustei până la coapsă.

A făcut ochii mari când a văzut portjartierul.

— Înţeleg, murmură el în telefon, lăsând fusta să cadă. Cred că putem fi de acord că este o evoluţie favorabilă.

Ochii i se plimbară pe corpul meu, în sus, întunecându-se. Inima a început să-mi bată puternic. Când se uita la mine aşa, îmi venea să mă urc în poala lui şi să-l leg de scaun cu cravata.

— Nu, nu. Nimic atât de amplu, în faza asta. După cum am spus, e doar o schiţă preliminară.

M-am strecurat în partea cealaltă a biroului şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui. El şi-a ridicat o sprânceană, interesat, apoi şi-a vârât capătul stiloului între dinţi, muşcându-l.

Căldura s-a înfiripat între picioarele mele şi am dus mâna la tivul fustei, ridicând materialul sus, pe coapse, expunându-mi pielea în aerul rece din biroul lui şi ochilor săi flămânzi de dincolo de birou.

— Da, înţeleg, a zis el, dar vocea era şi mai joasă, aproape răguşită acum.

Vârfurile degetelor mele s-au plimbat peste bretelele portjartierului, de-a lungul pielii şi pe satinul chiloţilor. Nimic – şi nimeni – nu mă făcuse vreodată să mă simt atât de sexy cum mă făcea el. Era de parcă îmi şterse toate gândurile despre slujba mea, despre viaţa mea şi despre ţelurile mele şi spusese: *Toate bune şi frumoase, dar uită-te şi la aceste lucruri pe care ţi le ofer eu. O să fie excentrice şi foarte periculoase, dar o să le doreşti cu înfocare. O să mă doreşti cu înfocare.*

Şi dacă ar fi spus asta cu voce tare, ar fi avut dreptate.

— Da, a zis din nou. Cred că e cea mai bună cale de urmat.

Da, crezi? I-am zâmbit, frământându-mi buza între dinţi, iar el mi-a răspuns cu o jumătate de zâmbet diabolic. Degetele unei mâini au urcat mai departe, cuprinzându-mi un sân şi strângând tare. Cu cealaltă mână am dat la o parte mijlocul chiloţilor şi mi-am trecut două degete peste pielea udă.

Domnul Ryan tuşi, întinzând mâna după paharul de apă.

— Asta e bine, George. O să ne ocupăm de asta când o s-o primim. Ne putem încadra în timpul stabilit.

Am început să-mi mişc mâna, gândindu-mă la degetele lui lungi rostogolind stiloul, aceleaşi mâini care mă apucaseră de şolduri şi de talie când mă penetrase în magazinul de lenjerie.

M-am mişcat mai repede, închizând ochii şi lăsându-mi capul pe spate. Am încercat să nu fac gălăgie, muşcându-mi buza când mi-a scăpat un mic geamăt. Mi-am imaginat mâinile lui şi braţele lui încordate, cu muşchii umflându-i-se pe sub piele în timp ce degetele lui se mişcau în mine. Picioarele lui în dreptul feţei mele, în seara din sala de conferinţe, zvelte şi sculptate, încercând să se abţină de la a împinge înainte.

Ochii aceia, asupra mea, întunecaţi şi rugători.

Mi-am ridicat pleoapele ca să-i văd întocmai cum mi-i imaginasem, fără să urmărească mâna mea, ci aţintiţi cu o expresie flămândă asupra feţei mele, în timp ce eu alunecam în orgasm, deopotrivă copleşitor şi nesatisfăcător: aş fi vrut să fie atingerea lui care să-mi fi făcut asta, nu a mea.

La un moment dat, convorbirea se sfârşi, iar răsuflarea mea sima prea zgomotos în camera tăcută. El stătea aşezat în faţa mea, cu broboane de

sudoare pe frunte, strângând cu mâinile braţele scaunului de birou, de parcă ar fi fost catapultat în vânt.

— Ce mi-ai făcut? a întrebat, liniştit.

Am zâmbit, suflându-mi bretonul din ochi.

— Sunt foarte sigură că tocmai mi-am făcut mie ceva.

Sprânceana i s-a ridicat.

— Într-adevăr.

M-am ridicat, netezindu-mi la loc fusta pe coapse.

— Dacă asta e tot, domnule Ryan, atunci mă întorc la lucru.

*

Când m-am întors de la toaletă, unde mă spălasem, am găsit un mesaj de la domnul Ryan, care mă informa că urma să ne întâlnim în parcare, ca să mergem în centru. Slavă Domnului că restul directorilor şi asistentele lor se duceau la întrunirea Red Hawk. Ştiam, din experienţa noastră, că, dacă trebuia să stau douăzeci de minute într-o limuzină singură cu bărbatul ăsta– mai ales după ceea ce tocmai făcusem –, existau numai două posibile urmări. Şi numai una dintre ele presupunea testiculele lui intacte.

Limuzina era oprită chiar la intrare, iar când m-am apropiat de ea, şoferul nostru mi-a zâmbit larg şi mi-a deschis uşa.

— Bună, Chloe, cum merge cu slujba?

— Treabă, distracţie, şi tot aşa. Cum merge cu şcoala? i-am zâmbit şi eu.

Stuart era şoferul meu preferat şi, cu toate că avea o tendinţă de a flirta puţin, întotdeauna mă făcea să zâmbesc.

— Dac-aş putea să renunţ la fizică şi să absolv

numai cu un examen la biologie, aş face-o. Păcat că nu eşti om de ştiinţă, că mi-ai fi putut da meditaţii, a zis el, mişcându-şi jucăuş sprâncenele în sus şi în jos.

— Dacă voi doi aţi terminat, trebuie totuşi să ajungem într-un loc important. Poate ai putea flirta cu domnişoara Mills pe timpul tău.

Domnul Ryan, evident, era deja în maşină, aşteptându-mă şi, după ce ne-a aruncat o căutătură piezişă, s-a retras înăuntru. Am zâmbit şi mi-am dat ochii peste cap către Stuart, înainte de a urca.

În afară de domnul Ryan, maşina era goală.

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat, nedumerită, când am pornit.

— Au o întâlnire la un dineu, mai târziu în seara asta, şi au hotărât să vină cu alte maşini.

Îşi făcea de lucru cu printurile. Nu m-am putut opri să nu observ că bătea nervos în podea cu pantofii lui italieneşti de lux.

I-am aruncat o ocheadă, suspicioasă. El nu părea deloc altfel. De fapt, arăta mai sexy decât oricând. Părul era în dezordinea lui perfectă, obişnuită. Când, fără intenţie, şi-a ridicat stiloul de aur la buze, exact cum făcuse în birou, mai devreme, a trebuit să mă mişc şi să mă aşez mai bine, ca să-mi uşurez disconfortul.

Când şi-a ridicat privirea, zâmbetul infatuat de pe faţa lui mi-a dat de înţeles că fusesem prinsă uitându-mă cu jind la el.

— Vezi ceva ce-ţi place? a întrebat el.

— Nu aici, pe locul din spate, am răspuns şi eu cu un zâmbet infatuat, la rându-mi.

Şi pentru că ştiam că n-o să-l lase indiferent, mi-am încrucişat dinadins picioarele, asigurându-mă că

fusta mi se ridică un pic mai mult decât se cuvine. Poate că avea nevoie să i se aducă aminte cine putea câştiga la jocul ăsta. Încruntarea se întoarse într-o clipă. Misiune îndeplinită.

Cele optsprezece minute şi jumătate rămase din drumul nostru cu maşina de douăzeci de minute au fost petrecute schimbând priviri deocheate dintr-un colţ în celălalt al maşinii, în timp ce eu mă prefăceam că nu visam cum ar fi să am frumosul lui cap între picioarele mele.

Nu-i nevoie să mai spun, când am ajuns la destinaţie, eram deja într-o dispoziţie execrabilă.

Următoarele trei ore au trecut ca melcul. Ceilalţi directori au sosit şi s-au făcut prezentările de rigoare. O femeie cu înfăţişarea absolut frapantă, pe nume Lila, păru să capete imediat un viu interes pentru şeful meu. Avea puţin peste treizeci de ani, un păr roşcat bogat, ochi căprui luminoşi şi un corp mortal. Şi, bineînţeles, zâmbetul lasciv în plină acţiune, căci el aproape c-a vrăjit-o, inconştient, întreaga după-amiază.

Netrebnicul.

Când am intrat în birou, la sfârşitul zilei, după un drum cu maşina încă şi mai încordat, părea în continuare că domnul Ryan avea ceva de spus. Şi dacă n-o făcea mai repede, aveam să explodez. Când voiam să tacă, nu-şi putea ţine gura. Dar când aveam nevoie să spună ceva, devenea mut.

O senzaţie de dejâ-vu şi de groază m-a cuprins pe când străbăteam clădirea semipustie, îndreptându-ne spre lift. În secunda în care uşile acelea aurii s-au închis, mi-am dorit să fiu oriunde în altă parte numai lângă el nu. *Era deodată mai puţin oxigen înăuntru?* Am aruncat o privire la reflexia lui în uşile lucioase,

dar era greu să-mi dau seama ce simţea. Îşi slăbise cravata şi îşi ţinea sacoul pe braţ. În timpul întrunirii, îşi suflecase mânecile cămăşii până la jumătatea antebraţelor, iar eu încercasem să nu mă holbez la linia muşchilor pe sub pielea lui. În afară de permanenta încleştare a maxilarului său ferm şi a ochilor plecaţi în jos, părea foarte calm.

Când am ajuns la etajul al optsprezecelea, am răsuflat prelung. Acelea trebuie să fi fost cele mai lungi patruzeci şi două de secunde din viaţa mea. L-am urmat, ieşind din lift, încercând să nu îl privesc, iar el s-a dus grăbit în biroul lui. Dar, spre surprinderea mea, n-a închis uşa după el. Întotdeauna închidea uşa.

Mi-am verificat rapid mesajele şi m-am ocupat, absorbită, de câteva detalii de ultim minut, înainte de a putea pleca pentru weekend. Nu cred că am fost vreodată mai grăbită să ies de acolo. Bine, asta nu era întru totul adevărat. Ultima oară când fuseserăm singuri la etajul ăsta executasem o evadare destul de rapidă. La dracu, dacă era vreun moment la care n-ar fi trebuit să mă gândesc la asta, atunci era acesta de acum, în biroul pustiu. Doar el şi cu mine.

A ieşit din birou exact când îmi strângeam lucrurile, plasând un plic ivoriu pe biroul meu şi continuându-şi drumul spre uşă fără să se oprească. *Asta ce dracu' era?* Deschizând iute plicul, mi-am văzut numele pe mai multe bucăţi de hârtie ivorie elegantă. Erau formularele pentru un cont de credit privat la magazinul La Perla, cu domnul Ryan ca titular.

Deschisese un cont de credit pentru mine?

— Ce dracu' e ăsta? am zis, clocotind.

Am sărit de pe scaun şi am întrebat:

— Mi-ai stabilit o limită de credit?

Oprindu-se din mers şi ezitând foarte puţin, se întoarse spre mine.

— După micul tău spectacol de azi, am dat un telefon şi am aranjat să cumperi orice ai… nevoie. Bineînţeles că nu e nicio limită de credit pentru contul ăla, afirmă el sec, ştergându-şi orice urmă de stinghereală de pe faţă.

De asta era un artist în ceea ce făcea. Avea supraomeneasca abilitate de a-şi recâştiga controlul asupra oricărei situaţii. Dar chiar credea sincer că mă putea controla pe mine?

— Deci, fă-mă să înţeleg, am zis, clătinând din cap şi încercând să păstrez o oarecare aparenţă de calm, ai aranjat să-mi cumperi *chiloţi.*

— Păi, doar ca să înlocuiesc lucrurile pe care eu… Se opri, probabil reconsiderându-şi răspunsul. Lucrurile care au fost distruse. Dacă nu-l vrei, *nu-l folosi dracului,* şuieră el, înainte de a da din nou să plece.

— Ticălosule.

Am făcut câţiva paşi ca să-i tai calea, cu hârtia elegantă făcută, acum ghem în pumnul meu strâns.

— Ai impresia că-i amuzant? Ai impresia că eu sunt vreo jucărie pe care poţi s-o îmbraci pentru distracţia ta?

Nu ştiam pe cine eram mai furioasă: pe el pentru că mă consiliera astfel sau pe mine, pentru că permisesem aceste lucruri, în primul rând.

El îmi răspunse batjocoritor.

— Oh, da. Găsesc asta absolut ilar.

— Ia-ţi ăsta şi bagă-ţi-l în cur.

I-am împins hârtia ivorie în piept şi mi-am înşfăcat

geanta, întorcându-mă şi literalmente sprintând spre lift. *Ce imbecil egoist*, şi *afemeiat.*

Logic, ştiam că nu voise să mă insulte, cel puţin speram că nu. Dar asta? Asta era exact motivul pentru care nu te futeai cu şeful, de ce în mod hotărât nu te masturbai să-i oferi un mic spectacol la el în birou.

Aparent, eu ratasem în direcţia asta.

— Domnişoară Mills! a strigat el, dar l-am ignorat şi am intrat în lift.

Haide, mi-am spus în sinea mea, apăsând repetat butonul spre parcarea subterană. Faţa lui a apărut exact când uşile se închideau şi am zâmbit în sinea mea când i-am arătat degetul. *Foarte matur, Chloe.*

— Rahat. Rahat. Rahat! am ţipat în liftul gol şi efectiv am bătut din picior.

Nemernicul ăsta rupsese ultima lui pereche de chiloţi.

Liftul scoase un clinchet, semnalând că ajunsesem la garaj şi, bombănind în sinea mea, m-am îndreptat spre maşină. Garajul era slab luminat şi maşina mea era una dintre ultimele rămase la nivelul ăsta, dar eram prea furioasă ca să mă gândesc măcar la asta. Îl compătimeam pe orice puţoi ghinionist care ar fi îndrăznit să se ia de mine în clipa aceea. Exact când îmi spuneam asta în minte, am auzit uşa scărilor deschizându-se de perete şi pe domnul Ryan strigând în spatele meu.

— Cristoase! Vrei să aştepţi dracului? răcni el.

Nu mi-a scăpat atenţiei că avea răsuflarea întretăiată. Presupun că o coborâre în goana mare a optsprezece şiruri de trepte ar provoca asta oricui.

Descuindu-mi maşina, am deschis cu furie portiera şi mi-am aruncat geanta pe locul pasagerului.

— Ce dracu’ vrei, Ryan?

— Doamne, poţi să ieşi din starea asta de afurisită şi să mă asculţi?

M-am răsucit cu faţa la el.

— Mă consideri un soi de *târfă*?

O sută de emoţii diferite i s-au perindat pe faţă: mânie, şoc, confuzie, ură, şi să fiu a naibii dacă nu arăta delicios. Îşi desfăcuse gulerul cămăşii, părul îi era absolut vraişte, iar picătura de sudoare care-i şiroia pe bărbie nu îmbunătăţea situaţia. Eram hotărâtă să rămân supărată.

Păstrând o distanţă precaută, el clătină din cap.

— Doamne, zise el, uitându-se în jur prin garaj. Crezi că te privesc ca pe o *târfă?* Nu! Era doar în caz că…

Se opri, încercând să-şi ordoneze gândurile. În cele din urmă păru să renunţe, încleştând maxilarul.

Furia curgea prin mine atât de năvalnic, încât, înainte să mă pot opri, am făcut un pas înainte şi i-am tras o palmă peste obraz. Plesnitura răsună în garajul gol. Cu o privire şocată şi furioasă, el şi-a ridicat mâna atingând locul unde îl pălmuisem.

— Poate că eşti şeful meu, dar *n-ai* să decizi tu cum merg lucrurile astea.

Tăcerea se prelungi între noi, zgomotul traficului şi al lumii de afară abia pătrunzând în conştiinţa mea.

— Ştii, începu el, uitându-se încruntat şi făcând un singur pas spre mine, nu te-am auzit plângându-te.

Oh, nemernicul cel calm.

— La fereastră.

Încă un pas.

— În lift şi pe casa scărilor. În cabina de probă în timp ce m-ai privit cum te futeam.

Şi încă unul.

— Când ţi-ai desfăcut picioarele în biroul meu, azi, n-am auzit niciun cuvânt de protest ieşind din gura ta afurisită.

Respiram gâfâit şi puteam simţi metalul rece al maşinii mele prin materialul subţire al rochiei. Chiar şi cu pantofii mei cu toc, el tot era cu un cap mai înalt decât mine şi, când s-a aplecat, i-am putut simţi răsuflarea caldă în păr. Tot ce trebuia să fac era să-mi ridic ochii şi gurile noastre s-ar fi întâlnit.

— Ei bine, am terminat, am zis eu, printre dinţi, dar fiecare respiraţie grea îmi aducea un scurt moment de uşurare când pieptul mi se atingea de al lui.

— Bineînţeles că ai terminat, şopti el, clătinând din cap şi apropiindu-se şi mai mult, erecţia lui apăsându-mă în abdomen.

Îşi sprijini mâinile de maşină, prinzându-mă la mijloc.

— Definitiv.

— Numai că… poate… am zis eu, nefiind sigură dacă voiam s-o spun cu voce tare.

— Poate doar încă o dată?

Buzele lui le atinseră foarte uşor pe ale mele.

Era prea blând, prea real.

Ridicându-mi faţa, i-am şoptit în colţul gurii sale:

— Nu vreau să vreau asta. Nu e bine pentru mine.

Nările i-au fremătat uşor şi tocmai când credeam c-o să înnebunesc, mi-a apucat pătimaş buza de jos între buzele lui şi m-a tras spre el. Gemând în gura mea, şi-a adâncit sărutul şi m-a strivit de maşină. Ca şi ultima dată, a întins mâna şi mi-a scos agrafele din păr.

Săruturile noastre au fost provocatoare, apoi

brutale, unindu-ne şi trăgându-ne înapoi, cu mâinile înfipte în păr şi limbile alunecând una peste cealaltă. Am tresărit când el şi-a îndoit puţin genunchii, frecându-şi apăsat mădularul de mine.

— Doamne, am gemut, încolăcind piciorul peste el şi înfigându-mi tocul în coapsa lui.

— Ştiu.

A lăsat să-i scape cu putere aerul din plămâni în gura mea. Uitându-se în jos la piciorul meu şi cuprinzându-mi fundul în palmă, m-a strâns tare şi a murmurat:

— Ţi-am spus cât de al dracului de sexy sunt pantofii ăştia? Ce încerci să-mi faci cu fundiţele alea obraznice?

— Păi, mai este o fundă şi în altă parte, dar va trebui să ai noroc ca s-o găseşti.

El se dădu înapoi.

— Treci în maşină, a zis el, cu vocea vibrându-i adânc în gâtlej, deschizând brusc portiera.

I-am aruncat o căutătură mânioasă, somându-mi gândirea raţională să-mi străpungă creierul înceţoşat. De ce-aş fi făcut-o? Ce voiam? Puteam oare să-l las pur şi simplu să-mi posede trupul încă o dată? Eram atât de copleşită, încât tremuram. Gândirea raţională m-a abandonat rapid când i-am simţit mâna urcând pe gâtul meu şi apoi în păr.

Apucându-l strâns, mi-a smucit capul spre el şi s-a uitat în ochii mei.

— Acum.

Decizia a fost luată şi, încă o dată, mi-am înfăşurat cravata lui în jurul încheieturii, trăgându-l pe bancheta din spate. Odată ce portiera s-a închis în urma lui, n-a mai pierdut timpul să-mi descheie partea din faţă a rochiei. Am gemut când l-am simţit

sfâşiind materialul în două şi trecându-şi mâinile peste pielea mea. Împingându-mă cu spatele pe bancheta de piele rece şi îngenunchind între picioarele mele, şi-a pus palma între sânii mei, coborând-o încet pe abdomen, până la dantela portjartierului. Degetele lui au urmărit panglicile line până la marginea ciorapilor şi înapoi în sus, luând-o apoi peste marginea chiloţilor. Muşchii pântecelui meu se încleştau cu fiecare mişcare şi am încercat să-mi stăpânesc respiraţia. Pipăind micuţele funde albe, s-a uitat în sus la mine şi a zis:

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta.

L—am tras de cămaşă spre mine şi mi-am vârât limba în gura lui, gemând când palma lui s-a lipit de mine. Buzele noastre se căutau, sărutările noastre deveneau mai lungi şi mai adânci, căpătând pasiune cu fiecare centimetru de piele dezvelită. I-am scos cămaşa din pantaloni şi i-am explorat pielea netedă de peste coaste, muşchii bine conturaţi de pe şolduri şi fâşia catifelată de păr care mă îndemna să explorez şi mai mult, mai jos de buric.

Voind să-l tachinez cum mă tachinase şi el, mi-am plimbat degetele pe cureaua lui şi spre umflătura din pantaloni.

El a gemut în gura mea.

— Habar n-ai ce-mi faci.

— Spune-mi, i-am răspuns şoptit.

Mă foloseam de cuvintele lui împotriva lui şi numai gândul că rolurile erau inversate pentru moment mi-a dat imbold să continui.

— Spune-mi şi o să-ţi dau ceea ce vrei.

El a gemut, şi-a muşcat buza, lipindu-şi fruntea de a mea, străbătut de un fior.

— Vreau să mă fuţi.

Mâinile îi tremurau când mi-a prins noii mei chiloţi în pumn şi, oricât de nebunesc era, mi-am dorit să mi-i rupă. Pasiunea brută dintre noi nu semăna cu nimic din ceea ce trăisem până atunci; nu voiam să se reţină. Fără niciun cuvânt, mi i-a rupt de pe mine, durerea provocată de materialul care mi-a intrat în carne nefăcând decât să sporească plăcerea.

Mi-am tras piciorul în faţă şi l-am împins la o parte de pe mine. Ridicându-mă în capul oaselor, l-am îmbrâncit pe bancheta din spate şi l-am încălecat în poală. I-am apucat cămaşa şi i-am deschis-o dintr-o smucitură, împrăştiindu-i nasturii pe banchetă.

Nu mai conta nimic în afară de el şi ceea ce îi făceam. Senzaţia aerului pe pielea mea, sunetele respiraţiilor noastre întretăiate, sărutările lui fierbinţi şi gândul la ceea ce urma. Cu mâini frenetice, i-am descheiat cureaua şi pantalonii, iar cu ajutorul lui am reuşit să îi scot. Vârful penisului său mi-a apăsat sexul şi am închis ochii, alunecând încet peste el.

— Oh, Doamne, am gemut, căci simţindu-l înăuntrul meu n-a făcut decât să-mi intensifice durerea dulce-amăruie.

Ridicându-mi şoldurile, am început să-l călăresc, fiecare mişcare părând mai intensă decât cea de dinainte. Durerea degetelor lui înfipte în şoldurile mele îmi stimula pofta de sex. Ochii lui erau închişi şi gemetele i se auzeau înfundate între sânii mei. Mişcându-şi buzele peste sutienul de dantelă, a tras o cupă în jos şi mi-a luat sfârcul întărit între dinţi. L-am apucat strâns de păr şi am scos un geamăt de la el, gura lui deschizându-se în jurul sânului.

— Muşcă-mă, i-am şoptit.

A muşcat tare, făcându-mă să strig şi să-l trag mai

tare de păr.

Corpul îmi era în armonie cu al lui, reacţionând prompt la fiecare privire, atingere şi sunet. Deopotrivă uram şi adoram modul în care făcea să mă simt. Nu fusesem niciodată genul care să-şi piardă controlul, dar când mă atingea aşa, renunţam cu bucurie la orice idee de control.

— Îţi place să-mi simţi dinţii? a întrebat el, respirând gâfâit şi greu. Îţi imaginezi unde aş mai putea să te muşc?

L-am împins în piept şi m-am uitat lung la el.

— Chiar nu ştii când să-ţi ţii gura, nu-i aşa?

M-a ridicat de pe el şi m-a aruncat violent pe banchetă. Desfăcându-mi picioarele, s-a implântat înapoi în mine. Maşina mea era prea mică pentru aşa ceva, dar nimic nu ne putea opri acum. Chiar şi cu picioarele lui îndoite nefiresc sub el şi braţele mele adunate deasupra ca să-mi protejez capul de portieră, era aproape prea mult.

Aşezându-se în genunchi şi într-o poziţie mai confortabilă, mi-a ridicat un picior şi l-a pus peste umărul lui, forţându-şi mădularul mai adânc în mine.

— Oh, Doamne, da.

— Da?

Mi-a ridicat şi celălalt picior, punându-l peste celălalt umăr. Apoi a întins mâna, apucându-se de portieră, folosind-o ca sprijin pentru a-şi adânci pătrunderile.

— Aşa îţi place?

Schimbarea de poziţie m-a făcut să-mi pierd răsuflarea şi cele mai delicioase senzaţii s-au răspândit prin tot corpul meu.

— Nu.

Împingând cu mâinile în uşă, mi-am ridicat

şoldurile de pe banchetă ca să-i întâmpin fiecare mişcare a coapselor lui.

— Îmi place mai adânc.

— Futu-i, murmură el, întorcându-şi puţin capul, gura lui umedă lăsând dâre de sărutări pe piciorul meu.

De acum, corpurile noastre luceau de sudoare, geamurile erau complet aburite şi gemetele noastre umpleau spaţiul tăcut al maşinii. Lumina slabă dinspre becurile garajului sublinia fiecare adâncitură dăltuită şi fiecare muşchi al capodoperei de peste mine. Îl priveam în extaz, trupul lui încordându-se de efort, părul umezindu-se şi lipindu-se de fruntea năduşită, tendoanele gâtului întinse puternic.

Plecându-şi capul între braţele întinse, închise ochii strâns şi clătină din cap.

— Oh, Doamne, gâfâi el. Pur şi simplu… nu mă pot opri.

M-am arcuit ca să ajung mai aproape, din nevoia de a găsi o cale să-l împing mai adânc, mai complet în mine. Niciodată nu mai voisem să consum un alt corp cu atâta frenezie cum mi se întâmpla când era înăuntrul meu, dar chiar şi aşa, mi se părea că nu reuşesc niciodată să mă apropii destul de acele părţi din el pe care voiam să le simt. Şi cu acest gând în minte, acea încântătoare tensiune amorsată în toată pielea şi în pântecele meu s-a cristalizat într-o dorinţă atât de grea, încât mi-am coborât picioarele de pe umerii lui, trăgându-l cu toată greutatea corpului său peste mine şi implorându-l neîncetat:

— Te rog, te rog, te rog… La nesfârşit.

Eram atât de aproape. *Atât de aproape.*

Şoldurile mele descriau cercuri, iar bazinul lui

răspundea puternic, dar constant, la fel de sălbatic deasupra pe cât eram şi eu dedesubt.

— Atât de aproape, *te rog.*

— Orice, gemu el, drept răspuns, înainte să se aplece ca să-mi muşte buza şi să-mi şoptească. Ia *orice.*

Am ţipat când am ajuns la orgasm, înfigând unghiile în spinarea lui şi gustându-i năduşeala pe buze.

El a înjurat, cu voce groasă şi răguşită, şi împingând o ultimă oară, cu forţă, s-a încordat tot deasupra mea.

Epuizat şi tremurând, s-a prăbuşit cu faţa lipită de gâtul meu. N-am putut rezista tentaţiei de a-mi trece mâinile tremurătoare prin părul lui umed, în timp ce stăteam acolo, gâfâind, inima lui gonind lângă pieptul meu. Un milion de gânduri fugare îmi zburau prin minte în minutele care s-au scurs.

Încetul cu încetul, respiraţiile noastre s-au domolit şi am crezut că poate adormise, dar şi-a ridicat capul.

Corpul meu asudat a îngheţat într-o clipă când el a început să se îmbrace. L-am privit un moment, înainte de a mă ridica în capul oaselor şi a-mi pune rochia, cuprinsă de gânduri contradictorii. Mai mult decât satisfacerea pur fizică, sexul cu el era unul dintre cele mai plăcute experienţe pe care le avusesem într-o lungă vreme.

Dar el era aşa un ticălos.

— Presupun că o să ignori contul. Îmi dau seama că asta n-o să se mai întâmple, zise el, smulgându-mă din gândurile mele.

M-am întors să mă uit la el. Îşi strângea pe lângă corp cămaşa sfâşiată, cu ochii aţintiţi drept înainte.

Au trecut mai multe secunde, înainte să se întoarcă să se uite la mine.

— Spune ceva ca să ştiu că m-ai auzit.

— Transmite-i lui Susan c-am să fiu acolo pentru cină, domnule Ryan. Şi ieşi dracului din maşina mea.

Şase

Arsura din piept era aproape suficientă ca să-mi distragă atenţia de la haosul din mintea mea. *Aproape.*

Am crescut înclinaţia benzii de alergare şi i-am dat bătaie. Picioarele alergând apăsat, muşchii arzând – întotdeauna funcţionase. Aşa îmi trăiam viaţa. Nu exista niciun lucru pe care să nu-l fi putut realiza, doar să fi depus mai mult efort: şcoală, carieră, familie, femei.

Rahat. *Femei.*

Dezgustat, am clătinat din cap şi am dat volumul ipod-ului la maximum, sperând că-mi va distrage atenţia îndeajuns cât să-mi pot găsi dracului liniştea.

Ar fi trebuit să ştiu că n-avea să meargă. Indiferent cât de mult mă străduiam, ea era mereu acolo. Am închis ochii şi totul s-a întors înapoi: deasupra ei, simţind-o încolăcindu-se în jurul meu, asudat, chinuit, dorind să mă opresc, dar nefiind în stare. Să fiu înăuntrul ei era tortura perfectă. Îmi potolea foamea pe care o simţeam în momentul acela, dar ca un drogat, mă trezeam mistuit de nevoia de mai mult de îndată ce se termina. Eram îngrozit, pentru că în momentele acelea cu ea aş fi făcut orice mi-ar fi cerut. Şi senzaţia aceea începea

să sângereze şi în momente ca acestea, când nici măcar nu eram cu ea şi tot voiam să fiu ce îşi dorea ea. Ridicol.

Cineva mi-a scos casca din ureche şi m-am întors spre sursa neplăcerii.

— Ce-i? am întrebat, uitându-mă mânios la fratele meu.

— Dacă o ţii tot aşa, o să te adunăm de pe podea, Ben, răspunse el. De data asta ce ţi-a făcut de te-a scos din pepeni?

— Cine?

El îşi dădu ochii peste cap.

— Chloe.

Am simţit stomacul strângându-se ghem la auzul numelui ei şi mi-am concentrat atenţia din nou asupra benzii de alergare.

— Ce te face să crezi că asta are vreo legătură cu ea?

— Pentru că nu sunt idiot.

— Nu m-a supărat nimic. Şi chiar dacă ar fi ceva, de ce mama dracului ar trebui să aibă vreo legătură cu ea?

El a râs, clătinând din cap.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să scoată reacţia asta de la tine. Şi ştii de ce, nu-i aşa?

Îşi închisese aparatul lui de alergare şi îşi îndreptase privirea spre mine. Aş minţi dacă aş spune că nu eram puţin speriat. Fratele meu era perspicace; prea perspicace, uneori. Şi dacă existase vreodată vreun lucru pe care să vreau să i-l ascund, atunci ăsta era.

Am continuat să alerg, încercând să-i ocolesc privirea.

— Luminează-mă.

— Pentru că voi doi semănaţi prea tare, zise el, cu infatuare în glas.

— Ce?

Mai multe persoane se întoarseră să vadă de ce strigam în mijlocul sălii de gimnastică. Mi-am trântit mâna peste butonul de oprire şi m-am întors cu faţa la el.

— Cum poţi să gândeşti măcar aşa ceva? Nu semănăm cu *nimic.*

Eram asudat, fără suflu şi înfierbântat fiindcă alergasem şaisprezece kilometri, dar, în clipa asta, presiunea din sângele meu n-avea nimic de-a face cu exerciţiile fizice.

Bând îndelung din sticla lui de apă, Henry continua să zâmbească atotştiutor.

— Cu cine crezi că stai de vorbă? Niciodată n-am mai întâlnit doi oameni atât de asemănători. În primul rând…

A făcut o pauză, dregându-şi glasul şi şi-a ridicat mâna ca să numere, teatral, pe degete.

— Sunteţi amândoi inteligenţi, hotărâţi, muncitori şi loiali. *Şi, a* continuat, arătând spre mine, e senzaţională. De fapt, e prima femeie din viaţa ta care îţi poate ţine piept şi nu se ţine după tine ca un căţeluş pierdut. Urăşti să te gândeşti cât de mult ai nevoie de asta.

Oare toată lumea se ţicnise? Desigur, ea poate că avea unele dintre calităţile astea; nici măcar eu nu puteam nega că era incredibil de inteligentă. Muncea sârguincios; adesea eram surprins de cât de bine ţinea pasul cu treburile. Era, de bună seamă, hotărâtă, deşi eu aş fi descris-o mai degrabă în spectrul îndărătniciei sau al căpoşeniei. Şi nu mă îndoiam de loialitatea ei. M-ar fi putut vinde de o

sută de ori de când începuserăm jocul ăsta bolnav.

Am rămas uitându-mă urât la Henry, încercând să-mi formulez răspunsul.

— Mda, bine, e de asemenea şi o bestie turbată.

Drăguţ. Foarte bine spus, Bennet.

Coborând de pe bandă, mi-am şters repede aparatul şi am luat-o spre capătul celălalt al sălii, încercând să scap.

El izbucni într-un râs plin de veselie în spatele meu.

— Vezi? Ştiam eu că te-a prins.

— Las-o baltă, Henry.

M-am aşezat pe podea să fac nişte abdomene, când el s-a aplecat peste mine, rânjind ca un motan care înghiţise un canar.

— Ei bine, eu am terminat treaba aici, a zis el, ştergându-se pe mâini şi arătând din ce în ce mai mulţumit de el însuşi. Cred c-o voi lua spre casă.

— Bine. Du-te.

Râzând, el se întoarse să plece.

— Oh, dar, să nu uit, Mina m-a pus să te întreb dacă ai reuşit s-o convingi pe Chloe să vină la cină.

Am dat din cap, aplecându-mă să-mi înnod şireturile.

— A zis c-o să fie acolo.

— Şi eu sunt singurul care crede că e amuzant că mama vrea s-o combine cu Joel Cignoli?

Iar se porniseră senzaţiile acelea în pieptul meu. Henry şi cu mine crescuserăm cu Joel, care era un tip destul de cumsecade, dar ceva în gândul de a-l vedea împreună cu ea mă făcea să vreau să lovesc pe cineva cu pumnul.

— Vreau să spun, Joel e grozav, continuă el, dar Chloe e cumva din altă clasă decât el, nu crezi?

L-am simţit uitându-se la mine ceva mai mult decât trebuia.

— Dar, hei, mă bucur pentru el dacă socoteşte că are o şansă.

M-am întins pe spate, începând să execut abdomenele ceva mai rapid decât era nevoie.

— Ne vedem mai târziu, Ben.

— Da, mai târziu, am mormăit eu.

*

Duminică noaptea, când stăteam întins în pat, mi-am recapitulat în minte planul. Mă gândisem la ea prea mult şi în alt fel. Încercasem să fiu dur şi să-mi petrec săptămâna fără s-o ating. Ca o detoxificare. Şapte zile, puteam să fac asta. Şapte zile fără s-o ating şi nebunia asta avea să iasă din sistemul meu. Aş fi putut, în sfârşit, să-mi văd mai departe de viaţa mea. Existau doar vreo câteva măsuri de precauţie pe care trebuia să le iau.

Mai întâi, nu mă puteam lăsa pradă impulsului de a mă certa cu ea. Din nu ştiu ce motiv, cearta dintre noi doi era ca un preludiu dement. În al doilea rând: gata cu fanteziile despre ea, pentru totdeauna. Asta însemna gata cu retrăirea partidelor de sex, gata cu visarea cu ochii deschişi la altele noi şi la corpul ei gol sau la vreuna dintre părţile corpului meu venind în contact cu trupul ei.

Şi, în cea mai mare parte, lucrurile păruseră să meargă conform planului. Eram într-o continuă stare de nelinişte şi săptămâna abia se târa, dar în afară de un puhoi de fantezii obscene, rămăsesem stăpân pe situaţie. Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să stau ocupat în afara biroului, dar, în perioadele în care eram siliţi să fim împreună, păstrasem o distanţă permanentă şi, în cele mai multe cazuri, ne

trataserăm reciproc cu aceeaşi aversiune politicoasă de dinainte.

Dar jur că ea încerca să mă facă să cedez. În fiecare zi, părea că domnişoara Mills arăta mai sexy decât în ziua precedentă. În fiecare zi, era ceva în ceea ce purta sau făcea care mă trimitea cu gândul la obscenităţi. Făcusem o înţelegere cu mine însumi că n-or să mai fie „şedinţe” în pauza de prânz. Trebuia să încetez cu asta, să mi-o închipui în timp ce mă masturbam – la dracu’, mi-o imaginam pe ea masturbându-se – fiindcă nu mă ajuta deloc.

Luni, a venit cu părul desfăcut. Singurul lucru la care m-am putut gândi, când s-a aşezat în faţa mea, în timpul unei întâlniri, a fost că mi-l înfăşor în jurul mâinilor, în timp ce ea se lasă peste mine.

Marţi, avea o fustă până la genunchi, mulată, şi ciorapii ăia cu cusătură pe mijloc. Arăta ca un soi de poster cu o secretară sexy.

Miercuri, a purtat un taior cu pantaloni. Asta a fost, neaşteptat, mai râu, pentru că nu mi-am putut lua gândul de la cum ar fi să-i las pantalonii ăia s-alunece în jos pe lungile ei picioare.

Joi, avea o absolut banală bluză cu decolteu în V, dar, de două ori când s-a aplecat să ia stiloul meu, am avut o vedere de milioane în bluza ei. Doar una din aceste dăţi a fost intenţionată.

Vineri, am crezut c-o să explodez. Nu făcusem laba nici măcar o dată, toată săptămâna, şi umblam prin firmă cu cel mai grav caz de testicule tumefiate cunoscut vreodată de un bărbat.

Când am intrat în birou, vineri dimineaţă, mă rugam în gând ca ea să sune şi să spună că stă acasă fiindcă e bolnavă. Într-un fel, ştiam că n-am eu norocul ăla. Eram excitat şi într-o dispoziţie din cale-

afară de proastă, iar când am deschis uşa biroului, cât pe-aci să fac stop cardiac. Ea era aplecată să ude o plantă, îmbrăcată într-o rochie tricotată antracit şi cizme peste genunchi. Fiecare rotunjime a corpului ei era la vedere. Cineva, acolo, sus, chiar mă ura.

— Bună dimineaţa, domnule Ryan, a zis ea dulce, oprindu-mă când treceam pe lângă ea.

Punea ceva la cale. Niciodată nu-mi spusese ceva dulce. Am cercetat-o din ochi, cu suspiciune.

— Bună dimineaţa, domnişoară Mills. Pari să fii într-o dispoziţie extraordinar de cordială, astăzi. A murit cineva?

Şi-a ridicat colţul gurii într-o grimasă diabolică.

— Oh, nu. Sunt doar emoţionată la gândul cinei de mâine şi c-o să-l întâlnesc pe prietenul vostru, Joel. Henry mi-a povestit totul despre el. Cred că am putea avea chiar multe lucruri în comun.

Nenorocitul.

— Oh, da. Cina. Uitasem complet. Da, tu şi Joel... Ei bine, de vreme ce el e mămos şi tu, o scorpie dominatoare, ar trebui să vă găsiţi o conexiune amoroasă destul de solidă. Mi-ar plăcea o ceaşcă de cafea, dacă te duci să-ţi iei una pentru tine.

M-am întors şi am intrat în biroul meu.

Mi-am zis că s-ar putea să nu fie spre binele meu s-o las pe ea să-mi facă o cafea. Într-una din zilele astea, s-ar putea să-mi pună ceva în ceaşcă. Arsenic, de pildă.

Nici n-apucasem să mă aşez, că ea a bătut la uşă.

— Intră.

Mi-a trântit cafeaua destul de tare cât să sară câţiva stropi pe ceea ce ştia al dracului de bine că era un birou făcut pe comandă, de cincisprezece mii de dolari, şi s-a întors să se uite la mine.

— Mai ţinem întâlnirea pentru stabilirea agendei, în dimineaţa asta?

Stătea în picioare lângă biroul meu, într-o baie de raze de soare. Umbrele îi drapau rochia, accentuându-i rotunjimea sânilor. Futu-i, voiam să-i sug sfârcul ăla care i se iţea prin rochie. Era frig aici, înăuntru? Cum putea să fie frig când eu transpiram vârtos?

Trebuia să ies dracului de aici.

— Nu. Am uitat de o întâlnire în centru, din după-amiaza asta. Aşa că o să plec şi-o să lipsesc toată ziua, în vreo zece minute. Trimite-mi doar un e-mail cu toate detaliile, i-am răspuns grăbit, căutând siguranţa şi adăpostul scaunului meu de birou.

— N-am fost informată c-ai avea vreo întâlnire în afara clădirii, astăzi, a zis ea, sceptică.

— Nu, n-ai fost, am zis eu. E personală.

Când ea n-a mai zis nimic, am riscat o privire în sus şi am surprins o expresie ciudată pe faţa ei. Ce era cu mutra aia? Evident, arăta furioasă, dar mai era ceva. Era… era *geloasă?.*

— Oh, răspunse ea, muşcându-şi buza de jos. E cineva pe care-l cunosc?

Niciodată nu mă întrebase unde mă duc.

— Vreau să spun, în caz că tatăl sau fratele tău ar vrea să te contacteze.

— Păi… am făcut o pauză, încercând s-o perpelesc puţin. În zilele noastre, dacă vrea cineva să mă contacteze, mă poate suna pe telefonul mobil. Altceva, domnişoară Mills?

Ea ezită un moment, înainte de a-şi ridica bărbia şi a-şi îndrepta umerii.

— Dacă nu vei fi aici, mă gândeam să-mi încep weekendul mai devreme. Poate să fac nişte

cumpărături pentru mâine seară.

— Nicio problemă. Ne vedem mâine.

Privirile ni s-au încrucişat pe deasupra biroului, iar electricitatea din aer era palpabilă, făcându-mi inima s-o ia la goană.

— *Întâlnire* plăcută, atunci, a zis ea printre dinţi, ieşind şi închizând uşa în urma ei.

Am fost uşurat când am auzit-o plecând, cincisprezece minute mai târziu. Gândindu-mă că acum puteam să ies în siguranţă, mi-am strâns lucrurile şi am pornit spre uşă. Am fost oprit de un bărbat care ducea un uriaş aranjament floral.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat.

Ridicându-şi ochii de pe tabelul lui, s-a uitat în jur, înainte de a răspunde.

— Am o livrare pentru… o domnişoară Chloe Mills?

Ce p…? Cine dracului îi trimitea ei flori? Se vedea cu altcineva de când noi doi…? Nici nu-mi puteam duce gândul până la capăt.

— Domnişoara Mills a ieşit să-şi ia prânzul. O să se întoarcă peste vreo oră, am minţit eu.

Trebuia să mă uit la cartea de vizită.

— O să semnez eu pentru astea şi o să am grijă să le primească.

Omul puse aranjamentul floral pe biroul ei.

Semnând rapid în tabel, i-am dat omului un bacşiş, iar el a mormăit un mulţumesc şi a plecat. Trei minute lungi am stat şi m-am holbat la flori, poruncindu-mi să încetez să mai fiu aşa un fătălău şi în niciun caz să nu mă uit pe cartea de vizită.

Trandafiri. Ei nu-i plăceau trandafirii. Am ricanat, pentru că ăla care-i trimisese nu ştia nimic despre ea. Până şi eu ştiam că nu-i plăceau trandafirii. O

auzisem vorbind cu Sara, într-o zi, şi povestind că, odată, unul dintre iubiţii ei îi trimisese un buchet. Ea imediat îl aruncase, fiindcă nu suporta parfumul lor pătrunzător. În cele din urmă, curiozitatea m-a biruit şi am smuls cartea de vizită din aranjamentul floral.

Aştept cu nerăbdare cina,

Joel Cignoli

Senzaţia aceea străină s-a răspândit încet în pieptul meu din nou şi am mototolit cartea de vizită în pumn.

Luând florile de pe biroul ei, am ieşit pe uşă, uitându-mă înapoi, să mă asigur că nu mă vedea nimeni, şi am pornit pe hol înspre lift.

Exact când uşile se deschideau, am trecut pe lângă un coş mare de gunoi, din crom, şi fără ezitare, am aruncat vaza şi întregul conţinut înăuntru.

Nu ştiam ce dracului mă apucase. Dar ştiam că nu se putea, în niciun caz, ca ea să înceapă să se vadă cu Joel Cignoli.

Şapte

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei de sâmbătă alergând pe malul lacului, încercând să iau nişte aer, o distanţă, un pic de limpezime în gândurile mele. Chiar şi aşa, drumul de o oră cu maşina până la casa părinţilor mei mi-a dat destul timp să mă întorc la încâlceala de frustrări din mintea mea: domnişoara Mills, cât o uram, cât de mult o doream, florile pe care le trimisese Joel. Lăsându-mă pe spate în scaun, am încercat să las

torsul liniştitor al motorului maşinii să mă calmeze. N-a funcţionat.

Aşadar, acesta era adevărul: mă simţeam posesiv în ceea ce o privea. Nu la modul romantic, ci la modul „dă-i una în cap, târăşte-o de păr şi fute-o”. Ca şi când ea era jucăria mea şi eu nu le dădeam voie celorlalţi băieţi de la groapa cu nisip să se joace cu ea. Cât de patologic era? Dacă m-ar fi auzit vreodată recunoscând asta, mi-ar fi tăiat coaiele şi m-ar fi făcut să le înghit.

Acum, întrebarea era cum să procedez. Evident, Joel era interesat. Cum să nu fie? Tot ce avea el era o informaţie la mâna a doua de la familia mea, care evident o adora pe domnişoara Mills şi sunt sigur că ei îi arătaseră cel puţin o fotografie. Dacă asta era tot ce-aş fi ştiut despre ea, şi eu aş fi fost interesat. Dar era exclus să poată purta o conversaţie adevărată cu ea şi după aceea s-o mai considere atrăgătoare.

Numai dacă nu voia doar s-o fută…

Sunetul pielii de pe volanul maşinii întinzându-se sub strânsoarea mea mi-a spus c-aş face mai bine să nu mă mai gândesc la asta.

Dar el n-ar mai fi fost de acord s-o întâlnească acasă la părinţii mei dacă ar fi vrut numai sex, nu-i aşa? M-am gândit la asta. Poate că într-adevăr voia s-o cunoască mai bine. La dracu’, până şi eu aş fi putut să recunosc că fusesem un pic intrigat înainte să stăm de vorbă faţă în faţă. Bineînţeles, asta nu durase mult, iar ea se dovedise a fi una dintre cele mai enervante fiinţe pe care le întâlnisem vreodată. Din nefericire pentru mine, era, de asemenea, cea mai bună parteneră de sex pe care o avusesem vreodată.

Futu-i, Joel ar face bine să nu ajungă vreodată atât de departe. Nu prea ştiam unde aş putea ascunde un cadavru prin părţile astea.

*

Încă îmi mai aminteam primul moment în care o văzusem. Părinţii mei veniseră să mă viziteze într-un an, de Crăciun, pe când locuiam în străinătate, iar unul dintre cadourile mele fusese o ramă foto digitală. Când m-am uitat peste fotografii cu mama, am oprit prezentarea automată la o fotografie a părinţilor mei stând împreună cu o fată frumoasă, cu părul şaten.

— Cine e aici, cu tine şi cu tata? am întrebat eu.

Mama mi-a spus că se numea Chloe Mills şi că lucra la companie, ca asistentă pentru tata şi că era minunată din mai multe puncte de vedere. Avea, probabil, numai douăzeci de ani în fotografie, dar frumuseţea ei naturală era izbitoare.

Peste ani, faţa ei continuase să răsară în fotografiile pe care mi le trimitea mama: recepţii de la companie, petreceri de Crăciun, chiar şi petreceri acasă. Numele ei era pomenit, ocazional, şi când ai mei îmi povesteau cum mai mergeau lucrurile în general, cu munca şi e cu viaţa.

Aşadar, când a fost luată decizia ca eu să vin acasă şi să preiau funcţia de director de tranzacţii şi operaţiuni, tata mi-a explicat că, în prezent, Chloe îşi luase diploma în management la Northwestern şi că acum avea o bursă pentru care i se cerea experienţă practică reală, iar funcţia mea avea să fie perfectă ca s-o poată urmări îndeaproape, timp de un an. Familia mea o îndrăgea şi avea încredere în ea, iar faptul că tata şi fratele meu nu aveau absolut nicio reţinere în privinţa abilităţii ei de a face faţă jobului

spunea foarte multe. Am fost imediat de acord. Eram un pic îngrijorat de faptul că eu îi apreciasem înfăţişarea, ceea ce ar fi putut interfera cu abilitatea mea de a-i fi şef, dar m-am liniştit repede, gândindu-mă că lumea era plină de femei frumoase şi că o să fie destul de uşor să separ lucrurile.

Oh, ce prost fusesem.

Şi acum puteam să văd greşelile pe care le făcusem în ultimele câteva luni, care încă din prima zi duseseră, toate, la situaţia de acum.

Colac peste pupăză, se părea că nu mai puteam încheia o afacere cu nimeni, în ultimul timp, fără să mă gândesc la ea. Numai amintindu-mi ultima oară când încercasem era destul să mă facă să mă în fior.

Se întâmplase cu câteva zile înainte de Incidentul „Fereastra" – cum îl numeam eu acum – şi trebuia să particip la o acţiune de caritate. Intrând în birou, am fost stupefiat s-o văd pe domnişoara Mills într-o rochie albastră incredibil de sexy, pe care n-o mai văzusem înainte. Din clipa în care am dat cu ochii de ea, mi-a venit s-o arunc pe birou şi s-o fut până leşină.

În seara aceea, lângă frumoasa mea captură blondă care îmi era parteneră, fusesem cu gândurile aiurea. Ştiam că ajungeam la capătul frânghiei şi că, până la urmă, aveam să plesnesc. Dacă aş fi ştiut măcar cât de curând avea să se întâmple.

Am încercat să-mi dovedesc mie însumi că domnişoara Mills nu intrase, de fapt, în mintea mea, ducându-mă acasă cu blonda. Intrând în apartamentul ei, ne-am sărutat şi ne-am dezbrăcat repede, dar totul a părut anapoda. Nu că n-ar fi fost destul de atrăgătoare şi interesantă, dar când am întins-o în pat, mi-am imaginat un păr şaten răsfirat

pe pernă. Când îi sărutam sânii, voiam să-i simt pe cei moi şi plini – nu pe cei de silicon. Şi chiar şi atunci când mi-am pus prezervativul şi am penetrat-o, ştiam că nu era decât un corp fără chip, pe care îl foloseam pentru propriile nevoi egoiste.

Am încercat s-o ţin departe pe Chloe de gândurile mele, dar am fost incapabil să-mi opresc închipuirea interzisă despre cum ar fi fost s-o am pe ea sub mine. Abia atunci am ejaculat în forţă, dându-mă grăbit jos de pe partenera mea şi imediat dispreţuindu-mă. Acum eram încă şi mai dezgustat de amintire decât atunci când se întâmplase, pentru că îi dădusem voie să între în mintea mea şi să rămână acolo.

Dacă aş fi putut să fac faţă în seara asta, lucrurile aveau să meargă mai uşor. Am parcat maşina şi am început să psalmodiez în minte: *Poţi să faci asta. Poţi să faci asta.*

— Mamă? am strigat, uitându-mă în fiecare cameră pe lângă care treceam.

— Aici, afară, Bennett, i-am auzit răspunsul de pe veranda din spate.

Am deschis uşile franţuzeşti şi am fost întâmpinat de zâmbetul mamei, în timp ce ea aranja ultimele detalii pe masa întinsă afară.

M-am aplecat, ca să mă poată săruta.

— Deci de ce mâncăm aici, afară, în seara asta?

— E o seară atât de frumoasă şi m-am gândit că afară s-ar putea simţi toată lumea mai confortabil, decât să stăm în sufrageria aceea înăbuşitoare. Doar nu crezi că se va supăra cineva?

— Bineînţeles că nu, am zis. E frumos aici. Nicio grijă.

Şi era într-adevăr frumos. Veranda era acoperită

cu o pergolă albă masivă, ale cărei grinzi erau drapate în verdeaţă deasă. Piesa centrală era o masă mare, dreptunghiulară, cu opt locuri; era acoperită cu o faţă de masă de un ivoriu pal, pe care era întins serviciul de porţelan favorit al mamei. Lumânări şi flori albastre umpleau frumos micile urcioare de argint înşirate pe toată lungimea mesei şi un candelabru de fier forjat pâlpâia deasupra.

— Ştii că nici măcar eu nu pot s-o împiedic pe Sofia să nu tragă chestiile astea jos de pe masă, nu-i aşa?

Mi-am aruncat o boabă de strugure în gură.

— Oh, e la părinţii Minei în seara asta. Şi e foarte bine aşa, a zis mama. Dacă ar fi fost Sofia aici, toată atenţia ar fi fost asupra ei.

Rahat. Cu Sofia strâmbându-se în faţa mea, aş fi avut ceva care să-mi distragă atenţia de la Joel.

— Seara asta e dedicată lui Chloe. Şi sper sincer ca ea şi Joel să se înţeleagă.

Mama continua să se fâţâie pe verandă, aprinzând lumânări şi făcând pregătirile de ultimă clipă, habar neavând de chinul meu.

Eram fript. Când chibzuiam dacă nu era mai bine să dau bir cu fugiţii, l-am auzit pe Henry – la timp, de data asta.

— Unde e toată lumea? strigă el, vocea lui groasă răsunând cu *ecou* prin casa goală.

Deschizând uşa pentru mama, am intrat, găsindu-l pe fratele meu în bucătărie.

— Deeeci, Ben, începu el, sprijinindu-şi trupul deşirat de bufet, eşti entuziasmat în seara asta?

Am aşteptat până când mama a părăsit din nou încăperea, ca să-l cercetez cu o privire sceptică.

— Eu aşa zic, am răspuns, făcând pe nepăsătorul.

Cred că mama a făcut prăjituri cu lămâie. Preferatele mele.

— Spui numai tâmpenii. Eu abia aştept să-l urmăresc pe Cignoli făcându-i curte lui Chloe în faţa tuturor. Ar putea fi o seară distractivă, nu crezi?

Tocmai când fura o bucăţică de pâine dintr-una din marile franzele de pe bufet, a intrat Mina şi i-a dat peste mâini.

— Vrei să facă mama ta o criză că i-ai distrus cina pe care a plănuit-o? Poartă-te frumos în seara asta, Henry. Fără tachinări sau glume cu Chloe. Îţi dai seama că probabil e destul de emoţionată din cauza asta. Dumnezeu ştie câte mizerii îndură de la tipu ăsta de aici, zise ea, făcând semn spre mine.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat eu. Începusem să mă satur de preaînfocatul club al suporterilor lui Chloe Mills din preajma mea. Eu nu i-am făcut nimic.

— Bennett.

Tata apăruse în prag, făcându-mi semn să vin cu el.

L-am urmat afară din bucătărie spre camera lui de lucru.

— Te rog să te porţi civilizat în seara asta. Îmi dau seama că tu şi Chloe nu vă înţelegeţi, dar asta e casa noastră, nu biroul tău, şi mă aştept s-o tratezi cu respect.

Strângând din fălci, am dat din cap aprobator, gândindu-mă la toate modurile în care nu-i arătasem deloc respect în ultimele câteva săptămâni.

Când mă duceam la baie, a sosit Joel, aducând o sticlă de vin şi câteva variaţiuni ale energicelor sale salutări: un „arătaţi fantastic!” pentru mama, un „ce mai face fetiţa?” pentru Mina şi o viguroasă

combinaţie strângere de mână şi îmbrăţişare bărbătească pentru Henry şi tata.

Am zăbovit pe hol, pregătindu-mă sufleteşte pentru seara ce mă aştepta.

Fusesem bun prieten cu Joel în copilărie şi în timpul şcolii, dar nu-l văzusem de când mă întorsesem în ţară. Nu se schimbase prea mult. Era puţin mai scund decât mine, cu statură zveltă, păr negru şi ochi albaştri. Presupun că unele femei l-ar considera atrăgător.

— Bennett!

Strângere de mână, îmbrăţişare bărbătească.

— Doamne, omule. Cât a trecut?

— Mult, Joel. Cred că de la terminarea liceului, am răspuns eu, strângându-i ferm mâna. Ce-ai mai făcut?

— Excelent. Lucrurile au mers cu adevărat excelent. Dar tu? ţi-am văzut pozele în reviste, aşa că bănuiesc că şi tu ai dus-o foarte bine.

M-a bătut pe umăr, amiabil.

Ce imbecil.

Am dat scurt din cap şi m-am silit să-i zâmbesc. Hotărând că mai aveam nevoie de câteva minute de gândire, m-am scuzat şi am urcat spre vechea mea cameră de la etaj.

De cum am intrat pe uşă, m-am simţit mai calm. Camera nu se schimbase mult de când avusesem optsprezece ani. Chiar şi când fusesem plecat din ţară, părinţii mei o păstraseră relativ la fel ca în ziua în care plecasem la facultate. Aşezându-mă pe vechiul meu pat, m-am gândit cum m-aş simţi dacă domnişoara Mills chiar ar fi început o relaţie cu Joel. El era un tip de treabă şi, deşi nu-mi plăcea s-o recunosc, exista cu adevărat şansa ca ei să se

înţeleagă. Dar gândul că un alt bărbat ar putea s-o atingă îmi încleşta fiecare muşchi slin corp. Mi-am adus aminte de faza din maşină, când îi spusesem să nu mă puteam opri. Nici acum, în pofida falsei mele bravade, nu ştiam dacă aş fi în stare.

Auzind o nouă serie de salutări şi vocea lui Joel la parter, am hotărât că era timpul să fiu bărbat şi să înfrunt furtuna.

Când coboram ultimul şir de trepte, am văzut-o. Era cu spatele la mine… şi aerul mi-a părăsit plămânii.

Rochia ei era albă.

De ce trebuise să fie albă?

Purta una dintre acele rochii de vară pentru fetişcane, care se oprea chiar deasupra genunchilor şi îi scotea în evidenţă picioarele lungi. Partea de sus era făcută din acelaşi material, cu bretele subţiri care se înnodau pe fiecare umăr. Nu mă gândeam decât la cât de mult mi-ar fi plăcut să-i desfac breteluţele alea şi să văd rochia căzându-i în talie. Sau poate chiar la podea.

Ochii ni s-au întâlnit de la distanţă şi mi-a oferit un zâmbet atât de sincer fericit, că, pentru o secundă, l-am luat de bun.

— Bună, domnule Ryan.

Buzele mi-au zvâcnit, amuzat, urmărind-o cum îşi juca rolul în faţa familiei mele.

— Domnişoară Mills, am răspuns eu, dând din cap.

Nu ne-am dezlipit ochii unul de celălalt nici când mama a invitat toată lumea pe verandă, pentru a bea ceva înainte de cină.

În timp ce trecea pe lângă mine, mi-am întors capul, vorbindu-i cu o voce destul de scăzută cât să audă numai ea.

— O sesiune de cumpărături reuşită, ieri?

Şi-a întors ochii spre mine, cu acelaşi zâmbet angelic pe faţă.

— Cât ai da să afli.

Se atinse uşor de mine, trecând mai departe şi mi-am simţit tot corpul încremenind.

— Şi, apropo, au primit noi modele de portjartiere, şopti ea, înainte de a-i urma pe ceilalţi afară.

M-am oprit şi am rămas cu gura căscată, în timp ce mintea îmi gonea înapoi la interludiul nostru din cabina de probă de la magazinul La Perla.

Înaintea mea, Joel s-a aplecat spre ea.

— Sper că nu te-ai supărat pentru florile pe care ţi le-am trimis ieri la birou. Recunosc că a fost un pic cam mult, dar eram nerăbdător să te cunosc.

Am simţit un nod strângându-se în măruntaiele mele, când cuvintele lui Joel m-au smuls din reveriile mele lascive.

Ea se întoarse să se uite la mine.

— Flori? Am primit flori prin curier?

Am ridicat din umeri şi-am clătinat din cap.

— Am plecat mai devreme, îţi aminteşti?

Mi-am făcut loc pe lângă ei şi am ieşit, ducându-mă să-mi prepar un gimlet[6] cu vodcă Belvedere.

Pe măsură ce seara înainta, nu mă puteam abţine să nu o păstrez tot timpul în câmpul vederii periferice. Când în sfârşit a început cina, se părea că lucrurile mergeau relativ strună între ea şi Joel. Ea chiar flirta cu el.

— Deci, Chloe, soţii Ryan mi-au spus că eşti din Dakota de Nord?

Vocea lui Joel îmi întrerupse o altă fantezie – de

---

6 Gimlet - cocktail de gin şi lime. *(N.t.)*

data asta a pumnului meu pocnindu-l în barbă. M-am uitat într-acolo şi l-am văzut zâmbindu-i călduros.

— Adevărat. Tata e stomatolog în Bismark. Niciodată n-am fost genul de fată înnebunită după marile oraşe. Până şi Fargo mi s-a părut uriaş.

Un mic chicotit îmi scăpă de pe buze, iar ochii ei au fulgerat spre mine.

— Amuzat, domnule Ryan?

Am zâmbit cu superioritate şi am luat o înghiţitură din băutura mea, uitându-mă la ea peste buza paharului.

— Îmi cer iertare, domnişoară Mills. Numai că mi s-a părut fascinant că nu-ţi plac marile oraşe şi totuşi ai ales cel de-al treilea oraş ca mărime din State ca să studiezi la colegiu şi… tot ce-a mai urmat după aceea.

Privirea din ochii ei mi-a dat de înţeles că în alte împrejurări, fie, aş fi fost deja dezbrăcat cu ea peste mine, fie aş fi zăcut într-o baltă a propriului sânge pe covor.

— De fapt, domnule Ryan, începu ea, cu zâmbetul revenit pe chip, tata s-a recăsătorit şi, de vreme ce mama s-a născut aici, am venit să petrec un timp cu ea înainte să moară.

Se uită fix la mine câteva clipe şi trebuie să recunosc că am simţit o undă de vinovăţie răsucindu-se în pieptul meu. Dar mi-a fost rapid înăbuşită când ea şi-a întors ochii spre Joel, muşcându-şi buza în felul acela inocent, care numai pe ea putea s-o facă să arate atât de sexy.

Nu mai flirta cu el.

Am strâns din pumni, în vreme ce ei au continuat să vorbească unul cu celălalt. Dar, câteva minute mai târziu, am înlemnit. *Să fi fost cu putinţă?* Am

rânjit în cocktailul meu. Da, ăsta era cu siguranţă piciorul ei urcând pe cracul pantalonului meu. Afurisită obrăznicătură mică, să mă pipăie pe mine când purta o conversaţie cu un bărbat despre care amândoi ştiam că n-ar fi putut niciodată s-o satisfacă. I-am urmărit buzele când se închideau în jurul furculiţei, iar mădularul mi s-a învârtoşat când limba ei a trecut încet peste ele, ca să adune urmele de sos rămase de la peştele marinat.

— Uau, în primii cinci la sută din seria ta la Northwestern. Frumos! zise Joel şi se întoarse spre mine. Pariez că eşti bucuros să ai pe cineva atât de grozav ca subordonat, nu?

Chloe tuşi puţin, acoperindu-şi gura cu şervetul din poală. Eu am zâmbit, aruncând rapid o privire spre ea, apoi întorcându-mă la Joel.

— Da, e absolut uimitor că domnişoara Mills lucrează pentru mine. Întotdeauna duce treaba la bun sfârşit.

— Oh, Bennett, ce drăguţ din partea ta, exclamă mama, şi am urmărit cum faţa domnişoarei Mills începe să se împurpureze.

Zâmbetul mi s-a şters de pe faţă când i-am simţit piciorul pe prohab. Apoi, foarte uşor, mi-a apăsat pe erecţie. *Fir-aş al dracului.* Acum era rândul meu să tuşesc, înecându-mă cu cocktailul.

— Eşti bine, domnule Ryan? întrebă ea, cu prefăcută îngrijorare, iar eu am dat din cap, aruncându-i priviri ucigătoare.

Ea a ridicat din umeri şi a întors capul spre Joel.

— Dar tu? Eşti din Chicago?

Cu vârful pantofului, a continuat să se frece blând de mine, iar eu am încercat să-mi ţin respiraţia sub control şi expresia neutră. Pe când Joel s-a apucat

să-i povestească despre copilăria lui şi cum mergea la şcoală cu noi, ajungând la sfârşit să vorbească despre succesele lui în domeniul contabil, i-am urmărit expresia transformându-se dintr-una care mima interesul într-una sincer interesată.

Exclus, la dracu.

Mi-am strecurat mâna stângă pe sub faţa de masă şi i-am găsit pielea de pe gleznă, observând că tresare puţin la contact. Mi-am plimbat degetele în cercuri uşoare, trecând cu degetul mare pe arcul tălpii ei, simţindu-mă din ce în ce mai ţanţoş când a trebuit să-l pună pe Joel să repete ce spusese.

Dar apoi el a zis că i-ar plăcea să ia prânzul împreună, cândva, săptămână următoare. Mâna mea i-a acoperit vârful tălpii, apăsând-o mai ferm pe mădularul meu.

Ea a zâmbit afectat.

— Ai putea să te dispensezi de ea pentru o pauză de prânz, nu-i aşa, Bennett? a întrebat Joel cu un zâmbet vesel, aşezându-şi braţul peste speteaza scaunului lui Chloe.

Mi-a trebuit toată puterea voinţei ca să nu mă întind peste masă a să-i smulg braţul ăla din umăr.

— Oh, apropo de întâlnirile de la prânz, Bennett, interveni Mina, bătându-mă uşurel pe braţ. Îţi aminteşti de prietena mea Megan? Ai cunoscut-o luna trecută, la firmă. Douăzeci şi cinci de ani, de înălţimea mea, păr blond, ochi albaştri. Mă rog, mi-a cerut numărul tău de telefon. Te interesează?

Am aruncat o privire spre Chloe, când i-am simţit tendoanele din picior încordându-se şi am urmărit-o înghiţind încet, aşteptând răspunsul meu.

— Desigur. Ştii că-mi plac blondele. Ar fi o schimbare interesantă de decor.

A trebuit să fac eforturi să nu răcnesc când tocul ei a coborât încet, ţintuindu-mi testiculele de scaun. Ţinându-le acolo pentru o clipă, şi-a ridicat şervetul din poală, ştergându-şi gura.

— Mă scuzaţi, trebuie să merg la toaletă.

Odată ce ea a intrat în casă, toată familia s-a încruntat la mine.

— Bennett, a şuierat tata, parcă am discutat despre asta.

Mi-am luat paharul şi l-am dus la buze.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Bennett, a adăugat mama, cred că ar trebui să te duci să-ţi ceri scuze.

— Pentru ce? am întrebat, punând paharul pe masă un pic prea nervos.

— Ben! a exclamat tata aspru, nelăsând loc altor proteste.

Mi-am aruncat şervetul pe farfurie şi m-am ridicat de la masă.

Am intrat valvârtej în casă, căutând în băile de la parter, apoi în cele de la primul etaj, până am ajuns, în cele din urmă, la etajul al doilea, unde uşa băii era închisă.

Oprindu-mă în faţa uşii, cu mâna pe clanţă, am stat să mă gândesc. Dacă intram, ce avea să se întâmple? Nu voiam decât un singur lucru şi ăla nu era în niciun caz să-mi cer iertare. M-am gândit să bat, dar ştiam sigur că ea n-o să mă invite înăuntru. Am ascultat cu atenţie, pândind vreun zgomot sau vreun semn dinăuntru. Nimic, în cele din urmă, am apăsat pe clanţă, surprins s-o găsesc descuiată.

În baia asta intrasem doar de câteva ori, de când o redecorase mama. Era o încăpere frumoasă, modernă, cu o mască-lavoar de marmură, făcută pe

comandă, şi o oglindă uriaşă, acoperind un perete. Deasupra mesei de toaletă era o fereastră micuţă, care dădea spre veranda şi terenul de jos. Ea stătea pe o banchetă capitonată din faţa măsuţei, uitându-se afară, la cer.

— Ai venit pentru una scurtă? a întrebat ea.

Şi-a scos capacul rujului şi s-a rujat, cu grijă, pe buze.

— Am fost trimis să verific delicatele petale ale sentimentelor tale.

Am dus mâna la spate ca să încui uşa băii, zgomotul încuietorii răsunând în liniştea încăperii.

Ea a râs, întâlnindu-mi ochii în oglindă. Arăta perfect liniştită, dar îi puteam vedea pieptul ridicându-se şi coborând rapid; era fără îndoială la fel de excitată ca şi mine.

— Te asigur, sunt bine.

A pus la loc capacul rujului şi l-a aruncat în poşetă. S-a ridicat şi a dat să treacă pe lângă mine, spre uşă.

— Cu tine sunt obişnuită să fii mojic. Dar Joel pare drăguţ. Ar trebui să mă întorc pe verandă.

Mi-am pus mâna pe uşă, aplecându-mă spre faţa ei.

— Nu prea cred, i-am şoptit atingându-i uşor pielea sub ureche, iar ea s-a înfiorat la atingere.

— Vezi tu, el vrea ceva care e al meu şi nu-l poate avea.

Ea mă privi furioasă.

— Ai doi ani sau ce? Lasă-mă să ies. *Nu* sunt a ta.

— Tu s-ar putea să crezi asta, am şoptit eu, plimbându-mi foarte uşor buzele pe deasupra liniei gâtului ei. Dar corpul tău, am spus, intrând pe sub fusta ei şi apăsându-mi mâna de dantela umedă

dintre picioarele ei, are altă părere.

Ochii i s-au închis şi a lăsat să-i scape un geamăt adânc, în timp ce degetele mele se mişcau lent în cerc, în jurul clitorisului ei.

— Să te fut.

— Lasă-mă, i-am spus, pe gâtul ei.

Ea a râs tremurat şi am împins-o lipind-o de uşa băii. Apucând-o de ambele mâini, i le-am ridicat deasupra capului, ţinând-o captivă, şi m-am aplecat s-o sărut. Am simţit-o luptându-se slab în strânsoarea mea, iar eu am clătinat din cap, ţinând-o mai strâns.

— Lasă-mă, am repetat, apăsându-mi mădularul întărit de ea.

— Oh, Doamne, a zis ea, plecându-şi capul într-o parte, deschizându-mi drum spre gâtul ei. Nu putem face asta aici.

Mi-am plimbat buzele în sus şi-n jos pe clavicula ei până la umăr. Prinzându-i ambele încheieturi cu o mână, cu cealaltă am tras încet de una dintre breteluţele care-i susţineau partea de sus a rochiei, sărutând pielea nou expusă. Trecând la partea cealaltă, am repetat acţiunea şi am fost răsplătit când corsetul a alunecat, dezvăluind un sutien alb, de dantelă, fără breteluţe. *Futu-i.* Femeia asta avea vreun lucru care să nu mă facă să ejaculez în pantaloni? Mi-am plimbat gura pe sânii ei, iar cu mâna i-am desfăcut încheietoarea. În niciun caz n-aş fi ratat priveliştea sânilor ei goi, de data asta. S-a deschis uşor, dând la iveală imaginea care-mi bântuia toate fanteziile mele obscene. Când am luat unul dintre sfârcurile roz în gură, ea a gemut şi genunchii i s-au îndoit uşor.

— Sst, am şoptit, lângă pielea ei.

— Mai mult, a zis ea. Din nou.

Am ridicat-o şi ea şi-a încolăcit picioarele pe după mijlocul meu, unindu-ne corpurile mai ferm. I-am dat drumul mâinilor şi ea imediat şi le-a vârât în părul meu şi m-a tras brutal mai aproape. Futu-i, îmi plăcea când îmi făcea aşa. Am împins-o în uşă, dar atunci mi-am dat seama că erau prea multe haine în cale; voiam să-i simt căldura corpului lângă al meu, voiam să mă afund adânc în ea şi s-o ţin ţintuită de perete până când toată lumea s-ar fi dus de mult la culcare.

Părea să-mi citească gândurile, căci mâinile ei au coborât pe lângă mine şi au început să tragă înnebunite de tricoul meu polo, scoţându-mi-l din pantaloni şi peste cap.

Zgomotul râsetelor de afară a plutit în sus, intrând pe fereastra deschisă, şi am simţit-o încordându-se în braţele mele. Câteva clipe lungi au trecut înainte ca ochii ei să-i întâlnească pe ai mei şi era clar că se lupta cu ceea ce voia să spună.

— N-ar trebui să facem asta, a zis, până la urmă, clătinând din cap. El mă aşteaptă.

A încercat fără tragere de inimă să mă împingă la o parte, dar eu am rămas pe poziţii.

— Îl vrei într-adevăr pe el? am întrebat, simţind un val de posesivitate clocotind în mine.

Ea mi-a susţinut privirea, dar nu mi-a răspuns.

Am lăsat-o jos şi am tras-o către măsuţa de toaletă, oprindu-mă în picioare, imediat în spatele ei. Din locul de unde stăteam, aveam o vedere perfectă spre veranda de dedesubt.

I-am tras spatele gol la pieptul meu şi mi-am coborât gura la urechea ei.

— Îl vezi? am întrebat, trecându-mi mâinile pe

sânii ei.

— Uită-te la el.

Mi-am plimbat mâinile pe abdomenul ei în jos, peste fusta ei, pe coapse.

— Te face el să te simţi aşa?

Degetele mele s-au ridicat pe coapse şi pe sub chiloţii ei. Un şuierat slab mi-a scăpat din gură când am simţit umezeala de acolo şi am pătruns înăuntru.

— Te-ar putea el face vreodată atât de udă?

Ea a gemut şi şi-a împins şoldurile înapoi, în mine.

— Nu…

— Spune-mi ce vrei, i-am şoptit pe umăr.

— N… nu ştiu.

— Uită-te la el, am spus, degetele mele intrând şi ieşind ritmic din ea. Ştii ce vrei.

— Vreau să te simt în mine.

N-a fost nevoie să mă roage de două ori. Mi-am descheiat rapid pantalonii şi i-am lăsat în jos pe coapse, frecându-mă cu forţă de fundul ei, înainte de a-i ridica fusta şi a-i prinde chiloţii în mâini.

— Rupe-i, a şoptit ea.

Niciodată nu mai fusesem atât de violent şi de primitiv cu altcineva şi mi se părea atât de al dracului de adevărat cu ea. I-am smuls cu putere chiloţii ei subţiri, care s-au rupt cu uşurinţă. I-am aruncat pe podea, trecându-mi mâinile peste pielea ei şi plimbându-mi degetele pe braţele ei în jos, până la mâini, luându-i palmele şi lipindu-i-le de masa din faţa noastră.

Era o privelişte uluitor de splendidă: aplecată de la mijloc, cu fusta ridicată peste şolduri, cu fundul ei perfect la vedere. Amândoi am gemut când m-am apropiat de ea şi am pătruns-o adânc. Aplecat peste ea, i-am depus un sărut şi un alt „sst” pe spate.

Mai multe râsete s-au ridicat de afară. Joel era acolo. Joel, care era în esenţă un băiat de treabă, dar care voia să mi-o răpească. Imaginea a fost de ajuns să mă îmboldească să împing în ea cu mai multă forţă.

Sunetele ei gâtuite m-au făcut să zâmbesc şi am răsplătit-o cu o intensificare a ritmului. O parte perversă din mine simţea un soi de răzbunare văzând-o pe Chole amuţită de ceea ce îi făceam.

Ea gâfâia, căutând cu degetele după ceva de care să se ţină, şi mădularul meu explora cu putere înăuntrul ei, mai puternic de fiecare dată când ea încerca să scoată un sunet, dar nu putea.

Vorbindu-i încet la ureche, am întrebat-o dacă voia să fie futută. Am întrebat-o dacă-i plăcea să-i vorbesc murdar, dacă îi plăcea să mă vadă aşa pervers, posedând-o atât de violent încât ar putea rămâne cu vânătăi.

Ea a îngăimat un da, iar când m-am mişcat mai repede şi mai violent, ea a cerut mai mult.

Sticluţele şi borcanele de pe masă zornăiau şi se răsturnau de forţa mişcărilor noastre, dar nu puteam găsi în mine un motiv să-mi pese. Apucând-o de păr, am tras-o în sus, cu spatele lipit de pieptul meu.

— Crezi că el te poate face să te simţi aşa?

Am continuat să mă împlânt şi să ies din ea, silind-o să se uite pe fereastră.

Ştiam că îmi pierdusem busola. Zidurile mele se năruiau în jurul meu, dar nu-mi păsa. Aveam nevoie ca ea să se gândească la mine în noaptea asta, când se va culca în pat. Voiam să mă simtă pe mine când închidea ochii şi se masturba, amintindu-şi cum o futusem eu. Mâna mea liberă a urcat pe corpul ei

până la sân, prinzându-l în palmă şi răsucindu-i sfârcul.

— Nu, a gemut ea. Niciodată aşa.

Coborându-mi mâna pe lângă ea, i-am pus-o sub genunchi şi i l-am ridicat pe masă, deschizând-o mai larg şi îngăduindu-mi s-o pătrund mai adânc.

— Simţi cât de perfect te mulezi pe mine? am gemut pe gâtul ei. E futător de bine în tine. Când o să cobori pe verandă, vreau să-ţi aduci aminte de asta. Să-ţi aduci aminte de ce îmi faci tu mie.

Senzaţia devenise prea copleşitoare şi ştiam că eram aproape. Eram mai mult decât disperat. Râvnisem la ea ca la un drog şi sentimentul ăsta îmi arsese fiecare gând treaz. Luându-i mâna într-a mea, mi-am împletit degetele printre ale ei şi i le-am condus în jos, la clitoris, mângâind împreună şi excitând. Am gemut când m-am simţit pe mine glisând înăuntru şi-n afara ei.

— Simţi asta? i-am şoptit la ureche, desfăcându-ne degetele ca să mă cuprindă între ele, de o parte şi de cealaltă.

Ea şi-a întors capul şi a scâncit în pielea de pe gâtul meu. N-a fost destul şi a trebuit s-o împiedic să facă gălăgie. Scoţându-mi mâna din părul ei, i-am acoperit blând gura şi am sărutat-o pe obrazul înfierbântat. Ea a scos un strigăt înfundat, probabil numele meu, iar corpul i s-a încordat şi apoi s-a strâns de jur împrejurul meu.

După ochii ei închişi şi buzele relaxate într-un oftat satisfăcut, am început să-mi iau ceea ce aveam nevoie: mai repede acum, privind-o în oglindă, ca să văd cum zvâcnirile mele îi făceau sânii să salte.

Orgasmul a început să-şi facă loc violent prin mine. Mâna ei a coborât din părul meu ca să-mi

acopere gura şi am închis ochii, lăsând valul să mă înghită. Ultimele mele împingeri au fost adânci şi puternice, când m-am golit în ea.

Mi-am deschis ochii, sărutându-i palma înainte de a i-o da la o parte de la gura mea şi mi-am sprijinit fruntea de umărul ei. Vocile celor de jos, nebănuind nimic, continuau să fie purtate până la noi. Ea s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de mine, şi am stat aşa, tăcuţi, câteva momente.

Încet, ea a început să se desprindă şi eu m-am încruntat când am pierdut contactul. Am privit-o îndreptându-şi fusta, luându-şi sutienul şi încercând să-şi lege din nou bretelele rochiei. Când m-am aplecat să-mi trag pantalonii, am cules şi dantela sfâşiată a chiloţilor ei, îndesându-i în buzunar. Ea încă se lupta cu rochia, iar eu m-am apropiat, dându-i uşor mâinile la o parte şi reînnodându-i bretelele fără să mă uit în ochii ei.

Baia era dintr-odată prea mică şi ne-am aruncat o privire scurtă, într-o tăcere stingheritoare. Am dus mâna spre clanţă, voind să spun ceva, orice, ca să îndrept asta. Cum aş fi putut să-i cer să se fută cu mine şi numai cu mine şi să nu aştepte nimic altceva în schimb? Chiar şi eu ştiam că dacă-i ceream asta, foarte probabil m-aş fi ales cu un şut fulgerător în coaie. Dar frazele care să exprime ceea ce simţisem când o văzusem cu Joel nu se închegau destul de repede. Mintea îmi era goală. Frustrat, am deschis uşa. Amândoi am încremenit, văzând ce se afla în faţa noastră.

Acolo, stând exact de partea cealaltă a uşii, cu braţele încrucişate şi sprâncenele înălţate cu subînţeles, era Mina.

Opt

În clipa în care el a deschis uşa şi ne-am trezit faţă în faţă cu Mina, am înlemnit.

— Şi, mai precis, ce făceaţi voi doi aici? a întrebat ea, mişcându-şi ochii de la unul la celălalt.

O recapitulare a tot ce ar fi putut auzi mi-a fulgerat în minte şi-am simţit un val de căldură întinzându-se pe pielea mea.

Am riscat o privire spre domnul Ryan, în acelaşi timp ce el făcea acelaşi lucru, apoi m-am întors spre Mina şi am clătinat din cap.

— Nimic, aveam nevoie să discutăm. Atât.

Am încercat să mă prefac neafectată, dar am ştiut că tremurul din voce m-a dat de gol.

— Oh, eu am auzit ceva înăuntru, dar cu siguranţă nu suna ca o discuţie, a zis ea, zâmbind ironic.

— Nu fi absurdă, Mina. Am discutat o problemă de serviciu, a zis el, încercând să o ocolească.

— În baie? a întrebat ea.

— Da. Voi m-aţi trimis s-o găsesc şi am găsit-o aici.

Ea făcu un pas în faţa lui, blocându-i calea.

— Mă crezi proastă? Nu-i niciun secret că voi doi nu *discutaţi* nimic; voi ţipaţi. Ce, voi doi sunteţi, cum ar veni, împreună acum?

— *Nu!*

Am strigat amândoi în cor, ochii întâlnindu-ni-se pentru o fracţiune de secundă, înainte de a se întoarce grăbiţi.

— Aşa… atunci doar v-o trageţi, a zis ea şi se părea că niciunul dintre noi nu-şi mai poate găsi cuvintele ca să-i răspundă.

Tensiunea pe hol era atât de apăsătoare, încât, pentru o clipă, m-am gândit cam cât de rău ar fi fost un salt pe fereastră de la etajul al doilea.

— De cât timp?

— Mina… a început el, clătinând din cap şi, pentru prima oară chiar mi-a părut rău de stinghereala lui.

Nu-l mai văzusem arătând aşa niciodată până atunci. De parcă, în toată perioada asta, chiar nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar putea fi şi alte consecinţe în afară de zbuciumul nostru.

— De cât timp, Bennett? Chloe? a repetat ea, uitându-se de la unul la altul.

— Eu… noi doar… am început eu…

Dar noi *doar ce?* Cum aş fi putut explica aşa ceva?

— Noi…

— Am făcut o greşeală. A fost o greşeală.

Vocea lui mi-a pătruns ca briciul prin gânduri şi m-am uitat la el, şocată. De ce mă deranjase atât de mult c-o spusese? într-adevăr, *era* o greşeală, totuşi să-l aud pe el spunând asta… durea.

Nu-mi mai puteam dezlipi ochii de la el, când ea a început să vorbească.

— Greşeală sau nu, trebuie să înceteze acum. Dacă ar fi fost Susan în locul meu? Şi, Bennett, tu eşti şeful ei! Ai uitat asta?

Răsuflă prelung.

— Uite, sunteţi amândoi adulţi şi nu ştiu ce se petrece aici, dar indiferent ce-oţi face, *nu* îl lăsaţi pe Elliott să afle.

Un val de ameţeală m-a izbit la ideea că Elliott ar fi putut afla vreodată despre povestea asta, la cât de dezamăgit ar fi. N-aş fi putut îndura.

— Asta n-o să fie o problemă, am zis eu, evitând dinadins privirea lui Bennett. Am de gând să învăţ

de pe urma greşelii mele. Mă scuzaţi.

Am trecut pe lângă ei şi am luat-o spre scări, mânia şi durerea căzând ca un pietroi în adâncul stomacului meu. Tăria eticii muncii şi a motivaţiei mele întotdeauna mă impulsionase în vremurile mai grele din viaţa mea: despărţiri, moartea mamei, probleme neplăcute cu prietenii. Valoarea mea ca angajată la RMG era acum pătată de lipsa de încredere în mine însămi. Îl făceam să mă privească altfel pentru că mi-o trăgeam cu el? Acum că păruse să îşi dea seama – în sfârşit – că, dacă ar fi prins de veste ceilalţi despre noi, ar fi fost rău pentru el, avea oare să înceapă să-mi pună la îndoială judecata în general?

Eram mai deşteaptă de atât. Era timpul să încep să mă port ca atare.

Mi-am impus stăpânire de sine înainte să ies pe verandă şi să-mi reiau locul lângă Joel.

— E totul în regulă? a întrebat el.

Am întors capul, zăbovind puţin ca să mă uit la el. Era într-adevăr foarte drăguţ: păr negru frumos pieptănat, un chip blând şi cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzusem vreodată. Era tot ce-ar fi trebuit să caut. Privirea mi s-a ridicat, în clipa următoare, când domnul Ryan s-a întors la masă cu Mina, dar m-am uitat repede în altă parte.

— Da, numai că nu prea mă simt bine, am spus eu, întorcându-mă spre Joel. Cred că ar trebui să-mi închei seara aici.

— Dă-mi voie, a zis el, ridicându-se să-mi tragă scaunul. Te conduc până la maşină.

Mi-am luat la revedere de la ceilalţi, simţind forma nefamiliară a palmei lui Joel pe talia mea, când am intrat în casă. Odată ajunşi pe aleea din faţă, el mi-a

aruncat un zâmbet timid şi m-a luat de mână.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Chloe. Mi-aş dori să te sun, cândva, şi poate să ieşim împreună la prânz, cum spuneam.

— Dă-mi telefonul tău, am spus.

Pe de-o parte, mă simţeam prost pentru că făceam asta, fiindcă după ce fusesem cu un bărbat, la etaj, cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă, acum îi dădeam numărul de telefon altuia. Dar era cazul să trec peste asta şi o întâlnire la prânz cu un tip drăguţ părea un punct bun de plecare.

Zâmbetul lui se lărgi când i-am înapoiat telefonul şi, în schimb, mi-a dat cartea lui de vizită. Luându-mi mâna, a ridicat-o la buze.

— O să te sun luni, atunci. Să sperăm că florile tale nu s-au veştejit de tot.

— Gândul contează, i-am zis eu, zâmbind. Mulţumesc.

Părea atât de sincer, de fericit la simpla posibilitate de a mă vedea din nou, încât m-am gândit c-ar trebui să leşin sau să mă ia cu ameţeală. De fapt, mie îmi venea să vărs.

— Ar trebui să plec.

Joel a dat din cap, deschizând pentru mine portiera maşinii.

— Desigur. Sper să te simţi mai bine. Să ai grijă cum conduci şi noapte bună, Chloe.

— Noapte bună, Joel.

A închis portiera şi, pornind motorul, cu privirea drept înainte, m-am îndepărtat de casa familiei şefului meu.

*

În dimineaţa următoare, la yoga, m-am gândit dacă să-i povestesc totul Juliei. Mă simţisem aproape

sigură că aş putea să mă descurc singură, dar după o noapte întreagă de zgâit în tavan şi de ieşit complet din minţi, panicată, mi-am dat seama că aveam nevoie să mă confesez cuiva.

O aveam pe Sara, iar Sara, mai mult ca oricine, ar fi înţeles cât de înnebunitor de sexy putea fi şeful meu. Dar ea lucra, totodată, pentru Henry şi nu voiam s-o pun într-o situaţie neplăcută cerându-i să păstreze un secret atât de mare. Ştiam că Mina ar fi acceptat bucuroasă să discute cu mine, dacă aş fi rugat-o, dar s-ar fi putut s-o intereseze numai din pricină că era o Ryan, şi numai gândul la ceea ce probabil auzise mă făcea să mă simt mai mult decât inconfortabil. Acestea erau momentele când îmi doream ca mama să mai fi fost în viaţă. Numai gândul la ea mi-a adus în piept o durere sfâşietoare şi lacrimi în ochi. Mutându-mă aici ca să petrec împreună cu ea ultimii ei ani de viaţă fusese cea mai bună decizie pe care *o* luasem vreodată. Şi cu toate că a fost greu, câteodată, să locuiesc atât de departe de tata şi de prieteni, am ştiut că totul se întâmpla cu un motiv. Mi-aş fi dorit ca motivul să se grăbească şi să se facă mai repede cunoscut.

I-aş fi putut spune Juliei? Trebuia să admit că eram îngrozită de părerea pe care urma s-o aibă despre mine. Dar mai mult decât atât, eram îngrozită să rostesc cuvintele cu voce tare în faţa cuiva.

— OK, te tot uiţi la mine, a zis ea. Fie ai ceva în minte, fie sunt penibilă şi cel mai greţos exemplar de femeie transpirată.

Am încercat să nu-i spun nimic, am încercat să anulez totul şi s-o las să creadă că era ea absurdă. Dar n-am putut. Povara şi apăsarea ultimelor câtorva săptămâni mi s-a întors, zdrobitoare, şi mai

înainte de a mă putea stăpâni, bărbia s-a pornit să-mi tremure şi am început să mă smiorcăi ca un copil mic.

— Mă gândeam eu. Haide!

Mi-a oferit mâna ei şi m-a ajutat să mă ridic, strângându-ne lucrurile, şi m-a condus la ieşire.

După douăzeci de minute, două pahare de *mimosas* şi o descărcare emoţională, priveam expresia perplexă a Juliei în restaurantul nostru preferat. I-am spus totul: ruptul chiloţilor şi că-mi plăcea asta, partidele de amor alternate cu momentele de ură, că ne prinsese Mina, că mă simţeam vinovată de parcă i-aş fi trădat pe Elliott şi Susan, pe Joel, declaraţiile de om al cavernelor ale domnului Ryan şi, în final, că mi-era teamă că mă aflam în cea mai nesănătoasă relaţie din istoria lumii, fără niciun strop de putere.

Când mi-am ridicat ochii să-i întâlnesc privirea, am tresărit; arăta de parcă tocmai văzuse un accident de maşină.

— Bun, dă-mi voie să mă asigur că am înţeles bine.

Am dat din cap, aşteptând să continue.

— Te culci cu şeful tău.

M-am crispat uşor.

— Păi, practic, nu…

Ea şi-a ridicat mâinile, întrerupându-mă.

— Da, da, am priceput asta. Şi e acelaşi şef la care tu te referi cu, oh atât-de-afectuosul „Ticălosul seducător”?

Am oftat din greu şi am dat iarăşi din cap.

— Dar îl urăşti.

— Corect, am mormăit, mutându-mi ochii de la ea. Îl urăsc, toarte mult.

— Nu vrei să fii cu el, dar nu poţi sta deoparte.

— Doamne, sună chiar mai rău să aud pe altcineva spunând-o, am gemut eu şi mi-am ascuns faţa în palme. Par o caraghioasă.

— Dar partidele de sex? Sunt bune, zise ea, cu o notă de umor în voce.

— Bune nici măcar nu se apropie de descriere, Julia. Fenomenale, intense, zăpăcitoare, pluriorgasmice, uluitoare – niciuna dintre astea nu se apropie de descriere.

— Există cuvântul „orgasmic”?

Mi-am trecut mâinile peste faţă şi am oftat din nou.

— Mai taci.

— Ei bine, răspunse ea gânditoare, dregându-şi glasul. Bănuiesc că nu un penis mic e problema lui, totuşi…

Mi-am sprijinit capul pe braţe, pe masă.

— Nu. Nu, în mod hotărât nu este.

Mi-am ridicat puţin ochii, auzindu-i chicotelile înfundate.

— Julia! Nu e de râs!

— Dă-mi voie să am altă părere. Chiar şi tu trebuie să vezi cât de smintită e povestea asta. Vreau să spun, din toate persoanele pe care le cunosc, tu eşti ultima pe care mi-aş fi imaginat-o vreodată sfârşind în situaţia asta. Întotdeauna ai fost atât de serioasă, cu fiecare pas din viaţa ta bine organizată dinainte. Ce naiba, n-ai avut decât vreo câţiva iubiţi adevăraţi şi cu toţi ai ezitat, pentru ceea ce toată lumea a considerat o perioadă prostesc de lungă, înainte să te culci cu ei. Bărbatul ăsta trebuie să fie altceva.

— Ştiu că nu e nimic rău să ai o relaţie pur sexuală cu cineva – cu asta mă pot descurca. Şi ştiu că, uneori, pot fi mai mult decât controlată, dar

problema e tocmai faptul că simt că nu am niciun control asupra *mea* când sunt cu el. Vreau să spun, nici măcar nu-mi place de el şi totuşi… mă tot întorc.

Julia a sorbit din mimosa ei şi aproape că îi puteam vedea rotiţele învârtindu-se când cântărea în minte tot ce-i spusesem.

— Ce contează pentru tine?

M-am uitat lung la ea, înţelegând.

— Slujba. Viaţa mea de după asta. Simţul valorii mele ca angajată. Să ştiu că-mi aduc contribuţia şi că este semnificativă.

— Te poţi simţi bine în privinţa tuturor acestor lucruri şi, în acelaşi timp, să ţi-o tragi cu el?

Am ridicat din umeri, incapabilă să-mi descâlcesc gândurile în această chestiune.

— Nu ştiu. Dacă aş fi simţit că sunt absolut distincte, poate. Dar interacţiunile noastre sunt la serviciu. Nu există nicio situaţie în care să nu fie vorba deopotrivă despre muncă şi sex.

— Atunci va trebui să găseşti o cale să încetezi să mai faci asta. Trebuie să păstrezi distanţa.

— Nu-i aşa de simplu, am replicat, clătinându-mi capul şi începând să bat câmpii. Eu lucrez pentru el. Nu e ca şi când ocaziile de a fi singură cu el ar fi uşor de evitat. E de-a dreptul absurd de câte ori am jurat să nu mai fac sex cu el şi, câteva ore mai târziu, am făcut sex cu el. Şi peste toate astea, trebuie să participăm la o conferinţă peste două săptămâni. Acelaşi hotel, aceeaşi vecinătate generală tot timpul. *Paturi!*

— Chloe, ce naiba ai? a întrebat Julia, uluită. Vrei ca toată situaţia asta să continue?

— Nu! Bineînţeles că nu!

Ea m-a măsurat sceptică din priviri.

— Vreau să spun… e doar faptul că sunt diferită cu el. Adică, vreau lucruri pe care nu le-am vrut niciodată înainte şi poate c-ar trebui să-mi dau voie să vreau acele lucruri. Cât mi-aş dori să mă fi făcut altcineva să vreau lucrurile alea, cineva drăguţ, ca Joel, de pildă. Şeful nu e foarte drăguţ.

— Ce anume te face şeful tău să vrei? Palme peste fund şi chestii de-astea? a răspuns Julia, chicotind, dar când mi-am întors privirea de la ea, am auzit-o exclamând.

— Oh, Doamne, te-a bătut la fund!

Am făcut ochii mari la ea.

— Puţin mai tare, Julia. Nu cred că tipul din spate te-a auzit.

De îndată ce am fost sigură că nu se uita nimeni, mi-am dat la o parte firele rebele de păr de pe frunte.

— Uite, ştiu că ar trebui să-i pun capăt, dar eu…

M-am oprit, simţind că mi se face pielea de găină. Respiraţia mi s-a oprit în gât şi m-am întors, încet, ca să mă uit la uşă. Era el, răvăşit şi îmbrăcat într-un tricou negru şi jeanşi, cu pantofi sport şi părul într-o dezordine mai sexy ca de obicei. M-am întors cu faţa la Julia, simţind că mi se scurge tot sângele din faţă.

— Chloe, ce s-a întâmplat? Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie, a zis Julia, întinzând mâna peste masă ca să-mi atingă braţul.

Am înghiţit nodul din gât, încercând să-mi regăsesc glasul, apoi m-am uitat la ea.

— Îl vezi pe bărbatul de lângă uşă? Cel înalt şi chipeş?

Ea şi-a ridicat puţin capul să se uite şi eu i-am tras un picior pe sub masă.

— Nu te da de gol! Ăla e şeful meu.

Julia a făcut ochii mari şi-a rămas mască.

— Fir-aş a naibii, exclamă ea şi clătină din cap, măsurându-l din cap până-n picioare. Nu glumeai, Chloe. Ăla e un ticălos seducător. Eu nu l-aş da jos din pat. Sau din maşină. Sau din cabina de probă. Sau din lift. Sau…

— Julia! Chiar nu mă ajuţi!

— Cine-i blonda? a întrebat ea, făcând semn spre ei.

M-am întors ca să-l văd pe domnul Ryan care era condus la o masă împreună cu o blondă înaltă, cu picioare lungi, pe care el o ţinea cu o mână pe după spate. Un junghi ascuţit de gelozie mi-a săgetat inima.

— Ce *nesimţit,* am şuierat eu. După cum s-a purtat aseară? Cred că face mişto de mine.

Tocmai când se pregătea să-mi răspundă, telefonul Juliei a sunat şi ea l-a scos din poşetă. Salutul „bună, iubitule!” mi-a dat de înţeles că era logodnicul ei şi conversaţia avea să dureze o vreme.

M-am uitat din nou la domnul Ryan, care vorbea şi râdea cu blonda. Nu-mi puteam dezlipi ochii. Era şi mai atrăgător într-un context relaxat: zâmbind, cu ochii jucăuşi când râdea. *Nesimţitul!* De parcă mi-ar fi auzit gândurile, şi-a ridicat capul şi privirile ni s-au întâlnit. Am strâns din dinţi şi i-am întors spatele, aruncând şervetul pe masă. Trebuia să ies de acolo.

— Mă întorc imediat, Julia.

Ea a dat din cap şi mi-a făcut cu mâna, absentă, fără să se oprească din conversaţie. Ridicându-mă, m-am strecurat rapid pe lângă masa lui, evitându-i cu străşnicie privirea. Tocmai dădusem colţul şi zărisem uşa toaletei pentru femei, când am simţit o

mână puternică pe antebraţ.

— Stai.

Vocea aceea mi-a trimis un şoc electric prin corp.

Okay, Chloe, poţi să faci asta. Doar întoarce-te şi uită-te la el şi spune-i să se ducă dracului. E un nemernic, care aseară te-a numit o greşeală şi azi se afişează cu o puicuţă blondă.

Îndreptându-mi umerii, m-am întors cu faţa la el. *Rahat.* Arăta şi mai bine de aproape. Nu-l mai văzusem niciodată altfel decât perfect ferchezuit, dar evident nu se răsese în dimineaţa asta şi eu aveam o poftă nebună să-i simt tuleiele zgâriindu-mi obrazul.

Sau coapsele.

— Ce dracu' vrei? l-am repezit eu, smulgându-mi braţul din strânsoarea lui.

Fără avantajul tocurilor, mă domina cu mult. Uitându-mă în sus la faţa lui, i-am văzut cearcănele uşoare de sub ochi. Arăta obosit. Bine, atunci. Dacă nopţile lui erau pe jumătate la fel de rele ca ale mele, mă bucuram.

Trecându-şi mâna prin păr, a aruncat o privire în jur, stingherit.

— Voiam să stau de vorbă cu tine. Despre aseară.

— Ce e de explicat? am întrebat, făcând semn din cap spre sala restaurantului şi blonda rămasă la masă.

Pieptul mi se umfla, dureros la fiecare cuvânt.

— *Schimbare de decor.* M-am prins. De fapt, mă bucur să te văd aici, aşa– asta mă ajută să-mi amintesc de ce chestia asta între noi e o idee foarte proastă. Nu vreau să le fut indirect pe toate celelalte femei ale tale.

— Despre ce dracu' vorbeşti? a întrebat el,

uitându-se fix la mine. Vorbeşti despre Emily?

— Aşa o cheamă? Atunci, tu şi cu Emily să aveţi o masă plăcută, domnule Ryan.

M-am întors să plec, dar încă o dată m-a împiedicat, apucându-mă de braţ.

— Dă-mi drumul.

— De ce ţi-ar păsa, în primul rând?

Cearta noastră începuse să atragă atenţia chelnerilor care treceau spre bucătărie. După ce a aruncat o privire rapidă în jur, m-a tras în toaleta femeilor şi a încuiat uşa.

Fantastic, încă o baie.

L-am îmbrâncit la o parte când a făcut un pas spre mine.

— Ce-ţi închipui că faci? Şi ce vrei să spui cu de ce mi-ar păsa? Aseară m-ai *futut,* mi-ai înşirat toate motivele pentru care n-aş putea dori să mă văd cu Joel, iar acum eşti aici cu altcineva! Mi-am permis să uit că eşti o târfa masculină. Comportamentul *tău* e absolut previzibil – *pe mine* sunt supărată.

Eram atât de furioasă, că unghiile îmi intraseră efectiv în carnea palmelor.

— Crezi că sunt aici la o *întâlnire amoroasă*?

A răsuflat prelung, clătinând din cap.

— E de necrezut. Emily e o prietenă. Conduce o organizaţie caritabilă pe care o sprijină Ryan Media. Asta-i tot. Trebuia să mă întâlnesc cu ea luni, ca să semnez nişte acte, dar a intervenit o schimbare de ultim moment şi trebuie să plece din ţară. Are un zbor programat în după-amiaza asta. N-am mai fost cu nimeni altcineva de când…

Se opri ca să-şi reconsidere cuvintele.

— De prima oară de când noi… ştii…

Sfârşi fraza făcând o mişcare ezitantă spre mine.

Ce?

Am stat acolo, uitându-ne unul la celălalt, în timp ce eu încercam să las cuvintele să mi se decanteze în minte. Nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Era cu putinţă? Ştiam sigur că era un fustangiu. Eu personal fusesem martoră la colecţia lui în continuă expansiune de trofee de la evenimentele corporaţiei, ca să nu mai spun de poveştile care circulau prin clădire. Şi chiar dacă ar fi fost adevărat ce spunea, asta nu schimba faptul că era şeful meu şi că toată afacerea era grav inoportună.

— Toate femeile alea se aruncă pe tine şi tu n-ai bifat nici măcar una? Au, sunt mişcată.

M-am întors spre uşă.

— Nu-i chiar aşa greu de crezut, mârâi el şi i-am putut simţi ochii arzându-mi ceafa.

— Ştii ce? Nu contează. A fost doar o greşeală, da?

— Uite, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

A venit mai aproape şi mirosul lui – ca de miere şi salvie – m-a învăluit. M-am simţit deodată prinsă în cursă, de parcă nu era destul oxigen în încăpere. Trebuia să ies afară de aici acum. Ce spusese Julia acum nici cinci minute? Să nu fiu singură cu el? Bun sfat. Întâmplător îmi plăcea perechea de chiloţi de pe mine şi chiar nu voiam să o văd fâşii în buzunarul lui.

Okay, asta era o minciună.

— O să te mai vezi cu Joel? m-a întrebat el, din spate.

Mâna mea era pe clanţă. Tot ce aveam de făcut era s-o apăs şi aş fi fost în siguranţă. Dar am încremenit, uitându-mă fix la blestemata aia de uşă minute în şir, cum mi s-a părut mie.

— Contează?

— Credeam că am acoperit subiectul noaptea trecută, a zis el, cu răsuflarea caldă pe părul meu.

— Da, multe lucruri au fost spuse noaptea trecută.

Vârfurile degetelor lui urcară pe braţul meu şi-mi dădură jos de pe umăr breteaua subţire a bluzei.

— N-am vrut să spun că asta a fost o greşeală, şopti el, aproape de pielea mea. Intrasem în panică.

— Asta nu înseamnă că nu e adevărat.

Corpul meu instinctiv s-a rezemat de el, capul plecându-se uşor pe umărul lui, astfel încât el să poată ajunge mai uşor la mine.

— O ştim amândoi.

— Totuşi n-ar fi trebuit s-o spun.

Îmi dădu la o parte părul strâns în coadă pe umăr, iar buzele lui moi se plimbară pe spatele meu.

— Întoarce-te.

Un singur cuvânt. Cum era cu putinţă ca un simplu cuvânt să mă facă să pun la îndoială totul? Era o apucătură de-a lui să mă înghesuie într-un perete sau să mă înşface cu forţa, dar acum lăsa totul la alegerea mea. Muşcându-mi buza cu putere, am încercat să-mi impun să apăs pe clanţă. Mâna chiar mi-a zvâcnit înainte să cadă pe lângă mine, învinsă.

M-am întors şi i-am căutat ochii.

Şi-a lipit mâna de obrazul meu, trecând cu degetul mare peste buza de jos. Privirile ni s-au încrucişat şi tocmai când credeam că n-aş mai putea aştepta nicio secundă, m-a tras spre el, apăsându-şi gura de a mea.

În clipa în care ne-am sărutat, corpul meu a renunţat la luptă şi parcă nu puteam să ajung mai aproape. Poşeta mi-a aterizat pe gresia podelei, la picioare, iar mâinile mi-au plonjat în părul lui,

trăgându-l mai aproape de mine. El m-a lipit cu spatele de un perete şi şi-a plimbat mâinile pe corpul meu, ridicându-mă puţin de la podea. Şi le-a vârât în pantalonii mei de yoga şi mi-a cuprins fesele în palme.

— Futu-i. Ce ai pe tine? a gemut el, pe gâtul meu, mâinile alunecând înainte şi înapoi peste satinul roz.

Ridicându-mă cu totul în aer, mi-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui şi m-a împins mai mult în perete. A gemut când i-am prins lobul urechii între dinţi.

Trăgând în *jos de o parte* a maioului *meu, mi-a supt* un *sfârc în* gură. Capul mi-a căzut pe spate şi a atins peretele, când am simţit asprimea feţei lui nerase pe sân. Un ţârâit ascuţit a pătruns prin ceaţa minţii mele şi l-am auzit pe el înjurând. Telefonul meu. Lăsându-mă pe picioarele mele, s-a îndepărtat un pas, cu faţa deja schimbată în obişnuita lui expresie încruntată. Mi-am aranjat grăbită hainele şi am întins mâna după poşetă, strâmbându-mă când am văzut fotografia afişată pe ecran.

— Julia, am răspuns eu, cu răsuflarea întretăiată.

— Chloe, eşti la toaletă trăgându-ţi-o cu bucăţica aia delicioasă de bărbat?

— Mă întorc într-o secundă, bine?

Am încheiat convorbirea şi am aruncat telefonul înapoi în poşetă. Mi-am ridicat privirile spre el, simţind raţiunea întorcându-se, după acea scurtă întrerupere.

— Ar trebui să plec.

— Uite, eu…

Vorba i-a fost retezată din nou de telefonul meu.

Am răspuns fără să mă mai ostenesc să mă uit pe ecran.

— Doamne, Julia! Nu sunt aici trăgându-mi-o cu bucăţica aia delicioasă de bărbat!

— Chloe? se auzi vocea nedumerită a lui Joel în telefon.

— Oh… bună.

Rahat. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă tocmai mie.

— Mă bucur să aud că nu… ţi-o tragi… cu o bucăţică delicioasă de bărbat, zise Joel, râzând forţat.

— Cine e? mârâi Bennett.

I-am lipit mâna peste gură şi i-am aruncat cea mai cruntă privire de care am fost în stare.

— Uite, nu prea pot să vorbesc în momentul ăsta.

— Mda, îmi pare rău că te deranjez duminica, dar nu m-am putut opri să mă gândesc la tine. Şi nu vreau să fac necazuri nimănui sau mai ştiu eu ce, dar imediat după ce ai plecat tu, mi-am verificat e-mailul şi am găsit confirmarea de primire a florilor pe care ţi le-am trimis.

— Pe bune? am întrebat, mimând interesul.

Ochii mei priveau fix într-ai lui Bennett.

— Ei bine, se pare că a semnat cineva pentru ele cu numele de Bennett Ryan.

Nouă

Am urmărit cum expresiile se succedau pe faţa ei cu repeziciune: ruşine, enervare şi apoi… curiozitate? Am desluşit, vag, vocea unui bărbat la capătul celălalt şi atunci am simţit omul cavernelor începând să se trezească. Cine dracului o suna pe

ea?

Deodată, ochii ei s-au îngustat şi o voce interioară mi-a şoptit că ar trebui să mă neliniştesc.

— Bine, îţi mulţumesc mult că m-ai anunţat. Da. Da, aşa am să fac. Bine. Da, o să te sun când mă hotărăsc. Mulţumesc pentru telefon, Joel.

Joel? *Rahat Cignoli.*

A încheiat convorbirea şi, încet, şi-a pus telefonul înapoi în poşetă. Privind în jos, a clătinat din cap, un mic hohot de râs scăpându-i înainte ca un zâmbet răutăcios să-i înfrumuseţeze gura.

— Ai să-mi spui ceva, domnule Ryan? întrebă ea mieros şi, dintr-un oarecare motiv, asta m-a făcut şi mai neliniştit.

Mi-am scotocit rapid prin minte, dar n-am putut găsi nimic. *Despre ce vorbea?*

— Asta a fost cea mai ciudată conversaţie. Se pare că, atunci când Joel şi-a verificat e-mailul în dimineaţa asta, avea o confirmare de primire pentru florile mele. N-ai să ghiceşti în veci ce scria pe ea.

A făcut un pas spre mine şi, instinctiv, eu am făcut unul înapoi. Nu-mi plăcea încotro se îndrepta povestea asta.

— Se pare că a semnat cineva pentru ele.

Oh, la dracu.

— Numele de pe recipisă era Bennett Ryan.

Fuuutu-i. De ce dracu' semnasem cu numele meu? Am încercat să mă gândesc la un răspuns, dar mintea îmi devenise deodată inertă. Evident, tăcerea mea i-a spus tot ce voia să ştie.

— Ticălosule! Ai semnat pentru ele şi apoi m-ai minţit?

Îmi dădu un brânci puternic în piept şi eu am avut reacţia reflexă de a-mi apăra ouăle.

— De ce-ai făcut asta?

Spatele meu era acum lipit de perete şi eu căutam înnebunit o cale de ieşire alternativă.

— Eu… ce? m-am bâlbâit.

Inima mea părea să vrea să-şi facă drum afară din pieptul meu.

— Serios! Ce dracu'?

Aveam nevoie de un răspuns şi repede. Trecându-mi mâinile prin păr pentru a suta oară în ultimele cinci minute, am hotărât că probabil era mai bine să recunosc adevărul.

— Nu ştiu, *bine?* am strigat înapoi. Eu doar… *futu-i!*

Şi-a scos telefonul şi aparent scria un mesaj cuiva.

— Ce faci? am întrebat.

— Nu c-ar fi treaba ta, dar îi spun Juliei să-şi vadă de drum fără mine. Nu plec de aici până când nu-mi spui adevărul.

M-a fulgerat cu privirea şi am putut simţi mânia venind dinspre ea în valuri. M-am gândit puţin dacă să-i spun lui Emily ce se petrecea, dar ea mă văzuse luându-mă după Chloe; eram foarte sigur că-şi imaginase, până acum.

— OK, da, am semnat pentru ele.

Ea s-a holbat la mine, respirând greu şi cu pumnii strânşi atât de tare, încât i se albiseră buricele degetelor.

— *Şi?*

— Şi… le-am aruncat.

Pe când stăteam în faţa ei, mi-am dat seama că meritam întru totul mânia ei. Fusesem nedrept. Nu-i ofeream nimic, dar încă stăteam în calea cuiva care ar fi putut s-o facă fericită.

— Eşti de necrezut, mârâi ea printre dinţii strânşi.

Ştiam că se străduia din toate puterile să nu se repeadă din capătul celălalt al încăperii şi să mă ia la pumni.

— Explică-mi de ce ai făcut asta.

Aici era partea la care nu ştiam cum să răspund.

— Pentru că…

M-am scărpinat în ceafă. Uram că mă lăsasem târât în situaţia asta.

— Pentru că nu vreau să ieşi cu Joel.

— Cel mai măgar şi mai şovin… cine mama dracului te crezi? Numai pentru că am făcut sex nu înseamnă că ai dreptul să iei decizii în viaţa mea. Nu suntem un cuplu, nu ieşim împreună. La dracu', nici măcar nu ne putem suferi unul pe celălalt! a ţipat ea.

— Şi crezi că nu ştiu asta? N-are niciun sens, bine? Dar când am văzut florile alea… ce dracu', erau trandafiri!

Arăta de parcă ar fi fost gata să mă pună să jur ceva.

— Iei pastile pentru ceva? Ce legătură are faptul că erau trandafiri cu ceva din toate astea?

— Tu nu poţi suferi trandafirii!

Când am spus asta, i-a căzut faţa şi ochii i s-au îmblânzit. Eu am continuat să turui.

— De cum am dat cu ochii de ele, am reacţionat. Nu m-am oprit să mă gândesc la asta. Doar la gândul că el te-ar putea atinge…

Pumnii mi s-au încleştat pe lângă corp şi vocea mi s-a stins, în timp ce încercam să-mi recapăt stăpânirea de sine. Devenisem cu fiecare secundă mai nervos: pe mine pentru că fusesem slab şi-mi lăsasem emoţiile să-mi scape din mână, *din nou,* şi pe ea pentru că avea afurisita asta de putere

inexplicabilă asupra mea.

— În regulă, uite, a zis ea, respirând să se calmeze. Nu spun că sunt de acord cu ceea ce ai făcut, dar înţeleg… până la un punct.

I-am aruncat o privire şocată.

— Aş minţi dacă aş spune că eu nu m-am simţit la fel de posesivă, a zis ea, cu jumătate de gură.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Tocmai recunoscuse în faţa mea că şi ea simţea la fel?

— Dar asta nu schimbă faptul că m-ai minţit. M-ai minţit în faţă. Aş putea crede că eşti un nemernic arogant în majoritatea timpului, dar întotdeauna ai fost cineva în care am avut încredere că va fi sincer cu mine.

Am tresărit. Avea dreptate.

— Îmi pare rău.

Scuzele mele au plutit în aer şi nu sunt sigur care dintre noi era mai surprins.

— Dovedeşte-o.

Se uita la mine atât de calmă, fără nicio urmă de emoţie vizibilă pe trăsăturile ei. Ce voia să spună? Apoi, mi-a picat fisa. *Dovedeşte-o.* Noi nu puteam vorbi prin cuvinte, pentru că ele ne aduceau numai necazuri. Dar aşa? Asta eram noi, şi dacă ea îmi dădea această singură ocazie să mă revanşez pentru ceea ce făcusem, aveam s-o folosesc.

O uram atât de mult în momentul ăla. Uram faptul că ea avusese dreptate, şi eu nu, şi uram faptul că mă silea să fac o alegere. Uram cât de mult o doream, mai ales.

Am redus distanţa dintre noi şi i-am cuprins ceafa cu mâna. Am tras-o la mine, uitându-mă în ochii ei când i-am apropiat gura de a mea. Era o provocare nerostită aici. Niciunul dintre noi n-ar fi dat înapoi

sau n-ar fi recunoscut că asta – indiferent ce era *asta* – era mai presus de puterea noastră de control.

Sau poate că amândoi tocmai o făcuserăm.

În clipa în care buzele ni s-au atins, am fost cuprins de un freamăt familiar în tot corpul.

Mâinile mele au înşfăcat-o zdravăn de păr, silind-o să lase capul pe spate, ca să primească tot ce aveam să îi dau. Asta poate că era valabilă pentru ea, dar eu eram al dracului de sigur c-o puteam controla. Apăsându-mi corpul într-al ei, am gemut din cauza modului în care fiecare dintre rotunjimile ei se potrivea peste mine. Voiam să-mi dispară nevoia asta, să fiu satisfăcut şi să-mi văd de treabă, dar, de fiecare dată când o simţeam pe ea, era mai bine decât îmi aminteam.

Căzând în genunchi, am luat-o de şolduri şi am tras-o mai aproape, plimbându-mi buzele peste talia pantalonilor ei. Ridicându-i bluza, i-am sărutat fiecare centimetru de piele vizibilă, plăcându-mi încordarea muşchilor ei în timp ce o exploram. M-am uitat în sus, la ea, agăţându-mă cu degetele de betelia pantalonilor. Ochii ei erau închişi şi îşi muşca buza de jos. Am simţit cum mi se întăreşte mădularul în anticiparea a ceea ce mă pregăteam să fac.

I-am tras pantalonii în jos, pe coapse, şi pielea i s-a făcut de găină când mi-am coborât degetele pe picioarele ei. Şi-a vârât mâinile în părul meu şi m-a tras brutal, iar eu am gemut şi m-am uitat din nou la ea. I-am mângâiat marginea delicatului satin al lenjeriei, oprindu-mă la şnururile de pe şolduri.

— Ăştia sunt aproape prea frumoşi ca să-i stric, am zis eu, înfăşurând fiecare şnur în jurul degetelor. Aproape.

Cu o smucitură scurtă, s-au rupt uşor, îngăduindu-mi să scot materialul roz şi să-l îndes în buzunar.

Apoi un soi de nerăbdare a pus stăpânire pe mine şi i-am eliberat rapid un picior, aşezându-l peste umărul meu şi sărutându-i pielea catifelată de-a lungul coapsei interioare.

— Oh, la dracu', a zis ea, dintr-un suflu, plimbându-şi degetele prin părul meu. Oh, la dracu', te rog.

La început, mi-am frecat nasul, apoi am lins încet de-a lungul clitorisului ei, iar ea m-a apucat mai cu forţă de păr, mişcându-şi şoldurile spre gura mea. Cuvinte nedesluşite îi curgeau de pe buze într-o şoaptă gâtuită şi, văzând-o complet pierdută, mi-am dat seama că era la fel de neajutorată împotriva *acestui lucru* pe cât eram şi eu. Era supărată pe mine, atât de supărată încât acea parte din ea ar fi vrut probabil să-şi încolăcească piciorul pe după gâtul meu şi să mă stranguleze, dar cel puţin mă lăsa să-i dau ceva ce era, în multe feluri, mult mai intim decât simplul contact sexual. Eram în genunchi, dar ea era vulnerabilă şi dezgolită.

Era, de asemenea, caldă şi udă şi avea un gust la fel de al dracului de dulce precum arăta ea.

— Te-aş putea devora naibii, i-am şoptit eu, retrăgându-mă doar cât să mă uit la expresia ei.

Sărutându-i pântecele, am murmurat:

— Ar fi mult mai bine dacă te-aş putea întinde undeva. O masă într-o sală de conferinţe, probabil.

Ea m-a tras de păr, aducându-mă înapoi la ea cu un zâmbet.

— Pentru mine e destul de bine şi aşa. Să nu-ndrăzneşti să te opreşti.

Aproape că am recunoscut cu voce tare că nu

puteam şi începusem să detest gândul şi de a încerca măcar, dar curând eram din nou furat de pielea ei. Voiam să ţin minte fiecare înjurătură şi fiecare implorare care-i scăpau din gură şi ştiam că eu eram motivul declanşator. Am gemut, cu gura lipită de ea, făcând-o să strige şi să-şi răsucească trupul şi mai aproape. Strecurându-mi două degete înăuntrul ei, am tras-o de şold cu cealaltă mână, ca s-o fac să între în ritm odată cu mine. Ea a început să-şi balanseze bazinul, la început încet, apăsându-se în mine, apoi mai repede. Am putut s-o simt încordându-se: picioarele ei, abdomenul ei, mâinile ei din părul meu.

— Atât de aproape, a gâfâit ea, mişcările pierzând ritmul, devenind sacadate şi sălbatice şi să fiu al naibii dacă nu mă simţeam şi eu sălbatic.

Voiam să muşc şi să sug, să-mi îngrop degetele înăuntrul ei şi s-o răvăşesc complet. Mă temeam că devenisem prea brutal, dar respiraţia ei s-a transformat în gâfâieli scurte şi gemete rugătoare. În clipa în care mi-am răsucit mâna din încheietură şi am împins mai adânc, ea a strigat, iar picioarele au început să-i tremure când orgasmul a pus stăpânire pe ea.

Mângâindu-i şoldul, i-am coborât încet piciorul şi i-am urmărit puţin talpa, în caz că se hotăra totuşi să-mi tragă un şut. Mi-am trecut un deget peste buze şi am privit cum ochii ei îşi recapătă focalizarea.

M-a împins deoparte şi s-a îmbrăcat aranjându-şi hainele la loc, uitându-se spre mine, unde îngenuncheasem în faţa ei. Realitatea s-a strecurat înapoi când diversele zgomote făcute la oamenii ce luau masa dincolo de uşă se combinau cu respiraţiile noastre întretăiate.

— Nu eşti iertat, a zis ea şi s-a aplecat după poşetă, descuind uşa şi părăsind încăperea fără alt cuvânt.

M-am ridicat încet şi m-am uitat la uşa închisă în urma ei, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Ar fi trebuit să fiu furios. Dar am simţit un zâmbet ridicându-se în colţul gurii şi aproape c-am izbucnit în râs de absurditatea situaţiei.

Afurisita, mi-o făcuse din nou. Mă bătea la propriul meu joc.

*

Noaptea a fost un iad. N-am putut dormi, nici mânca şi sufeream de o erecţie aproape continuă de când plecasem de la restaurant, ieri. Ştiam ce mă paşte de când m-am îndreptat către firmă. Ea a făcut tot ce a putut ca să mă tortureze şi să mă pedepsească pentru c-o minţisem; dementa era… că, într-un fel, abia aşteptam asta.

Am fost surprins să-i găsesc biroul gol când am sosit. *Ciudat,* mi-am zis în gând, ea rareori întârzia. Am intrat în biroul meu şi am început să-mi pun lucrurile în ordine pentru ziua aceea. Cincisprezece minute mai târziu, eram distras de un apel telefonic, când am auzit uşa exterioară trântindu-se. Ei bine, cu siguranţă nu dezamăgea; îi puteam auzi sertarele şi dosarele trântite şi am ştiut că se anunţa o zi interesantă.

La zece şi un sfert, am fost întrerupt de interfon.

— Domnule Ryan.

Vocea ei glacială a umplut încăperea şi, în pofida evidentei sale enervări, m-am trezit zâmbind superior, apăsând butonul ca să răspund.

— Da, domnişoară Mills? am zis eu, auzindu-mi propriul rânjet răsfrânt în tonul vocii.

— Trebuie să fim în sala de conferinţe în cincisprezece minute. Trebuie să pleci la prânz, ca să te întâlneşti la masă cu preşedintele de la Kelly Industries, la 12:30. Stuart o să te aştepte în garaj.

— Tu nu mă însoţeşti?

O parte din mine se întreba dacă evita să fie singură cu mine. Nu eram sigur cum îmi pica mie asta.

— Nu, domnule. Numai directorii.

Am auzit hârtiile foşnind, înainte să continue să vorbească.

— De altfel, am de făcut aranjamentele pentru San Diego, astăzi.

— Vin imediat.

Am dat drumul butonului ca să mă ridic şi să-mi îndrept cravata şi sacoul.

Când am ieşit din biroul meu, ochii mi-au poposit imediat asupra ei. Dacă mai aveam îndoieli că ea căuta să mă facă să sufăr, acum îmi erau confirmate. Stătea aplecată deasupra biroului, într-o rochie de mătase albastră care îi etala perfect picioarele. Părul îi era strâns în vârful capului şi când s-a întors spre mine, am văzut că purta ochelari. Cum aveam să reuşesc să vorbesc coerent cu ea lângă mine?

— Eşti gata, domnule Ryan?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, şi-a luat lucrurile şi a ieşit pe culoar. Azi părea să dea mai mult din fund ca de obicei. Obraznica afurisită făcea mişto de mine.

Stând în liftul aglomerat, corpurile noastre au fost neintenţionat lipite unul de altul şi a trebuit să-mi înăbuş un geamăt. Se poate să fi fost imaginaţia

mea, dar mi s-a părut că văd o idee de zâmbet înfumurat când ea, „din întâmplare”, s-a frecat uşor de scula mea în semierecţie. De două ori.

Pentru următoarele două ore, m-am perpelit în iadul meu personal. De fiecare dată când mă uitam la ea, făcea câte ceva să mă pună în genunchi: îmi arunca priviri şirete, îşi lingea buza de jos, îşi încrucişa şi îşi descrucişa picioarele sau îşi răsucea, absentă, o şuviţă de păr pe după deget. La un moment dat, şi-a scăpat stiloul şi, ca din întâmplare, şi-a pus o mână pe coapsa mea când s-a aplecat să-l ia de sub masă.

La întâlnirea de la prânz care a urmat, am fost deopotrivă recunoscător pentru suspendarea temporară a torturilor ei şi disperat să mă întorc la ele. Am dat din cap şi am răspuns la momentele potrivite, dar n-am fost nicio clipă prezent acolo. Bineînţeles, tata a observat fiecare secundă a dispoziţiei mele ursuze, taciturne. Pe drumul de întoarcere spre birou, s-a luat de mine.

— Pentru trei zile, tu şi Chloe o să fiţi împreună în San Diego *fără* spaţiul despărţitor al uşilor biroului şi nu va fi nimeni acolo ca să intervină. Mă aştept de la tine s-o tratezi cu cel mai mare respect. Şi, înainte să încerci să te aperi, a adăugat el, ridicându-şi mâinile când a simţit respingerea din partea mea, am vorbit deja cu Chloe despre asta.

Am făcut ochii mari şi i-am aruncat rapid o privire mânioasă. Vorbise cu domnişoara Mills despre conduita *mea* profesională?

— Da, îmi dau seama că nu depinde doar de tine, a zis el, în timp ce intram într-o cabină goală de lift. Ea m-a asigurat că răspunde cu exact aceeaşi măsură cu care primeşte. De ce crezi că te-am

propus pe tine ca mentor al pregătirii ei, în primul rând? Nicio clipă nu m-am îndoit în mintea mea că ea nu se va dovedi suficient de competentă pentru a lucra cu tine.

Henry stătea tăcut lângă el, cu un zâmbet infatuat lăbărţat pe faţă. *Măgarul.*

M-am încruntat puţin când am înţeles, deodată: ea vorbise în apărarea mea. Ar fi putut cu uşurinţă să facă să pară că eram un tiran, dar în loc de asta acceptase o parte din vină.

— Tată, recunosc că relaţia mea cu ea e neconvenţională, am început, rugându-mă ca niciunul dintre ei să nu înţeleagă cât de adevărată era, de fapt, declaraţia asta. Dar te asigur că nu interferează în niciun fel cu abilitatea noastră de a ne ocupa de afaceri. N-ai de ce să-ţi faci griji din pricina asta.

— Bine, a zis tata când am ajuns, în sfârşit, la biroul meu.

Am intrat şi am găsit-o pe domnişoara Mills la telefon, vorbind aproape neauzit:

— Atunci, o să te las să te duci, tată. Am câteva chestiuni pe care trebuie să le rezolv şi o să te informez de îndată ce-o să pot. Ar trebui să te odihneşti puţin, bine? a zis ea, încet.

După o scurtă pauză, a râs, însă n-a mai spus nimic vreo câteva momente. Nici eu, nici ceilalţi doi de lângă mine nu îndrăzneam să zicem ceva.

— Şi eu te iubesc, tati.

Mi s-a strâns stomacul la aceste cuvinte şi la modul în care vocea i-a tremurat când le-a rostit. Când s-a întors cu scaunul, a tresărit speriată să dea cu ochii de noi, stând acolo. Repede, a început să strângă hârtiile de pe masa ei.

— Cum a mers întâlnirea?

— Ca unsă, ca de obicei, a răspuns tata. Tu şi Sara vă descurcaţi excelent cu organizarea. Nu ştiu ce s-ar face fiii mei fără voi.

Sprânceana ei s-a ridicat uşor şi am putut vedea că face eforturi să nu se uite bucuroasă spre mine. Dar apoi faţa i s-a schimbat într-o expresie nedumerită şi mi-am dat seama că eu rânjeam cu toată gura la ea, sperând să văd una dintre mutrele ei impertinente specifice. M-am încruntat cât am putut de urât şi am intrat în biroul meu. Abia când am închis uşa mi-am dat seama că n-o văzusem zâmbind deloc de când ne întorseserăm şi o auziserăm vorbind la telefon.

Zece

Mintea nu-mi stătea la joacă. Mai aveam câteva lucruri de prezentat pentru domnul Ryan înainte să plece, trebuia să duc nişte acte la departamentul juridic pentru semnături, dar mă simţeam de parc-aş fi călcat pe nisip ud, conversaţia cu tata repetându-se la nesfârşit printre gândurile mele. Când am intrat în biroul domnului Ryan, m-am uitat la teancul de hârtii din braţele mele, dându-mi seama câte lucruri trebuia să rezolv astăzi: biletele de avion, cineva să-mi ridice corespondenţa, poate chiar să-mi ţină locul, în timp ce lipseam. Cât timp *aveam* să lipsesc?

Mi-am dat seama că domnul Ryan spusese ceva – tare – în direcţia mea. Ce zicea? A apărut materializat în faţa mea şi am auzit finalul

declamaţiei lui:

— … abia dai atenţie. Ce naiba, domnişoară Mills, trebuie să-ţi scriu asta pe hârtie?

— Putem sări peste jocul ăsta, astăzi? am întrebat, obosită.

— Peste… ce anume?

— Rutina asta cu şeful nemernic.

A făcut ochii mari, încruntându-şi sprâncenele.

— *Poftim?*

— Îmi dau seama că te excită al naibii să fii un mare ticălos cu mine şi recunosc că, uneori, mi se pare de fapt chiar sexy, dar am o zi oribilă, groaznică şi aş aprecia sincer dacă n-ai vorbi deloc. Cu mine.

Eram gata să plâng şi simţeam o gheară în piept, strângându-mă dureros.

— Te rog.

El a părut ca lovit în moalele capului, clipind des şi uitându-se lung. În cele din urmă, a îngăimat:

— Ce s-a întâmplat?

Am înghiţit nodul din gât, regretându-mi ieşirea. Lucrurile erau întotdeauna mai bune cu el când îmi ţineam firea.

— Am reacţionat exagerat fiindcă ţipai la mine. Îmi cer scuze.

El s-a ridicat şi a dat să vină la mine, dar în ultima clipă s-a oprit şi s-a aşezat pe colţul biroului, jucându-se fără rost cu un prespapier de cristal.

— Nu, adică, de ce e ziua ta atât de oribilă? Ce se întâmplă?

Vocea lui era mai blândă decât i-o auzisem vreodată în afara partidelor de sex. Numai că, de data asta, nu vorbea încet ca să păstreze un secret; vorbea încet pentru că părea sincer îngrijorat.

Nu voisem să discut cu el despre asta, pentru că o parte din mine se aştepta ca el să râdă de mine. Dar o parte mai mare începuse să suspecteze că n-ar fi râs.

— Tatăl meu trebuie să facă nişte analize. Are probleme, nu poate mânca.

Domnul Ryan s-a schimbat la faţă.

— Nu poate mânca? E un ulcer?

I-am explicat ce ştiam, că problemele au început brusc şi la o investigaţie de control i s-a descoperit o mică formaţiune pe esofag.

— Poţi să te duci acasă?

M-am uitat lung la el.

— Nu ştiu. Pot?

El a tresărit, clipind nervos.

— Sunt chiar aşa de mare jigodie?

— Uneori.

Am regretat imediat acele cuvinte, pentru că nu, nu făcuse niciodată ceva care să mă ducă la concluzia că m-ar ţine departe de tatăl meu bolnav.

El a dat din cap, înghiţind anevoie, uitându-se pe fereastră.

— Poţi să-ţi iei liber cât vrei, bineînţeles.

— Mulţumesc.

Mă uitam în podea, aşteptându-l să continue cu lista îndatoririlor zilei. În schimb, tăcerea a cuprins încăperea. Puteam vedea cu coada ochiului că se întorsese şi se uita la mine.

— Eşti în regulă?

A întrebat atât de liniştit, încât n-am fost sigură că l-am auzit corect.

M-am gândit să mint, închizând această conversaţie stingheritoare. În schimb, am zis:

— Nu prea.

A ridicat mâna, înfigându-şi degetele în păr.

— Închide uşa biroului, a zis.

Am dat din cap, ciudat de dezamăgită să fiu expediată atât de calm.

— O să aduc actele de la juridic pentru…

— Am vrut să spun închide uşa, dar rămâi.

Oh.

Oh.

M-am întors, păşind pe covorul pluşat fără niciun zgomot. Uşa biroului său s-a închis cu un declic puternic.

— Încuie-o.

Am tras încuietoarea şi l-am simţit apropiindu-se până când răsuflarea lui caldă mi s-a răspândit pe ceafă.

— Lasă-mă să te ating. Lasă-mă să fac ceva.

A înţeles. A ştiut ce putea să-mi dea – distragere, uşurare, plăcere, în faţa valului de panică. Nu i-am răspuns, fiindcă ştiam că nu e nevoie. Închisesem şi încuiasem uşa, la urma urmelor.

Dar apoi i-am simţit buzele, moi şi apăsând pe umărul meu, apoi în sus, pe gât.

— Miroşi… nemaipomenit, a zis el, descheindu-mi rochia ce se lega după gât. Întotdeauna miros ca tine ore în şir după aceea.

N-a adăugat dacă ăsta era un lucru bun sau rău, iar eu m-am trezit că nu-mi păsa. Îmi plăcea că mirosea ca mine chiar şi după plecarea mea.

Coborându-şi mâinile pe şoldurile mele, m-a întors cu faţa la el şi s-a aplecat ca să mă sărute, dintr-o singură mişcare lină. Asta era o deosebire. Gura lui era blândă, aproape cerând voie. Nu exista nimic nesigur în sărut – niciodată nu era ceva nesigur la el –, dar acest sărut părea mai mult adorator şi mai

puţin ca o bătălie pierdută.

Mi-a dat rochia jos de pe umeri şi aceasta a căzut, moale, la picioarele mele, în timp ce el a făcut un pas înapoi, lăsând loc doar cât aerul rece din biroul lui să-mi alunge fierbinţeala lui de pe piele.

— Eşti frumoasă.

Mai înainte de a putea înţelege cu adevărat blânda transmitere a acestor noi cuvinte, mi-a aruncat un zâmbet din colţul buzelor şi s-a aplecat să mă sărute, apucându-mi chiloţii, răsucindu-i şi rupându-i.

Pe asta o ştiam amândoi.

Mi-am întins mâinile spre pantalonii lui, dar el s-a dat un pas înapoi, clătinând din cap. Şi-a dus mâinile între picioarele mele, găsind pielea sensibilă, udă. Respiraţia lui a devenit mai accelerată pe obrazul meu, iar degetele i se mişcau într-un fel grijulii şi cu forţă, cuvintele lui rostite cu voce joasă, murdare, spunându-mi că eram frumoasă, că eram atât de depravată. Spunându-mi că eram aţâţătoare şi cât de bine îl făceam să se simtă.

Mi-a spus cât de mult tânjea după sunetele pe care le scoteam când aveam orgasm.

Şi chiar şi când am făcut asta, gâfâind şi agăţându-mă de umerii lui prin costum, tot ce am putut gândi a fost că voiam să-l pipăi şi eu. Că voiam să-l aud pierzându-se în mine în acelaşi fel. Şi asta m-a îngrozit.

El şi-a retras degetele, trecându-le apăsat peste clitorisul meu sensibil şi provocându-mi un fior involuntar.

— Scuze, scuze, a şoptit el drept răspuns, sărutându-mi maxilarul, bărbia şi…

— Nu, am zis eu, ferindu-mi gura de a lui.

Brusca intimitate pe care o oferea, peste toate celelalte din ziua aceea, era prea uluitoare, prea mult.

Fruntea lui s-a sprijinit de a mea câteva clipe, înainte de a da din cap o dată. M-a copleşit, deodată, când mi-am dat seama că întotdeauna presupusesem că el deţinea puterea şi că eu nu aveam niciuna, dar în clipa aceea am ştiut că puteam avea tot atâta putere asupra lui dacă voiam. Trebuia doar să fiu destul de curajoasă cât să mi-o asum.

— O să părăsesc oraşul weekendul ăsta. Nu ştiu cât timp o să fiu plecată.

— Bine, atunci, treci înapoi la lucru, cât mai eşti încă aici, domnişoară Mills.

Unsprezece

Când a venit dimineaţa zilei de joi, am ştiut că ar trebui să avem o discuţie. Eu nu aveam să fiu la birou toată ziua de vineri, aşadar azi era ultima noastră zi împreună, înainte ca ea să plece din oraş. A stat la întâlnire cu consiliera ei toată dimineaţa, iar eu m-am trezit devenind din ce în ce mai neliniştit în legătură cu… orice. Eram foarte sigur că interacţiunea din biroul meu, din ziua precedentă, ne dezvăluise amândurora că ea pusese încet stăpânire pe mine, din ce în ce mai mult. Voiam să fiu cu ea majoritatea timpului şi nu doar dezbrăcat şi excitat. Voiam pur şi simplu să fiu lângă ea, iar nevoia personală de autoconservare nu-mi dăduse pace toată săptămâna.

Ce spusese? *Nu vreau să-mi doresc asta. Asta nu e*

bine pentru mine. Abia când ne-a descoperit Mina înţelesesem cu adevărat ce voise să spună Chloe. Mă urâsem pentru faptul c-o doream, deoarece era prima oară în viaţa mea când nu eram în stare să-mi scot ceva din cap şi să mă concentrez la lucru, dar nimeni – nici măcar familia mea – nu m-ar fi învinovăţit cu adevărat fiindcă eram atras de Chloe. În schimb, reputaţia ei ar fi fost pentru totdeauna afectată lumea, considerând-o femeia care se culcase cu şeful ca să ajungă în vârful scării ierarhice. Pentru cineva atât de strălucit şi de dedicat cum era ea asocierea asta ar fi fost un permanent – şi dureros– ghimpe în coastele ei.

Avea dreptate să pună distanţă între noi. Atracţia asta pe care o simţeam reciproc când eram împreună era cu totul nesănătoasă. Nimic bun nu putea ieşi de aici şi am hotărât, încă o dată, să folosesc timpul cât aveam să fim despărţiţi ca să-mi recapăt concentrarea. Când am intrat în birou, după prânz, am fost surprins s-o găsesc aşezată la biroul ei, lucrând de zor la computer.

— N-am ştiut că o să fii aici în după-amiaza asta, am zis eu, încercând să nu-mi trădez nicio emoţie în voce.

— Da, aveam de făcut nişte pregătiri de ultim moment pentru San Diego şi încă nu discutasem cu tine despre absenţa mea, a zis ea, fără să-şi ridice ochii de pe monitor.

— Nu vrei să vii în biroul meu, atunci?

— Nu, a zis ea repede. Cred că putem rezolva asta şi aici.

Furişând o privire şireată spre mine, făcu semn spre scaunul din faţa ei.

— N-ai vrea să iei loc, domnule Ryan?

Ahhh, avantajul terenului propriu. M-am aşezat în faţa ei.

— Ştiu că n-o să fii aici mâine, aşa că n-are niciun rost să vin eu. Îmi dau seama că nu-ţi place să ai o asistentă, dar am aranjat să-mi ţină cineva locul în cele două săptămâni în care o să fiu plecată şi deja i-am dat Sarei o listă detaliată a programului tău şi a lucrurilor de care o să ai nevoie. Mă îndoiesc c-o să fie vreo problemă, dar, pentru orice eventualitate, mi-a promis c-o să te ţină sub observaţie.

Îşi ridică o sprânceană, provocator, iar eu mi-am dat ochii peste cap, drept răspuns.

Ea a continuat:

— Ai numărul meu de telefon, inclusiv numărul de acasă al tatei, din Bismark, dacă ai nevoie de ceva.

A început apoi să citească de pe o listă din faţa ei, iar eu am remarcat cât de rece şi eficientă era. Nu că n-aş fi remarcat deja lucrurile astea, dar cumva mi s-au părut mai evidente, acum. Ochii ni s-au întâlnit, iar ea a continuat:

— O să ajung în California cu câteva ore înaintea ta, aşa că o să aranjez să fii luat de la aeroport.

Am continuat să ne uităm unul la altul câteva clipe şi eu eram aproape sigur că ne gândeam la acelaşi lucru: San Diego avea să fie un test colosal.

Atmosfera din încăpere a început să se schimbe uşor, tăcerea spunând mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele. Mi-am încleştat maxilarul, observând că respiraţia ei devenise accelerată. A trebuit să pun la bătaie şi ultima fărâmă de voinţă ca să nu mă duc la biroul ei şi s-o sărut.

— Drum bun, domnişoară Mills, am zis eu, mulţumit că vocea nu-mi trăda nimic din tumultul lăuntric.

M-am ridicat şi am ezitat un moment, adăugând:

— Deci, ne vedem la San Diego, atunci.

— Da.

Am dat din cap şi m-am dus în biroul meu, închizând uşa după mine. Nu ne-am mai văzut tot restul zilei, iar despărţirea laconică a părut, de data asta, complet nepotrivită.

*

Tot weekendul m-am gândit numai la cum avea să fie cu ea plecată două săptămâni. Pe de-o parte, avea să fie plăcut să mă bucur de o zi întreagă fără distragerea atenţiei. Pe de altă parte, mă întrebam dacă avea să mi se pară ciudat să n-o am aici. Fusese o prezenţă constantă în viaţa mea pentru aproape un an şi, indiferent de conflictele noastre, devenise liniştitor să o am prin preajmă.

Sara a intrat în biroul meu, luni, la ora nouă fix, zâmbindu-mi strălucitor când s-a apropiat de mine. Era urmată de o brunetă atrăgătoare, de vreo douăzeci şi ceva de ani, care mi-a fost prezentată drept Kelsey, noua mea asistentă provizorie. Şi-a ridicat privirea cu un zâmbet timid şi am văzut că Sara pune o mână liniştitoare pe umărul ei.

M-am hotărât să mă folosesc de asta ca de o oportunitate. Aveam să dovedesc tuturor că reputaţia mea era pur şi simplu rezultatul faptului de a fi lucrat cu cineva atât de căpos ca domnişoara Mills.

— Mă bucur să te cunosc, Kelsey, am zis, zâmbind larg şi întinzându-i mâna.

Ea s-a uitat la mine ciudat, cu un soi de expresie îngheţată.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, domnule, a zis, aruncând o privire spre Sara.

Sara s-a uitat întrebător la mâna mea şi apoi la mine, înainte de a-i vorbi lui Kelsey.

— În regulă. Păi, ne-am uitat deja peste tot ce ne-a lăsat Chloe. Aici e biroul tău.

A condus-o pe asistenta provizorie până la scaunul domnişoarei Mills.

O senzaţie ciudată m-a cuprins văzând pe altcineva stând acolo. Am simţit cum mi se şterge zâmbetul de pe chip şi m-am întors spre Sara.

— Dacă are nevoie de ceva, să-ţi spună. Eu o să fiu la mine în birou.

Kelsey a demisionat înainte de prânz. Aparent mă purtasem „un pic cam prea aspru" când a izbutit să provoace un mic incendiu în bucătăria firmei din cauza cuptorului cu microunde. Ultima oară când am văzut-o, era în lacrimi şi o lua la fugă pe uşă, tânguindu-se despre mediul de lucru ostil.

Al doilea asistent provizoriu a fost un tânăr pe nume Isaac, care-a sosit pe la ora două după-amiaza. Isaac părea foarte inteligent şi am tras nădejde că voi putea lucra cu altcineva decât cu o femeie emotivă. M-am trezit zâmbind la subita schimbare de situaţie. Din nefericire, am sperat prea curând.

De fiecare dată când treceam pe lângă computerul lui Isaac, acesta era online, uitându-se la filmuleţe cu pisici sau la videoclipuri. Închidea rapid fereastra, dar din păcate pentru Isaac, nu eram complet idiot. I-am cerut, diplomatic, să nu se mai deranjeze să se întoarcă în ziua următoare.

A treia asistentă n-a fost cu nimic mai brează. O chema Jill; vorbea prea mult, hainele îi erau prea strâmte şi modul în care îşi molfăia capacul stiloului o făcea să arate ca un animal încercând să se elibereze dintr-o cursă. N-avea nimic din modul

melancolic în care domnişoara Mills îşi ţinea stiloul între dinţi când era adâncită în gânduri. Acela era subtil şi sexy; acesta era pur şi simplu obscen. Inacceptabil. Până marţi după-amiază, era deja plecată.

Săptămâna a continuat cam în acelaşi fel. Mi-au trecut prin birou cinci asistenţi diferiţi. Am auzit râsul tunător al fratelui meu pe hol, în dreptul biroului meu, mai mult de o dată. *Nenorocitul.* Nici măcar nu lucra la etajul ăsta. Am început să cred că oamenii se bucurau de nefericirea mea puţin cam prea mult şi poate chiar o priveau ca pe o ilustrare a proverbului „cine seamănă vânt culege furtună".

Cu toate că nu aveam absolut niciun dubiu că domnişoara Mills fusese deja informată despre asistente provizorii catastrofale de către Sara, am primit mai multe mesaje de la ea în prima săptămână, în care mă întreba cum mergeau treburile. Începusem să le aştept cu nerăbdare, verificându-mi periodic telefonul ca să văd dacă scăpasem vreun semnal de avertizare. Nu-mi plăcea să recunosc, dar în momentul acela mi-aş fi dat şi maşina, numai s-o am înapoi pe ea, cu tot cu dispoziţia ei de zgripţuroaică.

În afară de corpul ei, căruia îi duceam dorul cu deznădejde, îmi lipsea şi focul dintre noi. Ea ştia că eram un ticălos şi mă accepta ca atare. Habar n-aveam de ce, dar o făcea. Am simţit cum îmi creşte respectul pentru profesionalismul ei în acea primă săptămână în care nu eram împreună.

Când a doua săptămână a trecut fără niciun mesaj de la ea, m-am trezit întrebându-mă ce făcea şi cu cine o făcea. M-am întrebat, pentru o clipă, dacă mai vorbise la telefon cu Joel. Eram foarte sigur că nu se

mai văzuseră a doua oară şi că ea şi cu mine reuşiserăm să încheiem un armistiţiu fragil în privinţa incidentului cu florile. Totuşi mă întrebam dacă el mai sunase după aceea şi dacă avea să încerce să înceapă ceva când ea va fi din nou acasă.

Acasă. Oare se simţea acasă acum, cu tatăl ei? Sau se gândea la Chicago ca acasă? Pentru prima oară m-am gândit că, dacă tatăl ei era foarte bolnav, s-ar fi putut să se hotărască să se mute înapoi în Dakota de Nord, ca să fie cu el.

Futu-i.

Am început să-mi fac bagajele pentru cursa cu avionul, duminică seara, şi am auzit telefonul ciripind din pat, de lângă valiză. Am simţit un mic fior citindu-i numele pe ecran.

Te iau cu maşina mâine la 11:30. Terminalul B lângă panoul Sosiri. Dă un mesaj când aterizezi.

Am făcut o pauză, când mi-am dat seama că mâine urma să fim împreună.

O *să dau. Mersi.*

Cu plăcere. Totul e OK?

Am fost puţin luat prin surprindere că mă întrebase despre restul săptămânii mele. Ne aflam pe un teritoriu atât de necunoscut, aici. Când lucram, ne trimiteam mesaje şi e-mailuri frecvent, dar răspunsurile se reduceau strict la da-uri sau la niciun răspuns. Nimic personal, niciodată. Să fi fost posibil ca şi ea să fi petrecut o săptămână la fel de frustrantă?

Grozavă. La tine? *Ce face tatăl tău*?

Am râs când am apăsat pe butonul de trimitere a mesajului; situaţia continua să devină tot mai stranie. În mai puţin de un minut, primeam altul.

E bine. Mi-a fost dor de el, şi sunt încântată că am venit acasă.

Acasă. Am observat cuvântul folosit de ea şi am înghiţit un nod în gât; pieptul mi-a devenit dintr-odată prea strâmt.

Pe mâine.

Fixând alarma pe telefon, l-am aşezat pe noptieră şi m-am întins pe pat, lângă bagaj. Aveam s-o revăd în mai puţin de douăsprezece ore.

Şi nu eram foarte sigur ce anume simţeam în privinţa asta.

Doisprezece

Exact cum sperasem, zborul spre San Diego mi-a dat timp de gândire. Mă simţeam iubită şi odihnită după vizita la tata. În urma întrevederii cu gastroenterologul, ne liniştiserăm amândoi fiindcă tumoarea era benignă şi petrecuserăm timpul împreună, vorbind şi amintindu-ne despre mama, ba chiar plănuiserăm o călătorie pentru el, să vină până la Chicago.

În momentul în care mă sărutase de rămas-bun,

mă simţeam cât se poate de pregătită, având în vedere situaţia. Eram emoţionată ca la balamuc să fiu din nou faţă în faţă cu domnul Ryan, însă îmi ţinusem cel mai încurajator discurs. Făcusem shopping online şi aveam o valiză plină cu noi chiloţi de putere. Mă gândisem îndelung şi bine la opţiunile mele şi eram destul de sigură că aveam un plan.

Primul pas era să recunosc că problema era mai mult decât simpla tentaţie a apropierii. Faptul că ne despărţiseră 1600 de kilometri nu mă ajutase cu nimic să îmi calmez nevoia. Îl visasem aproape în fiecare seară, trezindu-mă în fiecare dimineaţă frustrată şi suferind de singurătate. Petrecusem mult prea mult timp gândindu-mă la ce făcea el, întrebându-mă dacă era la fel de derutat ca mine şi încercând să pun cap la cap fiecare fărâmă de informaţie de la Sara despre cum mergeau lucrurile acolo, acasă.

Sara şi cu mine purtaserăm o conversaţie interesantă, când ea mă sunase şi mă informase despre înlocuitoarele mele. Râsesem isteric auzind despre succesiunea rapidă a asistentelor provizorii. Bineînţeles că Bennett avea dificultăţi în a păstra pe oricine altcineva prin preajmă. Era un ticălos.

Eu eram obişnuită cu schimbările lui de dispoziţie şi cu atitudinea mojică; profesional, relaţia noastră mergea ceas. Latura personală era aceea de coşmar. Aproape toată lumea o ştia; numai că nimeni nu cunoştea amploarea situaţiei.

M-am gândit la zilele noastre împreună. Ceva din relaţia noastră se schimbase şi nu eram sigură ce anume simţeam despre acest lucru. Indiferent de câte ori noi spuseserăm că nu se va mai întâmpla, se întâmplase. Eram îngrozită de acest bărbat cu totul

nepotrivit pentru mine, care avea mai mult control asupra corpului meu decât mine, indiferent cât de mult încercasem să mă conving de contrariu.

Nu voiam să fiu o femeie care şi-a sacrificat ambiţiile pentru un bărbat.

Stând în zona de sosiri, mi-am adresat o ultimă cuvântare încurajatoare. Puteam să fac asta. Oh, Doamne, speram s-o pot face. Fluturii din stomacul meu lucrau peste program şi m-am îngrijorat, pentru câteva clipe, că aş putea voma.

Avionul lui fusese întârziat în Chicago şi era trecut de şase când, în sfârşit, a aterizat în San Diego. În vreme ce timpul din avion îmi făcuse bine, căci putusem să mă gândesc, cele şapte ore suplimentare de aşteptare de după nu făcuseră altceva decât să-mi reaprindă nervii.

M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd mai bine prin mulţime, dar nu l-am văzut. Uitându-mă la telefonul din mâna mea, am citit din nou mesajul lui.

Tocmai am aterizat – ne vedem curând.

Nu era nimic sentimental în mesaj, dar stomacul mi-a făcut o tumbă, oricum. Mesajele noastre din ajun fuseseră la fel. Nu că am fi spus ceva special: eu întrebasem, simplu, cum fusese restul săptămânii. Asta n-ar fi putut fi considerat neobişnuit în nicio relaţie, dar era absolut nou pentru noi. Poate că exista o şansă să putem, efectiv, să trecem peste animozitatea permanentă şi să fim, de-adevăratelea, ce – *prieteni?*

Cu noduri în stomac, mă plimbam în sus şi-n jos, făcând eforturi de voinţă ca mintea mea să schimbe vitezele şi inima mea să se calmeze. Fără să mă

gândesc, m-am oprit la jumătatea drumului şi m-am întors spre mulţimea care venea, căutând prin marea de chipuri necunoscute. Respiraţia mi s-a oprit în gât când un cap cu păr bine cunoscut a apărut deasupra celorlalte.

Stăpâneşte-te, Chloe. Doamne.

Am încercat încă o dată să-mi ţin corpul sub control şi mi-am ridicat din nou privirile. *Futu-i. Sunt pierdută fără de speranţă.* Iată-l, arătând mai bine decât îl văzusem vreodată. Cum naiba e posibil să arate cineva mai bine după numai nouă zile şi la coborârea dintr-un avion, pe deasupra?

El era cu aproape un cap mai înalt decât toţi cei din jurul lui, genul de individ înalt care iese în evidenţă într-o mulţime şi i-am mulţumit universului pentru asta. Părul lui negru era un coşmar, ca de obicei; fără îndoială că îşi trecuse mâinile prin el de o sută de ori în ultima oră. Purta pantaloni negri, un blazer gri-închis şi o cămaşă albă, descheiată la guler. Arăta obosit şi avea un început de barbă pe obraz, dar nu asta îmi făcuse inima s-o ia la goană cu o sută de kilometri pe minut. Se uitase în pământ, dar în clipa în care ochii ni s-au întâlnit, pe faţă i-a înflorit cel mai sincer zâmbet fericit pe care îl văzusem până atunci. Înainte de a mă putea opri, mi-am simţit propriul zâmbet explodând, larg şi ameţit.

El s-a oprit înaintea mea, o expresie uşor mai încordată punând stăpânire pe trăsăturile lui, în vreme ce amândoi aşteptam să spună celălalt ceva.

— Bună, am zis stingherită, încercând să mai calmez un pic tensiunea dintre noi.

Fiecare parte din mine voia să-l tragă până în toaleta femeilor, dar oarecum mă îndoiam că ăsta ar

fi fost modul potrivit să-ţi saluţi şeful. Nu că asta contase vreodată înainte.

— Ăă, bună, a răspuns el, încruntându-se uşor.

Futu-i, ieşi din starea asta, Chloe! Amândoi ne-am întors, pornind către zona de recuperare a bagajelor şi am simţit cum mi se face pielea de găină pe tot corpul numai pentru că eram lângă el.

— Cum a fost zborul? am întrebat, ştiind cât de mult îi displăcea să zboare cu liniile aeriene comerciale, chiar dacă la clasa întâi.

Asta era atât de ridicol. Aş fi vrut ca el să fi spus ceva idiot ca s-o pot lua de la capăt şi să ţip la el.

El s-a gândit câteva clipe înainte să răspundă:

— Destul de plăcut, odată ce ne-am desprins de sol. Nu suport aglomeraţia din avioane.

Ne-am oprit şi am aşteptat, înconjuraţi de oamenii care se agitau, dar singurele lucruri pe care le observam erau tensiunea crescând între noi şi fiecare centimetru de spaţiu dintre corpurile noastre.

— Şi tatăl tău cum este? a întrebat el, în momentul următor.

Am dat din cap.

— E bine. Mulţumesc de întrebare.

— Nicio problemă.

Minutele treceau într-o tăcere incomodă şi am fost mai mult decât uşurată când i-am văzut valiza alunecând pe banda rulantă. Amândoi am întins mâna după ea în acelaşi timp, iar mâinile noastre s-au atins scurt pe mâner. Retrăgându-mi mâna, mi-am ridicat ochii să descopăr că el mă privea.

Mi s-a făcut un gol în stomac la expresia flămândă obişnuită din ochii lui. Amândoi am murmurat scuze şi eu mi-am întors privirea, nu înainte de a observa

uşorul zâmbet încrezut de pe faţa lui. Din fericire, era momentul să mergem la maşina închiriată şi ne-am îndreptat spre parcarea-garaj.

Arăta mulţumit când ne-am apropiat de maşina de lux închiriată, un Benz SLS AMG. Îi plăcea să conducă – bine, îi plăcea să conducă cu viteză –, iar eu întotdeauna aveam grijă să comand ceva care să-l amuze când aveam nevoie de o maşină.

— *Foarte frumos,* domnişoară Mills, a zis el, trecându-şi mâna peste capotă. Aminteşte-mi să-ţi dau o mărire de salariu.

Am simţit obişnuitul imbold de a-i trage un pumn răspândindu-se prin corpul meu şi asta m-a calmat. Totul era mult mai limpede când era un bădăran pe faţă.

Apăsând butonul de deschidere a portbagajului, i-am aruncat o privire cu reproş şi m-am dat la o parte, ca să-şi pună lucrurile înăuntru. El şi-a scos jacheta şi mi-a întins-o. Eu i-am aruncat-o în portbagaj.

— Ai grijă, m-a certat el.

— Nu sunt hamal de hotel. Pune-ţi singur haina unde vrei.

El a râs şi s-a aplecat să-şi ridice valiza.

— Doamne, nu voiam decât să mi-o ţii un moment.

— Oh.

Cu obrajii îmbujoraţi din pricina reacţiei exagerate, am întins mâna şi am luat haina, netezind-o pe braţ.

— Scuze.

— De ce presupui întotdeauna că sunt mojic?

— Pentru că de obicei eşti?

Râzând încă o dată, el şi-a ridicat valiza în portbagaj.

— Trebuie să-mi fi dus dorul, nu glumă.

Am dat să-i răspund, dar am uitat când i-am zărit muşchii spatelui întinzându-i cămaşa, în timp ce aşeza valiza în portbagaj, alături de a mea. De aproape, am văzut că materialul cămăşii avea un imprimeu subtil gri şi era croită să i se potrivească pe umerii largi şi pe talia îngustă, fără nicio cută de material adunată pe nicăieri. Pantalonii lui erau cenuşiu-închis şi perfect călcaţi. Eram foarte sigură că nu se ocupa niciodată singur de spălatul şi călcatul rufelor – şi, la dracu', cine l-ar fi condamnat, când hainele bine croite şi proaspăt spălate îl făceau atât de apetisant sexual?

Încetează. Încetează!

El a închis portbagajul, trântindu-l brusc, ceea ce m-a scos din reveria mea şi i-am pus cheile în mâna întinsă. El s-a dus până la portiera pasagerului şi mi-a deschis-o, aşteptând să mă aşez, înainte de-a o închide în urma mea. *Mda, eşti un adevărat gentleman,* mi-am spus eu.

A condus în tăcere, singurele sunete fiind torsul motorului şi GPS-ul îndrumându-ne spre hotel. Eu mi-am făcut de lucru verificându-ne programul, încercând să ignor bărbatul de alături.

Aş fi vrut să mă uit la el, să-i cercetez faţa. Aş fi vrut să întind mâna şi să-i mângâi uşoarele tuleie de pe obraz sau să-i cer să oprească maşina şi să mă pipăie.

Toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte făcându-mi imposibilă concentrarea asupra hârtiilor dinaintea mea. Timpul nu slăbise câtuşi de puţin puterea pe care el o avea asupra mea. Dimpotrivă, o făcuse mai intensă. Aş fi vrut să-l întreb cum fuseseră ultimele două săptămâni pentru el. Chiar

voiam să ştiu în ce ape se scălda.

Cu un oftat, am închis dosarul din poală şi mi-am întors capul, uitându-mă pe geam.

Trebuie să fi trecut pe lângă ocean, şi pe lângă vasele din port, şi pe lângă oamenii de pe străzi, dar eu nu văzusem nimic. Singurul lucru la care-mi stătea mintea era interiorul maşinii. Îi simţeam fiecare mişcare, fiecare respiraţie. Degetele lui băteau darabana pe volan. Pielea scârţâia când îşi schimba locul pe scaun. Mirosul lui umplea spaţiul închis şi-mi era imposibil să-mi amintesc de ce trebuia să îi rezist. Mă înconjurase complet.

— Eşti bine, domnişoară Mills?

Sunetul vocii lui m-a făcut să tresar şi m-am întors întâlnindu-i ochii de culoarea alunei, stomacul palpitându-mi la intensitatea privirii lui. Cum de uitasem ce lungi îi erau genele?

— Am ajuns.

A făcut semn spre hotel şi eu am fost surprinsă că nici măcar nu observasem.

— E totul în regulă?

— Da, am răspuns grăbită. Numai că a fost o zi lungă.

— Hmm, a murmurat el, continuând să se uite la mine.

I-am văzut privirea îndreptându-se spre gura mea şi, *Doamne,* voiam să mă sărute. Îmi lipsise stăpânirea gurii lui asupra gurii mele, de parcă nu voia nimic altceva pe lume decât să mă guste. Şi, uneori, bănuiam că asta putea chiar să fie adevărat.

Ca atrasă spre el, m-am aplecat în scaun. O vibraţie de electricitate se simţea între noi, iar privirea lui s-a îndreptat spre ochii mei. S-a aplecat şi el să mă întâmpine şi am putut simţi respiraţia lui

fierbinte pe gură.

Dintr-odată, uşa mea s-a deschis şi am sărit înapoi în scaun, şocată să văd valetul stând şi aşteptând, cu mâna întinsă. Am ieşit din maşină, trăgând în piept aerul neimpregnat de mirosul lui ameţitor. Valetul a luat bagajele, iar domnul Ryan s-a scuzat, răspunzând la un apel telefonic, în timp ce eu anunţam, la recepţie, locurile rezervate.

Hotelul era ticsit de participanţi la conferinţă, ca şi noi, şi am zărit câteva chipuri familiare. Îmi făcusem planuri să mă întâlnesc cu un grup de studenţi de la aceleaşi cursuri ca şi mine, la un moment dat, în timpul călătoriei. I-am făcut cu mâna unei femei pe care am recunoscut-o; ar fi fost grozav să ies cu nişte prieteni, cât eram aici. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să stau singură în camera de hotel şi să visez la bărbatul de la capătul holului.

După ce ne-am primit cheile şi aranjând ca ajutorul de hamal să ne ducă bagajele în camere, m-am îndreptat spre barul hotelului, căutându-l pe domnul Ryan. Recepţia de bun-venit era în plină desfăşurare, iar când am cercetat cu privirea marea încăpere, l-am descoperit stând lângă o brunetă înaltă. Stăteau destul de aproape unul de celălalt, el cu capul puţin plecat, ascultând ce-i spunea ea.

Capul lui mă oprea s-o văd pe ea la faţă, dar mi-am mijit ochii când am observat că mâna ei s-a ridicat şi l-a apucat de antebraţ. A râs la ceva ce a spus el, iar el s-a tras puţin înapoi, permiţându-mi s-o văd mai bine.

Era frumoasă, cu părul negru, drept, până la umeri. În timp ce o priveam, ea a pus ceva în palma lui şi i-a închis mâna. O expresie ciudată i-a traversat lui faţa când s-a aplecat să examineze

obiectul din palmă.

Nu poate fi adevărat. Adică ea – ea tocmai i-a dat cheia de la camera ei?

Am mai privit un moment, apoi ceva a izbucnit în mine, în timp ce el continua să se holbeze la cheie de parcă se gândea s-o pună în buzunar. Numai gândul că el s-ar putea uita la altcineva cu aceeaşi intensitate, gândul că el ar putea *dori* pe altcineva mi-a făcut stomacul să se răsucească de mânie. Mai înainte de a mă putea opri, traversasem deja încăperea şi mă postasem în faţa lor.

Mi-am pus mâna pe antebraţul lui, iar el a clipit cu surprindere spre mine şi cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Bennett, eşti gata să urcăm? am întrebat, pe un ton liniştit.

A făcut ochii mari şi a rămas cu gura căscată, şocat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fără grai.

Şi atunci mi-am dat seama: nu-i mai rostisem niciodată numele până atunci.

— Bennett? am mai întrebat o dată şi ceva i-a străfulgerat pe faţă.

Încet, colţul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet şi privirile ni s-au încrucişat pentru o clipă.

Întorcându-se spre ea, a zâmbit cu indulgenţă şi a vorbit cu o voce atât de catifelată, încât m-a făcut să mă înfior.

— Ne ierţi, a zis el, strecurându-i discret cheia înapoi în palmă. După cum vezi, n-am venit singur.

Minunatul puls al victoriei din pieptul meu a eclipsat complet groaza pe care ar fi trebuit s-o simt. El şi-a apăsat mâna caldă pe mijlocul meu în timp ce mă conducea afară din barul hotelului şi pe culoar. Dar cu cât ne apropiam de lifturi, cu atât exaltarea

mea era înlocuită de altceva. Am început să intru în panică dându-mi seama cât de iraţional mă purtasem.

Amintirea permanentului nostru joc de-a şoarecele şi pisica mă epuiza. De câte ori pe an călătorea el? Şi cât de adesea se trezea cu o cheie apăsată în palmă? Aveam să fiu acolo de fiecare dată ca să-l trag înapoi? Dacă n-aş fi fost, ar fi urcat bucuros în cameră cu altcineva?

Şi, pe bune, cine dracului îmi închipuiam că aş putea fi pentru el? N-ar fi trebuit să-mi pese!

Inima îmi gonea nebuneşte, sângele îmi vuia în urechi. Alte trei cupluri ni s-au alăturat în lift şi m-am rugat să pot ajunge în camera mea mai înainte să explodez. Nu-mi venea să cred că tocmai făcusem aşa ceva. Mi-am aruncat privirea spre el, ca să observ că afişa un rânjet infatuat triumfător.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să-mi reamintesc că ăsta era exact motivul pentru care trebuia să stau departe. Ce se întâmplase în bar fusese cu totul necorespunzător caracterului meu şi complet neprofesional pentru amândoi, într-un astfel de context public, în interes de serviciu. Voiam să ţip la el, să-l rănesc şi să-l înfurii la fel cum îmi făcuse el mie, dar era din ce în ce mai greu să-mi găsesc voinţa.

Am urcat în tăcere, până când a coborât şi ultimul cuplu, lăsându-ne singuri. Am închis ochii, încercând doar să respir, dar bineînţeles că simţeam numai mirosul lui. Nu voiam ca el să fie cu altcineva şi sentimentul ăla era atât de copleşitor, că îmi tăia respiraţia. Şi asta mă îngrozea, pentru că, să fiu sinceră, ar fi putut să-mi frângă inima.

Ar fi putut să mă zdrobească.

Liftul s-a oprit şi cu un clinchet surd uşile s-au deschis la etajul nostru.

— Chloe? m-a îmboldit el, cu mâna apăsată pe spatele meu. M-am întors, ieşind valvârtej din lift.

— Unde te duci? a strigat după mine.

I-am auzit paşii şi am ştiut că urma să iasă cu scântei.

— Chloe, stai!

Nu puteam să fug de el la nesfârşit. Nici măcar nu eram sigură dacă voiam să fac acest lucru.

Treisprezece

Un milion de gânduri îmi treceau prin minte în secunda aceea. Nu mai puteam să facem asta la nesfârşit. Fie avea să continue, fie trebuia să se încheie. *Acum.* Îmi influenţa afacerile, somnul, capul – viaţa mea, la dracu'!

Dar indiferent cât încercasem să mă amăgesc, ştiam ce voiam. N-o puteam lăsa să plece.

Pur şi simplu sprintase pe hol, dar am alergat după ea.

— Nu poţi să mă păcăleşti aşa şi apoi să te aştepţi să te las să pleci pur şi simplu!

— Să crezi tu că nu pot! a strigat ea peste umăr.

A ajuns la uşa ei şi-a bâjbâit cu cheia pe lângă încuietoare până a nimerit-o.

Eu am ajuns exact când ea a deschis-o, intersectându-mi scurt privirea cu a ei, apoi ea s-a năpustit înăuntru şi a încercat s-o închidă cu forţa. Mâna mi-a zvâcnit înainte, deschizând-o cu atâta violenţă, că s-a izbit de perete.

— Ce *dracului* crezi că faci? a urlat ea.

A intrat în baia de vizavi de uşă şi s-a răsucit cu faţa la mine.

— Vrei să încetezi să mai fugi de mine?

Am urmat-o, vocea mea răsunând cu ecou în micul spaţiu.

— Dacă are legătură cu femeia aceea de la parter…

Şi mai furioasă la cuvintele mele, a făcut un pas spre mine:

— Să nu îndrăzneşti să pomeneşti despre asta. Niciodată nu m-am purtat ca o iubită geloasă.

A clătinat din cap cu dezgust, înainte să se întoarcă la masa de toaletă şi să scotocească după ceva în poşetă.

Mă uitam lung la ea, cum devenea din ce în ce mai frustrată. Despre ce altceva putea fi vorba? Eram complet în ceaţă. În furia ei, de regulă, m-ar fi trântit de ceva şi m-ar fi dezbrăcat pe jumătate până acum. Acum, părea cu adevărat supărată.

— Crezi că aş fi interesat de orice femeie care-mi pune în palmă cheia camerei? Ce dracului fel de bărbat crezi că sunt?

Ea a trântit o perie de păr pe măsuţă, ridicându-şi furioasă ochii la mine.

— Vorbeşti serios în clipa asta? Ştiu că ai mai făcut aşa şi înainte. Doar sex, fără complicaţii. Sunt sigură că primeşti chei de la camere tot timpul.

Am dat să răspund, fiindcă, pe cinstite, avusesem relaţii strict bazate pe sex, însă treaba asta cu Chloe nu mai era *doar sex* de o bună bucată de vreme.

Însă ea mi-a tăiat-o:

— N-am mai făcut nici pe departe asemenea lucruri şi nu mai ştiu cum să continui, a zis ea, vocea

devenindu-i cu fiecare cuvânt mai tare. Dar când sunt cu tine, parcă nimic altceva nu mai contează. Asta… *chestia* asta, a continuat ea, arătând între noi doi, asta nu sunt eu! E ca şi când mă transform în altă persoană când sunt cu tine şi *urăsc* asta. Nu pot s-o fac, Bennett. Nu-mi place cine am devenit. Lucrez din răsputeri. Îmi pasă de slujba mea. Sunt isteaţă. Nimic din toate astea n-ar conta dacă lumea ar afla ce s-a petrecut între noi. Du-te şi găseşte-ţi pe altcineva.

— Ţi-am spus deja, n-am mai fost cu altcineva de când am început povestea asta.

— Asta nu înseamnă că n-ai lua cheia unei camere dacă ţi-ar fi pusă în palmă. Ce ai fi făcut dacă n-aş fi fost eu aici?

Fără ezitare, i-am răspuns:

— I-aş fi dat-o înapoi.

Însă ea a râs, în mod clar nu m-a crezut.

— Uite, toată povestea mă epuizează, în clipa asta. Vreau doar să fac un duş şi să mă bag în pat.

Era aproape cu neputinţă să-mi închipui c-aş pleca de lângă ea lăsând chestiunea asta nerezolvată, dar ea deja se îndepărtase şi dăduse drumul la duş. Când am ajuns la uşa dinspre hol, m-am uitat înapoi spre ea, deja înconjurată de abur, urmărindu-mă cum plec. Şi, la dracu', arăta la fel de contrariată precum mă simţeam şi eu.

Fără să mă gândesc, am închis uşa camerei, i-am luat faţa între palmele căuş şi am tras-o spre mine. Când buzele noastre s-au unit, ea a scos un sunet gâtuit de capitulare, imediat vârându-şi degetele în părul meu. Am sărutat-o mai pătimaş, revendicându-i sunetele ca şi cum ar fi fost ale mele, făcându-i buzele să fie ale mele, gustul ei în întregime al meu.

— Hai să facem pace pentru o noapte, am zis eu, depunând trei sărutări pe buzele ei, câte una de fiecare parte şi zăbovind la cea de la mijloc, în miezul gurii ei. Dăruieşte-mi-te toată pentru o noapte, fără reţineri. Te rog, Chloe, o să te las în pace după asta, dar nu te-am văzut de aproape două săptămâni şi… am nevoie de tine în noaptea asta.

Ea s-a uitat lung la mine pentru câteva momente dureroase, în mod clar luptându-se cu ea însăşi. Şi apoi, cu un sunet surd, rugător, a întins braţele şi m-a tras spre ea, ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă cât mai aproape.

Buzele mele erau aspre şi inflexibile, dar ea nu s-a îndepărtat, lipindu-şi rotunjimile de mine. Nu mai ştiam de nimic decât de ea.

Ne-am ciocnit de perete, de comodă, de uşa duşului, împingând şi trăgând în disperarea noastră. Camera era complet înecată de abur acum şi nimic nu părea real. O puteam mirosi, gusta şi simţi, dar nimic nu mi se părea de ajuns.

Sărutările noastre au devenit mai adânci, atingerile noastre mai dezlănţuite. I-am apucat strâns fundul, coapsele, mi-am trecut mâinile în sus şi-n jos peste sânii ei, având nevoie de fiecare parte din ea în palmele mele. Ea m-a împins cu spatele în perete şi o ploaie caldă s-a prăvălit în cascadă pe umerii şi pe pieptul meu, scoţându-mă din ceaţă. Cu hainele încă pe noi, ajunseserăm sub duş. Ne udaserăm fleaşcă.

Nu ne-a păsat.

Mâinile ei cutreierau frenetic pe trupul meu, smulgându-mi cămaşa din pantaloni. Cu degete tremurânde mi-a descheiat nasturii, rupând vreo câţiva, în graba ei, înainte să-mi dea jos pânza udă

de pe umeri şi s-o arunce afară, pe uşa duşului.

Mătasea udă a rochiei i se lipise de corp, accentuându-i fiecare curbă. I-am mângâiat mătasea peste sâni, simţindu-i sfârcurile tari dedesubt. Ea a gemut şi mi-a luat mâna într-a ei, ghidându-mi mişcările.

— Spune-mi ce vrei.

Vocea îmi era răguşită de dorinţă.

— Spune-mi lucrurile pe care vrei să ţi le fac.

— Nu ştiu, a şoptit ea peste gura mea. Vreau doar să te văd pierzându-ţi capul.

Am vrut să-i spun că la asta asista acum şi, cu toată sinceritatea, asta vedea petrecându-se de săptămâni în şir, dar mi-am pierdut cuvintele când mi-am lăsat mâinile pe corpul ei şi le-am ridicat înapoi, pe sub rochie. Ne-am provocat şi ne-am muşcat reciproc de gură, sunetul duşului acoperindu-ne gemetele. Mi-am strecurat mâinile în chiloţii ei şi i-am simţit căldura pe degete.

Având nevoie să văd mai mult din ea, mi-am scos degetele şi am tras de marginea rochiei. Dintr-o mişcare i-am scos-o peste cap şi am încremenit văzând ce avea pe dedesubt. *Sfinte Sisoe.* Încerca să mă omoare.

Am făcut un pas înapoi, sprijinindu-mă de peretele duşului. Ea a rămas în faţa mea, udă fleaşcă, în chiloţii ei de dantelă albă care se prindeau în părţi cu câte o fundă de satin. Sfârcurile îi erau tari şi vizibile pe sub sutienul asortat, iar eu nu m-am putut stăpâni să nu întind mâinile să-i pipăi.

— Futu-i, eşti atât de frumoasă, am zis, plimbându-mi vârfurile degetelor peste sânii ei fermi.

Un fior vizibil a străbătut-o şi mâna mea a urcat încet peste clavicula ei, de-a lungul gâtului şi, în

sfârşit, pe obraz.

Ne-am fi putut fute chiar acolo, uzi şi alunecoşi, pe faianţă şi, poate aveam s-o facem mai târziu, dar în clipa aceea voiam s-o iau pe îndelete. Inima mea îşi accelerase bătăile la gândul că aveam o noapte întreagă înaintea noastră. Fără să ne grăbim, fără să ne ascundem. Fără să ne certăm veninos şi să ne simţim vinovaţi. Aveam o noapte întreagă, singuri, şi eu urma să-mi petrec timpul cu ea… într-un pat.

Am întins mâna pe lângă ea şi am închis duşul. Ea s-a lipit de mine, apăsându-şi corpul mai mult într-al meu. I-am luat faţa în căuşul palmelor şi am sărutat-o adânc, limba mea alunecând cu uşurinţă peste a ei. Bazinul ei se legăna împingându-se în mine şi am deschis uşa cabinei de duş, ţinând-o strâns în timp ce păşeam afară.

Mi se părea că nu sunt în stare să mă opresc din mângâieri: pe spatele ei, peste delicata curbură a coapselor, înapoi spre sânii ei. Trebuia să simt, să-i gust fiecare centimetru de piele.

Sărutările noastre nu s-au întrerupt nicio clipă cât ne-am croit drum din baie, împiedicându-ne stângaci în timp ce ne smulgeam cu disperare hainele rămase. Mi-am scuturat pantofii uzi din picioare în timp ce o conduceam cu spatele spre dormitor şi mâinile ei îmi cercetau abdomenul căutându-mi cureaua. Ghidând-o, am fost rapid eliberat de pantaloni şi de boxeri. Grăbit, i-am aruncat într-o parte, unde au aterizat într-o grămadă udă.

Mi-am trecut buricele degetelor peste coastele ei, înainte să mi le strecor spre încheietoarea sutienului, desfăcându-l şi practic smulgându-l de pe corpul ei. Trăgând-o mai aproape, am gemut în gura ei când sfârcurile ei tari mi s-au frecat de piept.

Vârfurile şuviţelor ude de păr îmi gâdilau mâinile care cutreierau pe spatele ei, simţindu-le ca pe mici furnicături de electricitate.

Camera era întunecată, singura lumină venind dinspre fâşia argintie de raze care se strecurau pe sub uşa băii şi de la luna de pe cerul nopţii. Dosul genunchilor ei a atins patul şi mâinile mele au coborât spre ultimul articol de îmbrăcăminte dintre noi. Gura mea s-a desprins de pe gura ei, pornind în jos pe gât, pe sânii şi pe torsul ei. Cu alte mici sărutări muşcate pe burta ei, am ajuns în sfârşit la dantela albă care îi ascundea restul corpului.

Lăsându-mă în genunchi în faţa ei, mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea. Mâinile ei erau în părul meu, plimbându-şi degetele printre şuviţele ude, în dezordine.

Întinzând mâna, am apucat una dintre delicatele fundiţe de satin între degete şi am tras, privind cum îi alunecă de pe şold. O expresie de nedumerire i-a trecut pe faţă, în timp ce eu continuam să-mi plimb degetele de-a lungul marginii dantelei din partea cealaltă, repetând operaţiunea. Satinul a căzut, intact, de pe corpul ei şi ea a rămas complet goală în faţa mea. Poate că nu-i stricasem, dar putea să fie sigură că plănuiam să iau comorile astea cu mine.

A râs, părând să-mi fi citit gândurile.

Am împins-o uşurel, până a ajuns să stea pe marginea patului şi, rămânând mai departe în genunchi în faţa ei, i-am desfăcut picioarele. Mângâindu-i pielea mătăsoasă de pe interiorul gambelor, am sărutat-o de-a lungul coapselor şi între picioare. Gustul ei s-a strecurat în toate cotloanele gurii mele şi în capul meu, ştergând orice altceva. Futu-i, ce-mi făcea mie femeia asta.

Împingând-o pe spate, întinsă pe cearşafuri, m-am ridicat în sfârşit să mă alătur ei, plimbându-mi buzele şi limba pe corpul ei, în timp ce ea încă-şi avea degetele împletite în părul meu, ghidându-mi capul unde mă voia cel mai tare. Mi-am strecurat degetul mare în gura ei, având nevoie să mă sugă de undeva, având nevoie ca gura mea să fie pe sânii ei, pe coastele ei, pe maxilarul ei.

Suspinele şi gemetele ei au umplut camera şi s-au amestecat cu ale mele. Eram mai excitat decât îmi puteam aminti să fi fost vreodată şi voiam să mă îngrop în ea din nou şi din nou. Am ajuns la gura ei şi mi-am trecut degetul mare ud peste obrazul ei, când ea m-a tras mai aproape lângă ea, cu fiecare centimetru al corpurilor noastre goale unul lângă altul.

Ne-am sărutat nebuneşte, mâinile căutând şi strângând, încercând să ne apropiem cât mai mult. Şoldurile noastre se legănau la unison, mădularul meu alunecând peste fierbinţeala ei udă. La fiecare trecere peste clitorisul ei, ea scotea un geamăt. Cu o singură mişcare, aş fi putut fi adânc înăuntru.

Şi-mi doream asta mai mult ca orice altceva, dar trebuia să aud ceva de la ea, mai întâi. Când îmi rostise numele, la parter, declanşase ceva în mine. Nu înţelesesem încă, nu înţelegeam dacă însemna ceva ce nu eram întru totul gata să explorez, dar ştiam că aveam nevoie ca ea să mi-o spună, să aud că pe mine mă voia. Trebuia să ştiu că, pentru noaptea asta, ea era a mea.

— Mor de nerăbdare să fiu în tine, în clipa asta, i-am şoptit eu la ureche.

Respiraţia i s-a oprit şi un geamăt adânc i-a scăpat de pe buze.

— Asta vrei?

— Da, a scâncit ea, cu vocea rugătoare şi ridicându-şi bazinul mai mult în pat, căutându-mă.

Vârful penisului meu i-a atins sexul şi mi-am încleştat maxilarul, dorindu-mi să prelungesc clipa asta. Călcâiele ei au trecut în sus şi-n jos pe picioarele mele şi în cele din urmă m-a prins pe după mijloc. I-am luat fiecare mână şi i-am ridicat-o deasupra capului, împreunându-ne degetele.

— Te rog, Bennett, a implorat ea. Îmi pierd minţile.

Mi-am coborât capul ca să-mi lipesc fruntea de a ei şi, în sfârşit, am pătruns adânc în ea.

— Oh, fute-mă, a gemut ea.

— Mai spune-o odată.

Începusem să gâfâi şi să mă mişc înăuntrul şi în afara ei.

— Bennett —*fute-mă.*

Voiam să aud asta încă şi încă o dată. M-am ridicat în genunchi şi am început să împing în ea mai ferm, cu ambele noastre mâini încă împreunate.

— Nu mă pot sătura de asta.

Mă apropiam de orgasm şi aveam nevoie să rezist. Fusesem departe de ea prea mult timp şi nicio închipuire din timpul cât fusese ea plecată nu se compara cu asta.

— Te vreau aşa în fiecare zi, am gemut pe pielea ei umedă. Aşa şi aplecată peste biroul meu. În genunchi, sugându-mi scula.

— De ce? a şuierat ea printre dinţii strânşi. De ce îmi place când îmi vorbeşti aşa? Eşti aşa un *imbecil.*

M-am lăsat din nou peste ea, râzând lângă gâtul ei.

Ne-am mişcat împreună fără efort, piele asudată

alunecând pe piele. La fiecare împingere, ea îşi ridica bazinul ca să mă întâmpine, picioarele încolăcite în jurul mijlocului meu făcându-mă să o penetrez mai adânc. Eram atât de pierdut în ea, încât mi se părea că timpul se oprise în loc. Mâinile noastre încă se ţineau strâns deasupra capului ei şi ea începuse să strângă mai tare. Ajunsese aproape, strigătele ei devenind mai puternice şi numele meu ieşind de pe buzele ei mereu şi mereu, aducându-mă mai aproape de culme.

— Renunţă.

Vocea îmi era răguşită de disperarea pe care o simţeam. Eram atât de aproape, dar voiam s-o aştept pe ea.

— Dă-ţi drumul, Chloe, inundă-mă.

— Oh, Doamne, Bennett, a gemut ea. Spune altceva.

Futu-i. Iubita mea prinsese drag de limbaj murdar.

— Te rog.

— Eşti futător de alunecoasă şi fierbinte. Când te apropii de orgasm, am gâfâit eu, pielea ţi se îmbujorează peste tot şi vocea ţi se gâtuie. Şi nu e nimic mai futător de perfect decât faţa ta când îţi dai drumul.

Ea m-a strâns mai tare cu picioarele şi i-am simţit respiraţia devenindu-i întretăiată, am simţit-o mai încordată în jurul meu.

— Buzele alea pline şi senzuale ale tale devin moi şi se deschid când gâfâi după mine, ochii tăi rugându-mă să ţi-o trag bine şi, să fiu al naibii, nimic nu-i mai plăcut decât sunetul pe care-l scoţi când ajungi în sfârşit acolo.

Asta a fost tot ce-a trebuit. Mi-am adâncit pătrunderile, ridicându-i corpul de pe pat la fiecare

înaintare. Mă clătinam pe marginea prăpastiei acum şi când mi-a strigat numele, n-am mai putut să mă ţin.

Ea şi-a înăbuşit strigătele în gâtul meu şi am simţit-o cum îşi dă drumul, crispându-se feroce sub mine – nimic pe lumea asta nu era mai plăcut ca asta, să laşi valul să se strângă înăuntru şi-apoi să se spargă peste noi, laolaltă – şi mi-am dat şi eu drumul.

După aceea, mi-am întors faţa aproape de a ei, nasurile noastre atingându-se, răsuflând amândoi greu şi iute. Gura îmi era uscată, muşchii mă dureau şi eram epuizat. Am slăbit strânsoarea mâinilor ei şi i-am frecat uşor degetele, încercând să-i repun sângele în circulaţie.

— Sfinte Sisoe, am zis.

Totul părea diferit, dar complet nedefinit. Rostogolindu-mă de pe ea, mi-am închis ochii, încercând să-mi opresc încâlceala de gânduri.

Lângă mine, ea s-a înfiorat.

— Ţi-e frig? am întrebat.

— Nu, a răspuns ea, clătinând din cap. Doar cu adevărat copleşită.

Am lipit-o de mine şi am tras păturile peste noi. Nu voiam să plec, dar nu eram sigur nici că eram bine-venit să rămân.

— Şi eu.

Tăcerea s-a întins între noi, minut cu minut, şi m-am întrebat dacă adormise. M-am mişcat uşor şi am fost surprins să-i aud vocea:

— Nu pleca, a zis ea, în întuneric.

M-am aplecat, i-am sărutat creştetul capului şi i-am inhalat parfumul dulce, familiar.

— Nu plec nicăieri.

*

Futu-i, ce bine a fost.

Ceva cald şi umed mi-a învăluit din nou scula şi am gemut tare. *Cel mai bun. Vis. Din toate timpurile.* Chloe din vis gemea, trimiţând o vibraţie prin mădularul meu şi prin mine.

— Chloe.

Mi-am auzit propria voce şi am tresărit uşor. O visasem de sute de ori, dar de data asta păruse atât de real. Căldura a dispărut şi m-am încruntat. *Nu te trezi, Ben. Nu te trezi dracului din asta.*

— Mai spune o dată.

O voce şoptită, gâtuită, mi-a pătruns în conştiinţă şi am făcut un efort să deschid ochii. Camera era întunecată şi eu eram culcat într-un pat străin. Căldura se întorsese şi ochii mi s-au îndreptat rapid spre poala mea, unde un frumos cap cu păr negru se mişca între picioarele mele desfăcute. Îmi luase din nou mădularul în gură.

Dintr-odată, întreaga noapte îmi reveni în minte, ceaţa somnului dispărând rapid.

— Chloe?

Era cu neputinţă să fi fost atât de norocos, încât să fie adevărat.

Ea trebuie să se fi sculat, la un moment al nopţii, ca să închidă lumina din baie; în cameră era atât de întuneric, încât abia de-o puteam zări. Mâinile mele s-au întins orbeşte până au găsit-o, degetele mele pipăindu-i buzele în jurul sculei mele.

Ea-şi sălta gura în sus şi-n jos pe mine, limba răsucindu-se şi dinţii tachinându-mi uşor membrul la fiecare mişcare. Mâna i s-a strecurat spre testiculele mele şi am gemut tare când le-a frământat blând în palmă.

Senzaţia era atât de intensă, îmbinarea visului cu realitatea atât de perfectă, încât nu ştiam cât aveam să mai rezist. Ea şi-a schimbat uşor poziţia, degetele frecându-mi un punct imediat dedesubt şi un şuierat prelung mi-a scăpat printre dinţii încleştaţi. Nimeni nu-mi mai făcuse vreodată aşa ceva. Aproape c-aş fi vrut s-o opresc, dar senzaţia era atât de incredibilă, încât nu mă puteam mişca.

Când ochii mi s-au mai obişnuit cu întunericul, mi-am trecut degetele prin părul ei şi peste faţa şi obrazul ei. Ea şi-a închis ochii şi a supt mai tare, aducându-mă din ce în ce mai aproape de orgasm. Combinaţia dintre gura ei pe scula mea şi degetul care mă apăsa era de-a dreptul ireală, însă o voiam peste mine, gura aceea peste gura mea, sugându-mi buzele în timp ce aş fi intrat în ea.

Ridicându-mă în capul oaselor, am tras-o în poala mea, încolăcindu-i picioarele pe după mijlocul meu. Piepturile noastre goale s-au lipit unul de altul, i-am luat faţa în mâini, uitându-mă în ochii ei.

— Asta e cea mai bună deşteptare care mi s-a dat vreodată.

A râs puţin, lingându-şi buzele şi făcându-le să lucească delicios. Cu ajutorul mâinii, mi-am potrivit scula în sexul ei şi am ridicat-o puţin. Dintr-o singură mişcare, am fost adânc înăuntrul ei. Fruntea i-a căzut pe umărul meu şi şi-a împins bazinul înainte, făcându-mă să pătrund mai adânc.

Să fiu cu ea într-un pat era ireal. Mă călărea pe îndelete, frecându-se cu mişcări delicate. Mi-a sărutat fiecare centimetru de pe partea dreaptă a gâtului meu, sugându-mi uşor pielea. Mici exclamaţii punctau fiecare rotire a pântecelui ei.

— … place să fiu peste tine, a şoptit. Simţi cât de

adânc ai ajuns? Simţi asta?

— Da.

— Vrei mai repede?

Am clătinat din cap, cu totul pierdut.

— Nu. Doamne, nu.

Pentru o vreme, a rămas la mişcările lente, în cercuri mici, jucându-se cu dinţii în sus şi-n jos pe gâtul meu. Dar apoi s-a mişcat mai aproape, şoptind:

— O să-mi dau drumul, Bennett, şi în loc să slobod o serie de înjurături ca să descriu ce îmi provoca auzul acelor cuvinte, i-am muşcat umărul, sugându-l până i-a dat sângele prin piele.

Frământându-mă mai puternic acum, a început să vorbească. Cuvinte pe care abia le puteam înţelege. Cuvinte despre corpul meu înăuntrul ei, despre nevoia ei de mine. Cuvinte despre gustul meu şi cât de udă era ea. Cuvinte despre dorinţa de a mă simţi ejaculând, despre *nevoia* ei să ejaculez.

Cu fiecare balansare a bazinului ei, presiunea începea să crească. Am strâns-o mai tare, temându-mă puţin că aveam să-i las vânătăi de fiecare dată când îmi mişcăm mâinile, înteţindu-mi împingerile. Ea gemea şi se zvârcolea peste mine, exact când credeam că nu mă mai puteam ţine, mi-a rostit din nou numele şi am simţit-o cuprinsă de spasme în jurul meu. Intensitatea orgasmului ei l-a declanşat pe al meu şi mi-am apropiat faţa de gâtul ei, lipindu-mi gura de piele şi gemând cu putere.

Ea s-a prăbuşit peste mine şi ne-am întins, încet, amândoi în pat. Eram transpiraţi şi gâfâiam, mai mult decât epuizaţi, iar ea arăta futător de bine.

Am tras-o spre mine, cu spatele lipit de pieptul meu, şi mi-am înconjurat braţele în jurul ei, împletindu-mi picioarele cu ale ei. Ea a îngăimat

ceva ce n-am putut desluşi, dar a adormit înainte s-o întreb.

Ceva se schimbase în noaptea aceea şi ultimul meu gând, înainte să mi se închidă ochii, a fost că o să avem destul timp să vorbim, mâine. Dar când primele raze ale dimineţii au început să se strecoare pe sub draperiile întunecate, mi-am dat seama cu o senzaţie neliniştitoare că mâine era deja prezent.

Paisprezece

Conştiinţa mi-a pâlpâit la marginea minţii amorţite de somn şi am încercat s-o alung cu forţa. Nu voiam să mă trezesc. Îmi era cald şi bine şi eram mulţumită.

Fragmente vagi de vis mi-au trecut prin spatele ochilor închişi, în timp ce strângeam în braţe cea mai călduroasă şi bine mirositoare pătură în care dormisem vreodată. M-a strâns şi ea în braţe.

Ceva cald se lipea de mine şi ochii mi s-au deschis ca să văd un cap familiar cu părul ciufulit la câţiva centimetri de faţa mea. O sută de imagini mi s-au derulat prin minte în secunda aceea, în care realitatea nopţii trecute s-a prăvălit cu zgomot peste creierul meu zăpăcit.

Drăcia dracului.

Era adevărat.

Bătăile inimii mi s-au înteţit când mi-am ridicat puţin capul ca să văd bărbatul frumos încolăcit în jurul meu. Capul lui se odinea pe pieptul meu, gura lui perfectă, uşor întredeschisă, sufla adieri de aer cald pe sânii mei goi. Trupul său lung stătea întins

lângă al meu, picioarele noastre fiind împletite între noi şi braţele lui puternice, înfăşurate strâns în jurul pieptului meu.

Rămăsese.

Intimitatea poziţiei noastre m-a izbit cu o forţă atât de zdrobitoare, încât mi-a tăiat de-adevăratelea respiraţia. Nu numai că rămăsese, ci şi se *agăţase* de mine.

M-am străduit să-mi recapăt respiraţia şi să nu intru în panică. Eram foarte conştientă de atingerea dintre pielea mea şi a lui. Simţeam puternica bătaie a inimii lui lângă pieptul meu. Penisul lui era apăsat de coapsa mea, semierect în somn. Îmi ardeau degetele să-l ating. Muream să-mi lipesc buzele de părul lui. Era prea mult. El era prea mult.

Ceva se schimbase noaptea trecută şi nu eram sigură că eram pregătită să-i fac faţă. Nu ştiusem ce anume atrăgea după sine schimbarea aceea, dar era aici. În fiecare mişcare, în fiecare atingere, în fiecare cuvânt şi în fiecare sărut, fuseserăm împreună. Nimeni nu mă mai făcuse vreodată să mă simt astfel, ca şi când corpul meu ar fi fost făcut să se potrivească cu al lui.

Mai fusesem cu alţi bărbaţi, dar cu el mă simţeam parcă luată pe sus de un curent de adâncime, complet incapabilă să schimb cursul. Mi-am închis ochii, încercând să-mi înăbuş senzaţia de panică în creştere. Nu regretam ceea ce se întâmplase. Fusese – ca întotdeauna – intens şi fără îndoială cea mai bună partidă de sex pe care o avusesem vreodată. Numai că aveam nevoie de câteva minute singură înainte să pot da ochii cu el.

Punând o mână în părul lui şi cealaltă pe spate, am reuşit să-l dau la o parte de pe mine. El a început

să se mişte şi am înlemnit, ţinându-l aproape de mine şi îndemnându-l în gând să se întoarcă înapoi la somn. El mi-a mormăit numele, înainte ca respiraţia să i se domolească din nou şi să mă strecor de sub el.

L-am privit dormind, câteva clipe, panica slăbindu-mi oarecum şi, încă o dată, am fost izbită de cât de splendid era. Aduse la nemişcare de somn, trăsăturile îi erau liniştite şi paşnice şi atât de diferite de orice expresie pe care o afişa de obicei în jurul meu. O buclă groasă îi căzuse peste frunte şi mă furnicau degetele să i-o dau pe spate. Gene lungi, pomeţi perfecţi, buze pline şi răsfrânte şi o bărbie acoperită de tuleie.

Să n-am parte, e frumos.

Am început să mă îndrept spre baie, dar mi-am surprins reflexia în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă din dormitor.

Uau. Proaspăt futută. Cu siguranţă aşa arătam.

Aplecându-mă, mi-am examinat micile zgârieturi roşii de pe gât, umeri, sâni şi burtă. O mică urmă de muşcătură se putea vedea sub sânul meu stâng, o vânătaie pe umăr. Plecându-mi privirea, mi-am trecut degetele de-a lungul semnelor roşii de la interiorul coapsei. Sfârcurile mi s-au întărit când mi-am adus aminte de senzaţia feţei lui nerase frecându-se de pielea mea.

Părul îmi era un hăţiş vâlvoi şi mi-am muşcat buza amintindu-mi cum mi-l răsucea între degete. Felul cum mă trăgea mai întâi în sărutul lui şi apoi în mădularul lui…

Nu, nu era de ajutor.

Am fost smulsă cu o tresărire din gândurile mele de o voce îngreunată de somn.

— Trează şi deja cu o mie de griji?

Întorcându-mă, am surprins pentru o clipă corpul lui gol, când s-a răsucit în cearşafuri şi s-a ridicat în capul oaselor, înainte de a şi le trage peste şolduri, lăsându-şi bustul gol. Nu credeam că mă voi sătura vreodată să mă uit şi să-i pipăi pieptul larg, musculos, abdomenul ca scândura de spălat rufe şi ispititoarea cărare a fericirii ce ducea spre cel mai impresionant ciorchine al bărbăţiei văzut vreodată. Când ochii mei – în sfârşit – au ajuns la faţa lui, m-am încruntat la rânjetul lui pişicher.

— Te-am prins uitându-te, murmură el, frecându-şi palma de falcă.

Nu eram sigură dacă să zâmbesc sau să-mi dau ochii peste cap. Mă dezorienta să-l văd zburlit şi vulnerabil, în starea lui de semitrezie. Nu ne osteniserăm să tragem draperiile grele, noaptea trecută, iar acum lumina soarelui se revărsa înăuntru, reflectând orbitor albul cearşafurilor învălmăşite. El părea atât de diferit – în continuare nemernicul meu de şef, dar de asemenea un alt bărbat, acum: un bărbat în patul meu, arătând ca şi când ar fi fost gata de runda… a patra? A cincea? Le pierdusem şirul.

Şi cum ochii lui cercetau stăruitor fiecare centimetru din făptura mea, mi-am amintit că şi eu eram complet goală. În clipa aceea, expresia lui era la fel de intensă ca atingerea lui. M-am gândit pe moment că, dacă avea să continue să se uite la mine aşa, pielea ar putea să-mi ia foc. Oare îi voi simţi privirea pe piele la fel ca atunci când îşi punea mâinile pe mine?

Mi-am luat o expresie care speram să mascheze faptul că, mental, îi cântăream fiecare centimetru de

piele şi m-am aplecat să ridic de pe podea maioul lui alb. Stătuse în bătaia aerului condiţionat toată noaptea şi era puţin cam rece, dar, din fericire, aproape uscat. Când mi-am trecut bumbacul moale peste cap, i-am simţit aroma de pelin a pielii lui şi apoi am ieşit, surprinzându-i privirea întunecată.

Şi-a umezit buzele cu limba.

— Vino aici, a mârâit, liniştit.

M-am apropiat de pat, cu gândul să mă aşez lângă el, dar el m-a prins şi m-a făcut să-i încalec coapsele, apoi a zis:

— Spune-mi la ce te gândeşti.

Voia să concentrez un milion de gânduri într-o singură propoziţie? Nu era întreg la minte.

Prin urmare, am deschis gura şi am lăsat să-mi iasă primul gând ce s-a înfiinţat:

— Ai spus că n-ai mai fost cu nimeni de când noi am fost prima oară… împreună.

Mi-am ţinut privirea pe clavicula sa, ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii lui.

— E adevărat?

În sfârşit, mi-am ridicat privirea.

El a dat din cap, şi-a strecurat degetele pe sub maiou, plimbându-şi încet mâinile de la şoldurile mele până pe talie.

— De ce? am întrebat.

El a închis ochii şi a clătinat din cap o dată.

— N-am vrut pe nimeni altcineva.

Nu eram sigură cum să interpretez asta. Adică voia să spună că nu întâlnise pe nimeni care să-i stârnească dorinţa, dar ar fi fost deschis la idee?

— Eşti de regulă monogam dacă te culci cu cineva?

El a ridicat din umeri.

— Dacă asta se aşteaptă din partea mea.

Bennett m-a sărutat de-a lungul umărului, până pe claviculă şi în sus, pe gât. M-am întins pe lângă el, apucând sticla gratuită de apă de pe noptieră, şi am băut o gură, înainte să i-o întind lui. El a terminat-o din câteva înghiţituri lungi.

— Ţi-e sete?

— Mi-a fost. Acum mi-e puţin foame.

— Nu-i de mirare, n-am mai mâncat de vreo…

M-am oprit, când el şi-a ridicat şi coborât ghiduş sprâncenele şi a rânjit.

Mi-am dat ochii peste cap, dar ei mi s-au închis de la sine când el s-a aplecat şi m-a sărutat o dată, blând, pe buze.

— Este monogamia o aşteptare aici? am întrebat.

— După ce s-a întâmplat noaptea trecută, cred că tu trebuie să-mi spui.

Nu ştiam ce să răspund la asta. Nici măcar nu eram sigură că puteam să fiu cu el aşa, darămite să cer monogamie. Mi se învârtea capul gândindu-mă la cum avea să meargă povestea asta. Aveam să fim cu adevărat… prietenoşi? Avea să spună „bună dimineaţa” şi să fie sincer? Avea să se simtă în largul lui când mi-ar fi criticat munca?

El şi-a răsfirat degetele pe şalele mele, strângându-mă spre el şi scoţându-mă din gândurile mele răvăşite.

— Să nu-ţi mai scoţi niciodată ăsta, a şoptit el.

— S-a făcut.

M-am lăsat pe spate, îngăduindu-i gurii lui acces neîngrădit la gâtul meu.

— O să-l port numai pe ăsta şi nimic altceva la prezentarea din dimineaţa asta.

Râsul lui era scăzut şi jucăuş.

— S-o crezi tu.

— Cât e ceasul? am întrebat, încercând să mă uit în spatele lui, la ceas.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin.

Vârfurile degetelor lui mi-au găsit sânul şi se plimbau înainte şi-napoi pe pielea sensibilă de sub el.

Dar când m-am aplecat pe lângă el, i-am dezvelit pielea imediat deasupra şoldului. *Ce dracu!*

Ăsta era un *tatuaj*?

— Ce-i…?

Rămăsesem aproape fără grai. Împingându-l uşor, mi-am ridicat privirea să mă uit în ochii lui, întorcându-mă apoi la tatuaj. Chiar deasupra osului şoldului era un şirag de semne tatuate cu cerneală neagră, cuvinte scrise în ceea ce bănuiam că era franceză. Cum naiba îmi scăpase asta? M-am gândit repede la toate dăţile în care fuseserăm împreună. Întotdeauna fuseserăm fie grăbiţi, fie în întuneric, fie semidezbrăcaţi.

— E un tatuaj, a zis el, amuzat, dându-se un pic înapoi şi trecându-şi degetul peste buricul meu.

— Ştiu că e un tatuaj, dar… ce scrie?

Domnul Afaceri Serioase avea un nenorocit de tatuaj. O altă parte din omul pe care credeam că-l ştiu a căzut.

— Scrie *Je ne regrette rien.*

Ochii mei s-au ridicat rapid spre ai lui, simţindu-mi sângele înfierbântat la auzul vocii lui dizolvându-se într-un accent franţuzesc perfect.

— Ce ai spus?

Fără îndoială, a zâmbit afectat.

— *Je ne regrette rien.*

A rostit fiecare cuvânt încet, accentuând fiecare

silabă. Probabil că era cea mai sexy drăcie pe care o auzisem vreodată. Pe lângă asta şi tatuaj, plus faptul că el era complet gol sub mine, aveam să sufăr o combustie spontană.

— Nu-i un cântec?

A dat din cap.

— E un cântec, da.

Râzând încet, a spus:

— Ai putea crede că ar trebui să regret acea unică noapte de beţie din Paris, la mii de kilometri depărtare de casă, fără niciun prieten în oraş, când m-am hotărât să-mi fac un tatuaj. Dar, nu, nu regret nici măcar asta.

— Mai spune o dată, am şoptit eu.

El s-a apropiat, ridicându-şi bazinul spre al meu, cu respiraţia fierbinte la urechea mea şi mi-a şoptit din nou:

— *Je ne regrette rien.* Înţelegi?

Am dat din cap.

— Spune altceva.

Sânii mei se ridicau şi coborau cu fiecare respiraţie îngreunată, sfârcurile mele sensibile frecându-se de bumbacul maioului său.

Aplecându-se puţin, mi-a sărutat urechea, spunând:

— *Je suis a toi.*

Vocea lui era gâtuită şi gravă, în timp ce se ţinea ridicat pentru mine, iar eu am curmat amândurora chinul, prăvălindu-mă peste el cu un geamăt, şi adorând, din nou, intimitatea acestei poziţii. El a şoptit o singură silabă profană, mereu şi mereu, uitându-se fix la mine. În loc să mă cuprindă de şolduri, mâinile lui au apucat strâns maioul pe lângă mine.

Totul era atât de uşor, atât de natural între noi, încât, într-un fel, asta nu făcea decât să sporească spaţiul stingherelii de care nu păream capabilă să mă desprind. În loc să mă concentrez asupra acestui lucru, eu eram atentă la mormăielile lui surde, aproape de gura mea. M-am concentrat asupra felului în care s-a ridicat brusc în capul oaselor şi mi-a supt sânii prin maiou, lăsând vederii mameloanele de dedesubt. M-am pierdut simţindu-i coapsele sub mine, bazinul lui mişcându-se din ce în ce mai repede şi mai puternic, ca să întâmpine fiecare dintre mişcările mele.

Răsturnându-mă pe spate, şi-a întins palma peste pieptul meu, şoldurile rămânându-i nemişcate.

— Inima ta *bubuie* să-ţi spargă pieptul. Spune-mi cât de nemaipomenit de bine e aşa.

Instinctiv, m-am relaxat când m-am uitat la grimasa lui înfumurată. Ştia că aveam nevoie să mi se aducă aminte cine fuseserăm cu mai puţin de o zi în urmă?

— Iar începi să vorbeşti aşa. Încetează.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Îţi place cum vorbesc. Şi îţi place mai ales când coincide cu momentul în care pula mea este în tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce m-a trădat? Orgasmul? Modul cum ţi-l cer eu? Ce detectiv ager.

El mi-a făcut cu ochiul, punându-mi un picior pe umăr şi sărutând partea interioară a gleznei mele.

— Întotdeauna ai fost aşa? am întrebat, apucându-l zadarnic de coapse. Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar voiam ca el să se mişte. Când stătea nemişcat, mă aţâţa, mă chinuia, mă simţeam incompletă. Iar când se mişca, nu voiam decât ca timpul să stea în loc.

— Le plâng pe femeile ale căror euri lepădate ţi-au presărat drumul.

Bennett a clătinat din cap, aplecându-se spre mine şi sprijinindu-se în mâini. Din fericire, a început să se mişte, bazinul înaintând şi ridicându-se, penetrând adânc în mine. Ochii mi s-au închis. El mi-a atins punctul perfect, o dată, încă o dată şi încă o dată.

— Uită-te la mine, a şoptit.

M-am uitat, urmărind broboanele de sudoare de pe fruntea lui şi buzele întredeschise în timp ce se uita fix la gura mea. Muşchii umărului se strângeau ghem când se mişca, torsul îi lucea de un strat subţire de năduşeală şi am privit locul în care el intra şi ieşea din mine. Nu ştiu sigur ce i-am spus când s-a tras înapoi aproape de tot şi apoi s-a împlântat iarăşi, cu forţă, dar a fost ceva şoptit, şi obscen şi imediat uitat, în timp ce el pistona în mine.

— *Tu* mă faci să mă simt viril. Modul în care reacţionezi la ceea ce-ţi fac mă face să mă simt ca un zeu al futaiului. Cum de nu poţi să vezi asta?

Nu i-am răspuns şi în mod clar nici nu se aştepta s-o fac, privirea lui şi degetele unei mâini coborând pe gâtul meu şi, mai departe, pe sâni. A găsit un loc deosebit de sensibil şi am tresărit.

— Se pare că te-a muşcat cineva de aici, a zis el, trecând cu degetul mare peste semnul muşcăturii. Ţi-a plăcut?

Am înghiţit nodul din gât şi m-am împins în el.

— Da.

— Ce fată perversă.

Mâinile mele au alunecat pe umerii lui şi pe piept, peste abdomenul şi muşchii şoldurilor, degetul meu mare mângâindu-i tatuajul.

— Îmi place şi ăsta.

Mişcările lui au devenit sacadate şi puternice.

— Oh, futu-i, Chloe… nu pot… n-o să mai ţin mult.

Faptul că i-am auzit vocea atât de disperată şi de lipsită de stăpânire n-a făcut decât să-mi intensifice nevoia de el. Mi-am închis ochii, absorbită de delicioasa senzaţie care începuse să se răspândească în corpul meu. Eram atât de aproape de orgasm, şovăiam pe muchie. Ducând mâna între noi, degetele mele au găsit clitorisul pe care am început să-l frec, încet.

Înclinându-şi capul, el s-a uitat în jos, la mâna mea şi a înjurat.

— Oh, futu-i.

Vocea îi era disperată, răsufla gâfâit.

— Masturbează-te mai departe aşa. Lasă-mă dracului să te văd.

Cuvintele lui au fost tot ce aveam nevoie şi, cu o ultimă apăsare a degetelor mele, am simţit orgasmul cuprinzându-mă.

Mi-am dat drumul cu forţă, încleştându-mă în jurul lui, înfigându-mi unghiile mâinii libere în spatele lui. El a strigat, tremurând uşor şi ejaculând în mine. Tot corpul mi s-a cutremurat, după aceea, micile spasme continuând şi după ce orgasmul mi-a slăbit. M-am agăţat de el, în timp ce el s-a liniştit, corpul lui prăbuşindu-se peste mine. Mi-a sărutat umărul şi gâtul, înainte de a-mi depune un singur sărut pe buze. Ochii ni s-au întâlnit scurt, apoi s-a dat jos de pe mine.

— La dracu’, femeie, a zis el, răsuflând prelung şi anevoie, silindu-se să râdă. O să mă omori.

Ne-am rostogolit pe o parte, la unison, punând capetele pe pernă, iar când ochii ni s-au întâlnit, n-

am mai putut să mă uit în altă parte. Am pierdut orice speranţă pe care o avusesem vreodată că data următoare avea să fie mai puţin intens, că legătura noastră va dispărea cumva, dacă o vom scoate pur şi simplu din sistemele noastre. Această singură noapte cu „armistiţiu” nu estompase nimic. Deja voiam să mă apropii mai mult, să-i sărut barba ţepoasă şi să-l trag înapoi peste mine. În timp ce mă uitam la el, mi-a devenit limpede că, atunci, avea să se termine, o să doară ca dracu’.

Frica mi-a strâns inima şi panica de noaptea trecută a revenit, aducând cu ea o tăcere inconfortabilă. M-am ridicat în capul oaselor, trăgând cearşafurile spre mine, până sub bărbie.

— Oh, rahat.

Mâna lui se întinse imediat spre mine, cuprinzându-mi braţul.

— Chloe, nu pot…

— Probabil trebuie să ne pregătim, l-am întrerupt înainte să-şi termine propoziţia.

Ar fi putut fi începutul pentru un milion de forme de inimă zdrobită.

— Avem o prezentare în douăzeci de minute.

El arătă confuz un moment, înainte de a vorbi.

— Nu am nicio haină aici. Nici nu ştiu unde e camera mea.

M-am străduit să nu roşesc, amintindu-mi ce rapid se petrecuseră lucrurile noaptea trecută.

— Corect. O să folosesc cheia ta ca să-ţi aduc ceva.

Am făcut un duş rapid şi mi-am înfăşurat un prosop gros în jurul meu, dorindu-mi să-mi fi trecut prin minte să fi luat unul din halatele de baie cu mine, aici. Trăgând aer în piept, am deschis uşa şi

am ieşit.

El stătea pe pat şi a ridicat ochii spre mine de cum am intrat în cameră.

— Am nevoie doar de…

Nu-şi sfârşi spusele, făcând doar semn spre valiza mea. A dat din cap, dar n-a mai continuat. Eram de regulă foarte conştientă de corpul meu. Dar stând acolo, îmbrăcată cu nimic altceva în afară de un prosop, ştiind că el mă privea, m-am simţit neobişnuit de ruşinoasă.

Mi-am înşfăcat câteva haine şi am trecut grăbită pe lângă el, fără să mă opresc până ce n-am fost din nou dincolo de siguranţa uşii de la baie. M-am îmbrăcat mai repede decât aş fi crezut că-i cu putinţă, hotărând să-mi strâng părul la spate şi să termin cu restul mai târziu. Luând cardurile de chei de pe masa de toaletă, m-am întors în dormitor.

El nu se mişcase. Stând pe marginea patului, cu coatele sprijinite pe coapse, părea pierdut în gânduri. La ce se gândea? Toată dimineaţa fusesem cu nervii întinşi, emoţiile mele trecând nebuneşte de la o extremă la cealaltă, dar el părea atât de calm. Atât de *sigur.* Dar despre ce era sigur? Ce hotărâse?

— Vrei să-ţi aduc ceva anume?

Când şi-a ridicat capul, a părut uşor surprins, de parcă până atunci nu se gândise la asta.

— Ăă… am doar câteva întâlniri în după-amiaza asta, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Orice-ţi pică în mână o să fie perfect.

Mi-a luat doar o secundă să-i localizez camera; era uşa de alături. Grozav, Acum mi-l puteam imagina într-un pat, la doar un perete distanţă de al meu. Bagajele lui erau deja acolo şi am făcut o scurtă

pauză, dându-mi seama că va trebui să-i controlez lucrurile.

Ridicând cea mai mare valiză şi punând-o pe pat, am deschis-o. Mirosul lui m-a izbit şi mi-a provocat un puternic fior de dorinţă, care m-a străbătut prin tot corpul. Am început să mă uit prin hainele frumos împachetate.

Totul la el era atât de ordonat şi de organizat, ceea ce mă făcea să mă întreb cum arăta casa lui. Nu mă gândisem niciodată prea mult la asta, dar dintr-odată, m-am întrebat dacă eu am s-o văd vreodată, dacă o să-i văd vreodată patul.

M-am oprit şi mi-am dat seama că aş fi vrut asta. Oare el ar fi vrut?

Atunci mi-am zis că trăgeam de timp şi m-am reapucat să-i scotocesc prin haine, până ce m-am hotărât în sfârşit la un costum negru Helmut Lang, cămaşă albă, cravată neagră de mătase, boxeri, şosete şi pantofi.

Punând totul înapoi aşa cum fusese, i-am luat hainele în braţe şi m-am întors în camera mea. N-am fost în stare să-mi înăbuş râsul nervos, când am ieşit pe hol, clătinând din cap la absurdul situaţiei. Din fericire, am izbutit să mă stăpânesc până am ajuns la uşă. Am făcut doi paşi înăuntru şi am înlemnit.

El stătea în faţa ferestrei deschise, scăldat în lumina soarelui de dimineaţă. Fiecare linie a corpului său frumos cizelat era accentuată până în cele mai mici detalii de umbrele aruncate pe corpul lui. Un prosop îi atârna indecent de jos pe şolduri şi acolo, răsărind imediat deasupra, era tatuajul.

— Ai văzut ceva ce-ţi place?

Fără tragere de inimă, mi-am ridicat privirea la faţa lui.

— Eu…

Ochii mi-au fost atraşi din nou spre şoldurile lui, ca de un magnet.

— Te-am întrebat dacă ai văzut ceva ce-ţi place.

Traversă încăperea, oprindu-se în faţa mea.

— Te-am auzit, am zis eu, aruncându-i o privire aspră. Şi, nu, doar eram furată de gânduri.

— Şi la ce te gândeai, mai exact?

Întinse mâna, dându-mi pe după ureche o şuviţă udă de păr. Simpla lui atingere mi-a făcut stomacul să tresară.

— Că avem un program de care trebuie să ne ţinem.

El a făcut un pas mai aproape.

— De ce nu te cred?

— Pentru că eşti egocentric? i-am sugerat eu, susţinându-i privirea.

El şi-a ridicat o sprânceană şi m-a privit, pentru un moment, înainte de a-şi lua hainele din braţele mele şi a le aşeza pe pat. N-apucasem să mă mişc când el şi-a scos prosopul de pe şolduri şi l-a aruncat într-o parte. *Ai milă de mine, Doamne.* Dacă exista vreun bărbat mai reuşit pe pământul ăsta, aş fi plătit oricât să-l văd şi eu.

Luându-şi boxerii, dădu să între în ei, dar se opri şi se uită la mine.

— Nu spuneai că avem un program de care să ne ţinem? a întrebat el, privindu-mă amuzat. Asta dacă, bineînţeles, nu ai văzut ceva ce-ţi place.

Mizerab…

Mi-am mijit ochii şi m-am întors iute, ducându-mă la baie ca să-mi termin toaleta. În timp ce-mi uscam părul, nu puteam scăpa de senzaţia neliniştitoare că el încercase să-mi spună ceva mai important decât

„mai uită-te la corpul meu gol”.

Înainte să-mi fi descâlcit propriile emoţii, încercam să i le ghicesc pe ale lui. Îmi făceam oare griji că el ar fi vrut să plece sau să rămână?

Când m-am întors din baie, el era complet îmbrăcat şi se uita pe fereastra mare. S-a întors, a venit spre mine şi mi-a luat obrajii între palmele lui calde, uitându-se intens în ochii mei.

— Vreau să mă asculţi.

Am înghiţit nodul din gât.

— O.K.

— Nu vreau să ies pe uşa aia şi să pierd ceea ce am găsit în camera asta.

Cuvintele lui simple m-au zdruncinat. Nu făcuse o declaraţie, nu promisese, dar spusese exact ceea ce aveam eu nevoie să aud. Poate că nu ştiam ce se întâmplase, dar niciunul dintre noi nu voia să lase povestea neterminată.

Răsuflând tremurat, mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nici eu nu vreau, dar nu vreau nici cariera mea să fie înghiţită de a ta.

— Nici eu nu vreau asta.

Am dat din cap, simţind că vorbele îmi fuseseră copleşite de gânduri şi că nu eram în stare să mai adaug nimic coerent.

— Bine, atunci, a zis el, măsurându-mă din cap până-n tălpi. Hai să mergem.

Cincisprezece

Tema conferinţei de anul acesta era „Noua

generaţie a strategiei de marketing” şi, ca o modalitate de a include noua generaţie, organizatorii programaseră o prezentare cu postere pentru studenţii care-şi susţineau examenele. Majoritatea studenţilor din grupa de masterat a lui Chloe erau prezenţi acolo, stând drepţi şi nerăbdători în spatele panourilor lor. De fapt, prezentarea la acest eveniment era considerată obligatorie pentru bursa lui Chloe, dar eu făcusem cerere să se facă o excepţie în cazul ei, dată fiind amploarea şi natura confidenţială a proiectului Papadakis, proiectul ei principal. Niciun alt student de aici nu manevra o afacere de un milion de dolari.

Comisia bursei sale aprobase cu bucurie această excepţie, practic curgându-i balele la ideea de a insera povestea de succes a lui Chloe în broşura programului de educaţie, odată ce proiectul avea să fie încheiat, semnat şi dat publicităţii.

Cu toate că ea nu avea de susţinut nicio prezentare la întrunire, insistase să meargă pe la fiecare stand şi să se uite la fiecare poster. Dat fiind faptul că aparent eu eram incapabil să stau dracului la mai mult de un metru jumate distanţă de ea şi nu aveam o întâlnire decât la zece, m-am ţinut după ea tot timpul, numărând posterele (576) şi privindu-i fundul (obraznic, invitându-te să-i dai o palmă, acum îmbrăcat în lână neagră).

Ea pomenise, în lift, de cea mai bună prietenă a ei, Julia, care-i făcea rost de majoritatea hainelor din garderoba ei pe care le iubeam/ uram. Alegerea din dimineaţa asta a unei fuste conice mulate şi a unei bluze albastru-închis se afla acum şi pe lista mea. Încercasem de vreo câteva ori s-o conving pe Chloe că trebuia să ne întoarcem în cameră ca să luăm

ceva, dar ea doar îşi ridicase o sprânceană şi întrebase:

— Să luăm ceva? Sau să facem *ceva*?

Nu-i răspunsesem, dar acum mi-aş fi dorit să recunosc că aveam nevoie de încă o rundă înainte de conferinţă. Mă întrebam dacă ar fi fost de acord.

— Te-ai fi întors în cameră? am întrebat-o la ureche, când ea citea cu atenţie prezentarea unui viitor absolvent, despre redenumirea unei mici companii de telefonie mobilă.

Graficele erau lipite cu bandă adezivă pe panou, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sst.

— Chloe, n-o să învăţăm nimic din posterul ăsta. Hai să mergem să ne luăm o cafea şi poate o felaţie în baie.

— Tatăl tău mi-a spus că e imposibil să prevăd de unde îmi vor veni cele mai bune idei şi să citesc tot ce se poate. De altfel, aceştia sunt colegii mei.

Am aşteptat, jucându-mă cu un buton de la manşetă, dar aparent ea n-avea să răspundă la ultima parte a propunerii mele.

— Tata nu ştie ce vorbeşte.

Ea a râs, cuviincios. Tata fusese în fiecare top 25 al celor mai buni directori executivi practic de când mă născusem.

— Nu trebuie să fie o felaţie. Te-aş putea fute sprijinită de un perete, i-am şoptit, dregându-mi glasul şi uitându-mă în jur ca să fiu sigur că nu era nimeni destul de aproape ca să mă audă. Sau te-aş putea întinde pe podea, desfăcându-ţi picioarele, şi să te ling până-ţi dai drumul.

Ea s-a înfiorat, a zâmbit studentului de lângă următorul poster şi s-a apropiat să-l citească. Tipul a

întins mâna spre mine.

— Scuzaţi-mă, sunteţi Bennett Ryan?

Am dat din cap, strângându-i distrat mâna, uitându-mă după Chloe, care se îndepărta.

Galeria în care eram era aproape pustie, în afară de studenţii care stăteau lângă postere. Chiar şi ei începuseră să se plimbe spre zonele mai interesante ale încăperii, unde marile companii – sponsorii conferinţei, majoritatea – îşi afişaseră împreună posterele lucioase, pline de mărci înregistrate, în scopul de a conferi sesiunii inaugurale conduse de studenţi un start de succes. Chloe se aplecă şi scrise ceva pe carneţelul ei: *Redenumire pentru Jenkins Financial?*

M-am uitat la mâna ei şi apoi la faţa ei, încremenită într-o expresie gânditoare. Proiectul Jenkins Financial nu era al ei. Nu era nici măcar unul de care să mă ocup eu. Era un proiect mic, administrat ocazional cu incompetenţă de unul dintre directorii adjuncţi. Ea chiar ştia cât efort presupunea dinozaurul de campanie de marketing pe care îl aveam?

Înainte să pot întreba, ea s-a întors şi s-a îndreptat spre următorul poster, iar eu am devenit vrăjit de Chloe la lucru. Niciodată nu-mi permisesem să o privesc atât de deschis – urmărirea pe ascuns pe care o practicasem nu-mi spusese decât că era inteligentă şi dedicată, dar nu-mi dădusem seama niciodată de amploarea cunoştinţelor ei despre companie.

Voiam să-i fac un compliment, cumva, dar cuvintele mi se încurcau în cap şi o ciudată pornire defensivă se ivise în pieptul meu, de parcă faptul de a-i lăuda ei munca ar fi stricat cumva strategia.

— Ţi s-a îmbunătăţit caligrafia.

Ea a zâmbit spre mine, închizând pixul cu un ţăcănit.

— Şterge-o.

Scula mi-a tresărit în pantaloni.

— Îmi iroseşti timpul aici.

— Atunci de ce nu te duci să-i faci fericiţi pe câţiva directori strângându-le mâna, în holul de la recepţie? Ei îşi iau micul dejun acolo. Ce zici de brioşele alea de ciocolată, despre care zici că nu-ţi plac?

— Pentru că nu-mi stă gândul la mâncare.

Un mic rânjet i se desenă pe buze. Se uită la faţa mea, în timp ce o altă studentă veni să se prezinte.

— V-am urmărit cariera de când mă ştiu, a zis tânăra, cu răsuflarea întretăiată. V-am ascultat discursul, anul trecut.

I-am zâmbit şi i-am strâns mâna cât de scurt am putut fără să par grosolan.

— Mulţumesc pentru salutare.

Ne-am îndreptat spre capătul galeriei şi am luat-o pe Chloe de cot.

— Mai am o oră până la prima întâlnire. Ai idee ce-mi faci?

În sfârşit, şi-a ridicat ochii. Pupilele erau atât de mari, încât ochii îi deveniseră aproape negri, iar când şi-a lins buzele, le-a transformat într-o gură bosumflată, umedă, decadentă.

— Presupun că trebuie să mă duci sus ca să-mi arăţi.

*

Chloe încă mai căuta o nouă pereche de chiloţi, iar eu eram deja cu cinci minute întârziere la întâlnirea mea de la unu. Mă întâlneam cu Ed Gugliotti, un

director de marketing la o mică firmă din Minneapolis. Noi foloseam firma lui Ed pentru a-i pasa contracte minore, dar aveam un proiect mai important pe care ne gândeam să i-l dăm ca să vedem cum se descurcă. În timp ce-mi trăgeam fermoarul la pantaloni, mi-am amintit că şi Ed întârzia sistematic.

Numai că de data asta nu întârziase. Deja mă aştepta într-una din sălile de întrunire ale hotelului, cu alţi doi asistenţi alături, afişând zâmbete nerăbdătoare.

Uram să întârzii.

— Ed, am spus eu, strângându-i mâna.

El m-a prezentat echipei sale, Daniel şi Sam. Mi-au strâns şi ei mâna, dar când am ajuns la Sam, el se uita peste umărul meu, la uşă.

Intrase Chloe, acum cu părul desfăcut, arătând frumos răvăşită, dar profesional, ascunzând miraculos faptul că tocmai avusese un orgasm zgomotos pe biroul din camera ei de hotel.

Gugliotti şi oamenii lui au privit într-o tăcere fermecată cum ea se apropie, îşi trage un scaun şi se aşază lângă mine, întorcând capul să-mi zâmbească scurt. Buzele ei erau roşii şi umflate şi un semn mic, roşu, îi împodobea falca. Zgârietură de barbă nerasă.

Foarte corect.

Mi-am dres glasul până când atenţia tuturor s-a întors din nou la mine.

— Să începem.

Era o simplă întâlnire, cum mai avusesem de mii de ori. Am descris proiectul în termenii cei mai generali, neconfidenţiali, şi, bineînţeles, Gugliotti mi-a spus că socotea că echipa lui s-ar putea

descurca şi cu ceva important. După ce îi cunoscusem pe cei pe care avea să-i desemneze să se ocupe de proiect, am fost de acord. Am stabilit să ne mai întâlnim o dată, în ziua următoare, când aveam să le prezint proiectul în detaliu şi să-l predau lor, oficial. Toată povestea s-a terminat în mai puţin de un sfert de oră, rămânându-mi timp până la întâlnirea de la două. M-am uitat spre Chloe şi am ridicat o sprânceană, într-o întrebare mută.

— Mâncare, a zis ea, râzând. Hai să mergem să mâncăm ceva.

După-amiaza fusese productivă, dar eu funcţionasem în întregime pe pilot automat şi, dacă m-ar fi întrebat cineva vreun lucru anume despre întâlnirile astea, mi-ar fi luat ceva vreme să-mi amintesc detaliile. Fusesem abordat de mai mulţi colegi, strânsesem probabil vreo sută de mâini în decursul după-amiezii, dar singura atingere de care-mi aminteam era a ei.

Ea mă zăpăcise continuu şi ceea ce mă deranjase era că fusese altfel decât de obicei. Fusese muncă, dar o lume complet nouă, una în care ne puteam găsi contexte favorabile oriunde voiam să le găsim. Pofta de a fi lângă ea devenise mai mare decât atunci când trebuise să păstrez distanţa. Uitându-mă la vorbitorul principal de pe podium, din seara aceea, am încercat din nou fără succes să-mi îndrept gândurile spre ceva mai productiv. Stăteam în faţă, anul trecut vorbisem chiar eu în deschiderea conferinţei şi totuşi cumva nu găseam o cale de a mă implica.

Am văzut-o cu coada ochiului schimbându-şi poziţia şi instinctiv m-am uitat peste masă, spre ea. Când ochii ni s-au întâlnit, orice alt sunet s-a topit

într-un zgomot de fundal, plutind în jurul meu, dar fără a-mi pătrunde până la conştiinţă. Fără să mă gândesc, m-am aplecat spre ea, ea s-a aplecat spre mine şi un zâmbet imperceptibil i-a fluturat pe buze.

M-am gândit la dimineaţa aceea şi la cât de transparentă fusese în panica ei. Prin contrast, eu mă simţisem ciudat de calm, de parcă tot ce făcuserăm ne condusese la exact momentul acela când puteam să vedem amândoi cât de uşor era să *fim,* pur şi simplu.

Un telefon celular a sunat undeva în spatele meu, smulgându-mă din transă, făcându-mă să-mi întorc privirea. Aşezându-mă din nou cum trebuie pe scaun, am fost şocat să văd cât de mult mă aplecasem, de fapt. M-am uitat în jur şi am încremenit când am dat de o pereche de ochi necunoscuţi care mă fixau.

Străinul habar nu avea cine eram noi sau că ea era asistenta mea; doar şi-a aruncat privirea spre noi şi a întors repede capul în altă parte. Dar în clipa aceea fiecare dram de vinovăţie pe care mi-o înăbuşisem m-a izbit în plin. Toată lumea ştia cine eram eu, nimeni de aici nu o cunoştea pe ea şi dacă s-ar fi aflat vreodată că ne-o trăgeam, judecata întregii comunităţi ar fi urmărit-o pentru întreaga ei carieră.

O privire rapidă înapoi spre Chloe mi-a spus că percepuse panica zugrăvită pe faţa mea. Mi-am petrecut restul serii uitându-mă drept înainte, fără să mai privesc spre ea.

*

— Eşti bine? m-a întrebat ea în lift, rupând tăcerea grea ce ne însoţise paisprezece etaje.

— Da, numai că… m-am scărpinat în ceafa şi i-am

ocolit ochii. Mă gândeam.

— O să ies în oraş cu nişte prieteni, în seara asta.

— Pare o idee bună.

— Tu trebuie să iei cina cu Stevenson şi Newberry, la şapte. Cred că se vor întâlni cu tine la localul acela cu sushi care-ţi place, din Gaslamp.

— Ştiu, am zis eu, relaxându-mă în timp ce începeam să discutăm detaliile obişnuite de muncă. Mai zi-mi o dată cum se numeşte asistenta lor. Întotdeauna vine şi ea.

— Andrew.

M-am uitat la ea, nedumerit.

— E un nume puţin mai masculin decât m-aş fi aşteptat.

— Au un nou asistent.

De unde dracului ştia asta?

Ea a zâmbit.

— A stat lângă mine în timpul discursului de deschidere a conferinţei şi m-a întrebat dacă voi fi şi eu la cină în seara asta.

M-am întrebat dacă ai lui fuseseră ochii aceia necunoscuţi care mă prinseseră holbându-mă la Chloe şi o întrebase asta din pricina modului în care mă uitasem eu la ea. Am mormăit câteva sunete, înainte să mă întrerupă:

— I-am răspuns că am alte planuri.

Neliniştea mea s-a întors. O voiam cu mine în seara asta şi, în scurt timp, nu avea să mai fie stagiara mea. Aş fi putut să fiu atunci iubitul ei? Mai puteam fi, *încă*, şeful ei?

— Ai fi vrut să vii?

Ea a clătinat din cap, uitându-se spre uşi, când am ajuns la etajul al treisprezecelea.

— Cred că probabil ar trebui să-mi văd de ale

mele.

*

Scurtul drum cu maşina înapoi de la restaurant l-am făcut în tăcere şi singur, doar cu gândurile mele învălmăşite să-mi ţină companie. Am străbătut marele lobby spre lifturi şi automat m-am îndreptat spre camera lui Chloe, înainte să-mi aduc aminte că de fapt nu stăteam cu ea. Nu-mi aminteam care era camera mea şi am încercat vreo trei sau patru uşi de la etaj înainte să mă las păgubaş şi să mă întorc să verific la biroul de recepţie. Când am venit înapoi, mi-am dat seama că aveam camera chiar alături de a ei.

Era o imagine în oglindă a camerei ei, dar complet diferită sub toate aspectele vizibile. Duşul nu spălase toate prefăcătoriile noastre, noaptea trecută; nu dormiserăm împreună, încovrigaţi, în acest pat. Pereţii ăştia nu fuseseră umpluţi cu sunetele abandonului ei sub mine. Biroul ăsta nu fusese rupt de partida rapidă de sex de după-amiază.

Mi-am verificat telefonul şi am văzut că pierdusem două apeluri de la fratele meu. Grozav. În mod normal, aş fi vorbit deja cu tatăl şi cu fratele meu de mai multe ori, spunându-le despre cum decurseseră întâlnirile sau despre potenţialii clienţi pe care-i cunoscusem. Până în momentul acela, nu vorbisem cu niciunul dintre ei, nici măcar o dată. Îmi fusese teamă că ar fi putut vedea prin mine şi ar fi ştiut că mintea nu-mi stătea la treabă săptămâna asta.

Abia după ora unsprezece m-am întrebat dacă ea mai era cu prietenii ei sau se întorsese deja. Poate că stătea întinsă în pat, trează, frământându-se obsesiv despre aceleaşi lucruri care mă frământau şi pe mine. Fără să mă gândesc, am ridicat receptorul

şi am sunat în camera ei. Telefonul a sunat de patru ori înainte ca o voce neutră de mesagerie vocală să răspundă. Am închis şi am încercat pe telefonul ei mobil.

A răspuns de la primul apel.

— Domnule Ryan?

Am tresărit. Era împreună cu ceilalţi studenţi. Bineînţeles că nu-mi putea spune Bennett.

— Bună. Eu… ăă, doar voiam să mă asigur că ai cu ce să te întorci la hotel.

Râsul ei ajunse până la mine, acoperit de larma altor voci şi de ritmul muzicii la volum maxim din jurul ei.

— Sunt vreo şaptezeci de taxiuri care aşteaptă, afară. O să iau pur şi simplu unul dintre ele, când terminăm.

— Şi când o să fie asta?

— Când Melissa o să-şi termine paharul şi o să mai comande, probabil, încă unul. Şi când Kim o să decidă că a terminat de dansat cu fiecare fustangiu pervers de aici. Aşa că te poţi aştepta să mă întorc oricând între acum şi mâine dimineaţă la opt.

— Faci pe deşteapta? am întrebat, simţind un rânjet întinzându-se pe faţa mea.

— Da.

— Bine, am zis, oftând. Dă-mi mesaj când eşti înapoi, teafără.

A rămas tăcută o clipă, apoi a zis:

— O să dau.

Am închis şi mi-am lăsat telefonul pe noptieră, lângă mine, uitându-mă în podea cam vreo oră după aceea. Nici măcar nu ştiam ce să fac cu mine.

În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am întors la parter.

Eram încă în lobby când ea s-a întors, la două dimineaţa, cu obrajii îmbujoraţi şi cu zâmbetul ferm la locul lui, în timp ce-şi vâra telefonul în poşetă. Telefonul meu a bâzâit în mâna mea şi i-am aruncat o privire.

M-am întors teafără.

Am urmărit-o trecând pe lângă biroul de recepţie şi venind drept în locul unde stăteam eu, în apropierea grupului de lifturi. S-a oprit când m-a văzut, cu ochi înceţoşaţi, în costumul meu mototolit. Eram sigur că părul îmi stătea ca naiba, fiindcă fusesem bolnav de îngrijorare. Dintr-odată habar n-aveam de ce o aşteptasem acolo ca un soţ anxios. Ştiam doar că nu puteam fi eu cel care decide că lucrurile nu aveau să meargă între noi fiindcă, în adâncul sufletului meu, voiam să-mi dau seama.

— Bennett? a zis ea, aruncând o privire spre prietena ei, care i-a făcut cu mâna şi s-a dus spre lifturi.

Nu-mi păsa câtuşi de puţin ce-şi închipuia prietena ei, dar i-am putut simţi privirea asupra noastră până ce s-a urcat în lift.

Chloe purta o rochie minusculă, neagră, şi pantofi cu toc pentru care voiam să fac o petiţie ca să devină uniformă până ce avea să termine ea stagiatura. Barete subţiri se intersectau de la degetele picioarelor date cu ojă roz până la jumătatea gambelor. Voiam să scot rochia aceea de pe corpul ei şi s-o fut pe canapea, apucând de tocurile alea pentru efectul de pârghie.

— Hei, am mormăit, hipnotizat de picioarele ei kilometrice.

Ea s-a apropiat, oprindu-se la numai câţiva centimetri.

— Ce faci aici, jos?

— Aştept.

M-am străduit să-i ascund cât de tare mă afectase, cum gândurile mele din momentul de faţă abia puteau fi smulse din fantezia mâinilor mele înfipte în părul ei, a modului în care degetele mele mari i-ar fi putut acoperi complet sfârcurile mici, rozalii, sau cum clitorisul ei era cea mai dulce parte a oricărui corp pe care-l pipăisem vreodată. Voiam s-o gust din vârful picioarelor până la lobii urechilor, spunându-i între timp fiecare gând ce-mi trecea prin minte.

— Eşti băut?

Am clătinat din cap.

Nu în felul în care întrebi.

— Cineva m-a prins uitându-mă la tine, mai devreme.

— Ştiu.

A ridicat mâna, trecându-şi degetele prin părul meu.

— La discursul de la conferinţă. Ţi-am văzut faţa.

— Am intrat în panică.

Chloe n-a răspuns nimic, ci doar a râs, un sunet slab, răguşit.

— Nu-mi fac griji pentru cum dă asta pentru mine. Mă îngrijorează cum dă pentru tine, am zis eu.

Am auzit-o trăgând brusc aer în piept, i-am simţit degetele strângându-se în părul meu. Când mi-am ridicat privirea spre faţa ei, arăta uluită.

Cum să nu ştie că devenisem înnebunit după ea? Eram sigur că ar fi putut vedea asta ori de câte ori mă uitam la ea. Ca întotdeauna, îmi venea s-o apuc pe la spate şi să-i dau palme la fund când nu scotea niciun sunet. S-o trag de păr când ejaculam. Să-i muşc din nou sânul. Să-mi plimb dinţii pe şira

spinării ei. S-o ciupesc tare de dosul coapsei şi apoi s-o mângâi cu cea mai delicată atingere.

Dar, de asemenea, voiam s-o privesc dormind, apoi s-o privesc trezindu-se şi dând cu ochii de mine, şi să-i evaluez sentimentele din acea primă reacţie, nefiltrată.

Începusem să văd că între noi nu era doar sex şi că asta nu însemna doar o formă de a scoate ceva din sistemul meu. Sexul era doar cea mai rapidă cale pentru posedarea ei mai adâncă de care aveam nevoie. Mă îndrăgostisem de ea şi mă îndrăgostisem prea repede şi prea tare ca să-mi pot găsi uşor vreun punct de sprijin.

Era înspăimântător ca dracu.

Am hotărât să-i spun adevărul.

— Am nevoie de încă o noapte.

Ea şi-a ţinut respiraţia şi s-a uitat lung, abia atunci trecându-mi prin minte că s-ar fi putut ca ea să simtă ceva foarte diferit de ceea ce simţeam eu.

— Simte-te liberă să spui nu. Doar că…

Mi-am trecut o mână prin păr şi mi-am ridicat ochii spre ea.

— Doar că mi-ar plăcea cu adevărat să mai fiu cu tine în noaptea asta.

— Nesăţios, nu-i aşa?

— Nici n-ai idee.

*

Sus, în camera ei, între cearşafurile ei şi cu trupul ei încolăcit strâns şi dulce, absorbindu-mă înăuntru, orice altceva a dispărut. Mirosul ei şi zgomotele mi-au înceţoşat creierul, iar penetrările mi-au devenit dezordonate şi feroce. Ea era udă – toată: pielea pe din afară şi carnea dinăuntru, lunecoasă şi împingându-mă mai adânc. Picioarele i se

încleştaseră pe după mijlocul meu şi m-a răsturnat cu un hohot de râs, călărindu-mă cu spatele arcuit în afară şi capul mult lăsat pe spate, cu degetele înfipte în abdomenul meu, ancorându-se de mine. Pielea îi lucea şi m-am ridicat în capul oaselor sub ea, având nevoie să simt alunecarea sânilor ei pe pieptul meu, în timp ce ea se ondula şi glisa. Am împins-o înapoi pe spate, suspendat din nou deasupra ei, de data asta cu picioarele ei pe umerii mei şi gura ei tremurând, făcând eforturi să-şi găsească cuvintele.

Unghiile ei s-au înfipt în spatele meu şi am şuierat, spunându-i „mai mult” şi „da” şi dorindu-mi să-mi lase semne, să-mi lase ceva care să mai fie acolo şi mâine.

A avut orgasm o dată, apoi încă o dată şi încă o dată, şi şi-a trecut mâinile prin păr, părând înnebunită şi neîmblânzită. M-am prăbuşit peste ea, înşirând cuvinte incoerente în timp ce ejaculam, încercând să-i spun ceea ce deja ştiam amândoi: că indiferent ce se întâmpla în afara acestei camere era irelevant.

Şaisprezece

Ne-am întors încet de pe orbită şi, cu mâinile şi picioarele încurcate în cearşafuri, am vorbit cu orele despre ziua noastră, despre întâlnirea cu Gugliotti, despre cina lui şi despre seara mea în oraş cu prietenele. Am vorbit despre biroul rupt şi despre faptul că eu îmi împachetasem chiloţi numai pentru o săptămână, aşa că nu-mi mai putea strica vreo pereche.

Am vorbit despre toate, mai puţin despre dezastrul pe care-l provocase în inima mea.

Mi-am plimbat un deget pe pieptul lui, dar el l-a oprit cu mâna, aducându-l la buze şi spunând:

— E plăcut să vorbesc cu tine.

Am râs, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Vorbeşti cu mine în fiecare zi. Şi când spun vorbeşti, vreau să spun că ţipi. Răcneşti. Trânteşti uşi. Te superi…

Cu vârfurile degetelor, el desena spirale pe pântecul meu gol, răvăşindu-mi gândurile.

— Ştii ce vreau să spun.

Ştiam. Ştiam exact ce voia să spună şi voiam să găsesc o cale să prelungesc acest moment, chiar acolo, până în eternitate.

— Atunci spune-mi ceva.

El îşi ridică privirea spre faţa mea, zâmbind, un pic nervos.

— Ce vrei să ştii?

— Sincer? Cred că vreau să ştiu totul. Dar hai să începem cu ce-i mai simplu. Spune-mi istoria femeilor lui Bennett.

El îşi trecu un deget lung peste sprânceană şi repetă, râzând:

— Să începem cu ce-i mai simplu. *Siiigur.*

Îşi drese glasul şi apoi se uită la mine.

— Câteva în liceu, câteva la colegiu, câteva la masterat. Câteva după masterat. Şi apoi, o relaţie pe termen lung, pe când locuiam în Franţa.

— Detalii?

Am răsucit o şuviţă din părul lui pe degetul meu, sperând că nu-l presam prea mult.

Dar, spre surprinderea mea, el a răspuns fără ezitare.

— O chema Sylvie. Era juristă la o firmă din Paris. Am fost împreună trei ani şi ne-am despărţit cu câteva luni înainte să mă întorc acasă.

— Din pricina asta te-ai întors?

Un zâmbet îi arcui colţul gurii.

— Nu.

— Ea ţi-a frânt inima?

Zâmbetul se transformă într-o grimasă plină şi înfumurată, îndreptată spre mine.

— Nu, Chloe.

— Tu i-ai frânt-o ei?

De ce întrebam asta? Chiar voiam să spună da? Ştiam că era capabil să frângă inimi. Eram de altfel foarte sigură că avea să mi-o frângă pe a mea.

Atunci, el s-a aplecat să mă sărute, sugându-mi buza de jos pentru câteva clipe, înainte de a şopti:

— Nu. Pur şi simplu nu mai mergea. Viaţa mea romantică a fost în întregime lipsită de dramă. Până la tine.

Am râs.

— Mă bucur c-am schimbat tiparul.

I-am simţit râsul în vibraţiile pielii mele, când m-a sărutat pe gât.

— Şi, oh, chiar l-ai schimbat.

Degete lungi îşi făceau drum în josul burţii mele, spre pântece şi, în cele din urmă, între picioare.

— E rândul tău.

— La un orgasm? Da, te rog.

El îşi învârti, leneş, degetul în jurul clitorisului, înainte de a şi-l strecura înăuntru. Îmi cunoştea corpul mai bine decât mine. Când se întâmplase asta?

— Nu, a murmurat el. E rândul tău să-ţi spui povestea.

— În niciun caz nu mă pot gândi la ceva când faci asta.

Cu un sărut pe umărul meu, îşi mută mâna înapoi pe burta mea, desenând iarăşi cercuri.

M-am bosumflat, dar el n-a văzut, urmărindu-şi mişcarea degetelor pe mine.

— Doamne, au fost atât de mulţi bărbaţi, de unde aş putea să încep?

— Chloe, mă avertiză el.

— Vreo doi în liceu, unul la colegiu.

— Ai făcut sex numai cu trei bărbaţi?

M-am dat înapoi ca să-l privesc în ochi.

— *Hello,* Einstein. Am făcut sex cu patru bărbaţi.

Un rânjet încrezut i se lăbărţă pe faţă.

— Corect. Şi eu sunt cel mai bun, la o diferenţă jenant de mare?

— Eu sunt?

Rânjetul i-a dispărut şi a clipit, surprins.

— Da.

Era sincer. Ceva din mine s-a topit într-un firav şi cald zumzet de fond. M-am întins să-i sărut obrazul, încercând să-i ascund ce efect avusese informaţia asupra mea.

— Bine.

Sărutându-l de-a lungul umărului, am gemut fericită. Îmi plăcea gustul lui, îmi plăcea să-i inspir mirosul acela curat al lui, de salvie. Înfigându-mi degetele în părul lui, l-am tras spre mine ca să-i pot mozoli bărbia, gâtul, umerii. El a rămas nemişcat deasupra mea, evident nesărutându-mă drept răspuns.

Ce dracu?

A tras aer să vorbească, dar şi-a închis gura la loc. Cumva, am reuşit să-mi dezlipesc gura de el destul

cât să-l întreb:

— Ce e?

— Îmi dau seama că tu crezi că sunt doar un afemeiat destrăbălat, dar pentru mine chiar contează.

— Ce contează…?

— Vreau să te aud spunând-o.

M-am uitat lung la el şi el mi-a susţinut privirea, irisurile lui căpătând o familiară nuanţă de căprui-verzui furios. Scormonind mintal prin ultimele câteva minute, am încercat să înţeleg despre ce vorbea.

Oh.

— Oh, da.

Sprâncenele i s-au unit.

— Da, ce, domnişoară Mills?

Un val de căldură pulsa prin mine. Vocea lui fusese diferită când spusese asta. Tăioasă. Poruncitoare. Sexy ca la balamuc.

— Da, eşti cel mai bun la o diferenţă jenant de mare.

— Aşa-i mai bine.

— Cel puţin, până acum.

S-a rostogolit peste mine, apucându-mă de încheieturi şi ţintuindu-le deasupra capului meu.

— Fără tachinări.

— Fără tachinări? Te rog, am zis, cu răsuflarea întretăiată.

Penisul lui mă apăsa în coapsă. Eu îl voiam mai sus. Îl voiam împingându-se în mine.

— Numai de tachinat ne ţinem.

Parcă pentru a-mi dovedi că greşeam, a coborât mâna, apucându-şi mădularul lung şi ghidându-l în mine, trăgându-mi piciorul peste şoldul lui.

Rămânând nemişcat, s-a uitat ţintă la mine. Buza de sus îi zvâcnea.

— Te rog, mişcă-te, i-am şoptit.

— Ţi-ar plăcea?

— Da.

— Şi dacă nu?

Mi-am muşcat buza, încercând să mă uit furioasă la el.

El a zâmbit, mârâind:

— *Asta* e tachinare.

— Poftim?

Am încercat să-mi mişc bazinul, dar el mi-a urmat mişcarea, aşa că n-am putut obţine nicio frecare.

— Chloe, eu niciodată nu te tachinez. Eu te fut până-ţi pierzi minţile.

Am râs, iar ochii lui au coborât când am făcut-o, corpul meu strângându-l şi mai tare.

— Nu că ai avea prea multă minte de la care să începi, a zis el, muşcându-mă de gât. Acum, spune-mi cât de bine te fac să te simţi.

Ceva din vocea lui, o oarecare vulnerabilitate sau falie în forţa ei de la sfârşitul frazei m-a încredinţat că nu se juca.

— Nimeni nu m-a mai adus vreodată la orgasm. Nu cu mâinile sau gura, sau cu orice altceva.

El se ţinuse nemişcat până atunci, deşi semnele care-i trădau efortul fuseseră evidente: umerii îi tremurau şi respira gâfâit şi uşor, de parcă întregul lui corp ar fi fost gata să explodeze într-o nebunească încâlceală în cearşafuri. Dar când am spus asta, a încremenit de-a binelea.

— Nimeni?

— Numai tu.

M-am întins să-i mozolesc bărbia.

— Aş zice că asta te situează un pic mai în faţă în privinţa asta.

El mi-a rostit numele, lăsând aerul să-i iasă din plămâni, iar şoldurile i s-au mişcat o dată înapoi şi o dată înainte. Şi, din nou, înapoi şi înainte. Conversaţia se terminase; gura lui a găsit-o pe a mea, după care bărbia mea, maxilarul meu şi urechile mele. Mâinile i-au urcat pe lângă corpul meu spre sâni şi, la sfârşit, pe faţa mea.

Şi când credeam că eram amândoi pierduţi în ritm şi că-mi simţeam orgasmul imediat dincolo de mine, dar atât de aproape, şi-mi înfipsesem ambele călcâie în fesele lui, având nevoie de mai mult şi mai repede, şi mai în întregime, el a şoptit:

— Mi-ar fi plăcut să fi ştiut asta.

— De ce? am izbutit să articulez, răsuflarea abia împingându-mi sunetele de pe buze.

Mai repede, ţipa corpul meu. *Mai mult.*

— Ar fi schimbat faptul că ai fost un mare nemernic?

El mi-a descolăcit picioarele din jurul lui şi m-a întors pe burtă, făcându-mă să mă ridic în genunchi.

— Nu ştiu. Doar mi-ar fi plăcut să ştiu, mormăi el, înfigându-se din nou în mine. Doamne. E atât de adânc aşa.

Mişcările lui erau fluide, ca legănatul apei în unde; ca lunecarea razelor de soare într-o cameră. Arcurile patului gemeau sub noi, forţa pătrunderilor lui împingându-mă mai sus în pat.

— Aproape!

Am strâns cearşafurile în pumni, implorându-l să continue.

— Aproape. Mai tare.

— Futu-i. Sunt atât de aproape. Haide.

Şi-a sincronizat fiecare mişcare cu ultima, ştiind acum că era în punctul în care nu mai putea schimba nimic.

— *Haide!*

Faţa lui, vocea lui, mirosul lui – fiecare parte din el mi-a umplut mintea, în timp ce, ascultătoare, m-am pierdut sub el.

El a împins brutal; apoi fiecare muşchi i-a împietrit, după care s-a topit peste mine, ejaculând.

— Futu-i, futu-i, *futu-i...* a gâfâit în părul meu, după care a amuţit, cu toată greutatea peste mine.

Aerul condiţionat s-a pornit cu un huruit şi apoi a tors constant. După ce şi-a recăpătat suflul, Bennett s-a dat jos de pe mine, trecându-şi mâna peste spatele meu asudat.

— Chloe?

— Hmm?

— Vreau mai mult decât atât.

Vocea lui era atât de răguşită şi de greoaie, încât nu eram sigură că era într-adevăr treaz.

Am încremenit, gândurile mele explodând într-un amestec haotic.

— Ce-ai spus?

El a deschis ochii, cu vădit efort, şi s-a uitat la mine.

— Vreau să fiu cu tine.

Ridicându-mă într-un cot, m-am uitat la el, complet incapabilă să scot un singur cuvânt din creierul meu.

— Mi-e atât de somn.

Ochii i s-au închis şi şi-a aruncat un braţ greu în jurul meu, trăgându-mă lângă el.

— Iubito, vino aici.

Şi-a lipit faţa de gâtul meu şi-a mormăit:

— E în regulă dacă tu nu vrei. O să accept tot ce o

să-mi dai tu. Numai lasă-mă să rămân aici până dimineaţă, bine?

Eram dintr-odată foarte trează, uitându-mă la peretele întunecat şi ascultând bâzâitul aerului condiţionat. Eram îngrozită că asta schimba totul şi încă mai îngrozită că el habar n-avea ce spusese şi că nu avea să se schimbe nimic.

— Bine, am şoptit în beznă, auzindu-i respiraţia domolindu-se într-un ritm egal, de somn.

*

M-am întors pe partea cealaltă şi am tras o pernă în braţe, căutând alinare. Mirosul lui m-a sculat din somn, dar cearşafurile reci de pe partea cealaltă a patului mi-au spus că eram singură. M-am uitat spre uşa băii, încercând să desluşesc vreun zgomot venind dinăuntru. Nu era niciunul.

Am continuat să stau întinsă acolo, strângând în braţe perna lui, în timp ce pleoapele începuseră să mi se îngreuneze. Voiam să-l aştept. Aveam nevoie de prezenţa liniştitoare a corpului său cald lângă al meu şi să-i simt braţele puternice înfăşurate în jurul meu. Mi l-am imaginat ţinându-mă în braţe, şoptindu-mi că toate acestea erau reale şi că nimic nu avea să se schimbe, dimineaţă. Nu după mult timp, ochii mi s-au închis de-a binelea şi am căzut într-un somn agitat.

Ceva mai târziu, m-am trezit din nou, tot singură. Întorcându-mă repede, m-am uitat la ceas: era 5.14 dimineaţa.

Ce? Bâjbâind pe întuneric, m-am îmbrăcat cu primul lucru pe care l-am găsit şi m-am dus până la baie.

— Bennett?

Niciun răspuns. Am bătut încet la uşă.

— Bennett?

Un geamăt şi un uşor târşâit s-au auzit de dincolo de uşă.

— Du-te de aici.

Vocea îi era aspră şi a răsunat cu ecou între pereţii băii.

— Bennett, eşti bine?

— Nu mă simt bine. O să-mi revin, du-te înapoi în pat.

— Să-ţi aduc ceva? am întrebat eu.

— Sunt în regulă. Te rog, du-te înapoi în pat.

— Dar…

— *Chloe,* a gemut el, evident deranjat.

M-am întors, neştiind prea bine ce să fac, luptându-mă cu un sentiment ciudat, tulburător. I se făcuse rău? în aproape un an, nu-l văzusem niciodată nici măcar cu nasul înfundat. Era foarte clar că nu voia să dau târcoale pe lângă uşă, dar era exclus şi să mă pot culca la loc.

Întorcându-mă la pat, am aranjat păturile şi m-am îndreptat spre livingul apartamentului. Am luat o sticlă de apă din minibar şi m-am aşezat pe canapea.

Dacă îi era rău, vreau să spun cu adevărat rău, era exclus să mai ajungă la întâlnirea cu Gugliotti, peste vreo două ore.

Am deschis televizorul şi am început să mut de pe un canal pe altul. Reclame. Film prost. M-am oprit pe postul Nick at Nite. Ahh, *Lumea lui Wayne.* Aşezându-mă mai bine pe canapea, mi-am strâns picioarele sub mine şi m-am pregătit să aştept. Cam pe la jumătatea filmului, am auzit apa curgând la baie. M-am ridicat în capul oaselor şi am ascultat, căci era primul zgomot pe care-l auzeam de mai bine de o oră. Uşa băii s-a deschis şi eu am sărit de pe

canapea, înşfăcând o altă sticlă de apă şi întorcându-mă în dormitor.

— Te simţi mai bine? am întrebat.

— Da. Cred că acum am nevoie doar de somn.

S-a împleticit până în pat, îngropându-şi faţa în pernă cu un geamăt.

— Ce… ce-ai păţit?

Am pus sticla de apă pe noptieră şi m-am aşezat pe marginea patului, lângă el.

— Stomacul. Cred că a fost sushi-ul de la cină.

Ochii lui erau închişi şi chiar şi în lumina slabă venind din camera cealaltă, am putut vedea că arăta ca dracu'. El se întorsese puţin cu spatele la mine, dar am ignorat asta, punându-i o mână în păr şi cealaltă pe obraz. Părul îi era ud şi faţa palidă şi lipicioasă şi, în pofida reacţiei lui iniţiale, s-a lăsat mângâiat.

— De ce nu m-ai trezit? am întrebat eu, dându-i câteva şuviţe umede la o parte de pe frunte.

— Pentru că ultimul lucru de care aveam nevoie erai tu, acolo, uitându-te la mine cum borăsc, a răspuns el aproape ursuz, iar eu mi-am dat ochii peste cap, oferindu-i sticla cu apă.

— Aş fi putut face ceva. Nu te mai da atât de bărbat.

— Nu te mai da atât de femeie. Ce-ai fi putut face? Intoxicaţia cu mâncare e o chestie căreia îi faci faţă de unul singur.

— Deci asta ar trebui să-i spun lui Gugliotti?

El a gemut, frecându-şi faţa cu palmele.

— *Rahat.* Cât e ceasul?

Am aruncat o privire spre ceas.

— Puţin peste şapte.

— La ce oră e întâlnirea?

— La opt.

Dădu să se ridice, dar mi-a fost destul de uşor să-l împing la loc în pat.

— În niciun caz n-ai să te duci la întâlnirea aia în halul ăsta! Când a fost ultima oară când ai vomat?

El a gemut.

— Acum câteva minute.

— Exact. *Scârbos. O* să-l sun să reprogramaţi.

El m-a apucat de braţ mai înainte să mă pot duce la birou ca să-mi iau telefonul.

— Chloe. Du-te tu.

Sprâncenele mi s-au înălţat a surprindere.

— Ce să fac?

El a aşteptat.

— La întâlnire?

A dat din cap.

— Fără tine?

A încuviinţat din nou din cap.

— Mă trimiţi pe mine la o întâlnire, singură?

— Domnişoară Mills, eşti varză.

— Du-te de-aici, am râs eu. Şi n-o s-o fac fără tine.

— De ce nu? Pariez că ştii proiectul pe care îl propunem mai bine decât mine. De altfel, dacă reprogramăm, el o să facă o călătorie de plăcere la Chicago şi-o să ne trimită nouă nota de plată. Te rog, Chloe.

M-am uitat lung la el, aşteptând să-l văd rânjind şmechereşte sau retrăgându-şi propunerea. Dar n-a făcut niciuna, nici alta. Şi adevărul era că ştiam, într-adevăr, proiectul şi condiţiile. Puteam să fac asta.

— Bine, am zis zâmbind şi simţind un val de speranţă că o s-o putem scoate la capăt – cu noi – până la urmă. De acord.

Faţa lui a devenit mai severă şi a folosit vocea pe care n-o prea mai auzisem în ultimele zile. Îmi trimitea mici fiori de foame prin tot corpul.

— Spune-mi planul, domnişoară Mills.

Dând din cap, am spus:

— Trebuie să mă asigur că înţelege clar parametrii şi planificarea proiectului. O să fiu atentă la promisiunile nefondate; ştiu că Gugliotti e faimos pentru asta.

Când Bennett a dat din cap, schiţând un zâmbet, am continuat.

— O să confirm datele de începere a contractului şi etapele obligatorii.

Când le-am repetat pe toate cinci, pe degete, zâmbetul i s-a lăţit pe chip.

— O să te descurci.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe fruntea udă.

— Ştiu.

*

Două ore mai târziu, dacă m-ai fi întrebat dacă pot zbura, aş fi răspuns da fără să stau pe gânduri.

Întâlnirea a decurs perfect. Domnul Gugliotti, care iniţial a fost neplăcut surprins să găsească o stagiară în locul unui director Ryan, s-a îmblânzit când a auzit circumstanţele. Şi, mai târziu, a părut impresionat de nivelul detaliilor pe care am fost în stare să i le furnizez.

Ba chiar mi-a oferit o slujbă.

— După ce termini cu domnul Ryan, bineînţeles, a zis el, făcându-mi cu ochiul, iar eu am refuzat cu precauţie.

Nu eram sigură că voiam să termin vreodată cu domnul Ryan.

Pe drumul de întoarcere de la întâlnire, am sunat-

o pe Susan ca să aflu ce îi plăcea lui Bennett când era bolnav. Exact cum bănuisem, ultima oară când ea fusese capabilă să-l răsfeţe cu supă de pui cu tăieţei şi îngheţată pe băţ, el purta pamperşi. A fost încântată să audă veşti de la mine şi eu a trebuit să-mi înghit vinovăţia pe care am simţit-o când m-a întrebat dacă el se purta frumos. Am asigurat-o că totul era în regulă şi că el suferea doar de o uşoară indispoziţie digestivă şi că, bineînţeles, îl sunasem. Cu o mică pungă de alimente de la băcănie în mână, am intrat în cameră, oprindu-mă în mica zonă de bucătărie ca să las mâncarea pe masă şi să-mi scot taiorul de lână făcut pe comandă.

Rămânând numai în combinezon, am intrat în dormitor, dar Bennett nu era acolo. Uşa băii era deschisă şi nici acolo nu era. Se părea că tocmai trecuse menajera; cearşafurile erau apretate şi călcate, iar podeaua fusese curăţată de grămezile noastre de haine aruncate. Uşa balconului era deschisă, lăsând să pătrundă aerul răcoros. Afară, l-am găsit stând într-un şezlong, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capul în mâini. Părea să fi făcut un duş şi acum era îmbrăcat în jeanşi negri şi într-un tricou verde cu mânecă scurtă.

Pielea mea a fremătat, încălzindu-se la vederea lui.

— Bună, am zis eu.

El şi-a ridicat capul, cercetându-mi fiecare rotunjime cu privirea.

— Fir-aş al dracu! Sper că n-ai purtat ăsta la întâlnire.

— Ba l-am purtat, am zis eu, râzând. Însă pe sub un foarte formal taior bleumarin.

— Bine, a bombănit el.

M-a tras mai aproape, încolăcindu-şi braţele pe

după mijlocul meu şi apăsându-şi fruntea de pântecele meu.

— Mi-a fost dor de tine.

Am simţit un junghi dureros în piept. *Ce făceam?* Era ceva real sau ne jucam de-a căsnicia pentru câteva zile, după care ne întorceam la normal? Nu credeam că aş mai putea reveni la normalul nostru după asta şi nu eram sigură că puteam vedea câţiva paşi în viitor despre cum avea să se sfârşească toată povestea.

Întreabă-l, Chloe!

El s-a uitat la mine, privirea lui arzându-mă pe faţă, aşteptând să zic ceva.

— Te simţi mai bine? am întrebat.

Laşo.

I-a căzut faţa, dar şi-a ascuns rapid reacţia.

— Mult mai bine, a zis. Cum a mers întâlnirea?

Deşi eram încă exaltată în urma întâlnirii cu Gugliotti şi mueram de nerăbdare să-i povestesc fiecare detaliu, când m-a întrebat asta şi-a luat braţele de pe mijlocul meu şi s-a rezemat pe spate, lăsându-mă să mă simt înfrigurată şi inutilă. Aş fi vrut să apăs pe butonul de derulare înapoi şi să ne întoarcem cu două minute în urmă, când îmi spusese că-i fusese dor de mine, şi eu aş fi putut să-i răspund cu „şi mie mi-a fost dor de tine”. L-aş fi sărutat şi atenţia ne-ar fi fost abătută spre alte lucruri, iar eu i-aş fi povestit totul despre Gugliotti abia peste vreo câteva ore.

În loc de asta, i-am dat pe loc toate detaliile despre întâlnire, i-am spus cum reacţionase Gugliotti când mă văzuse şi cum îi atrăsesem atenţia asupra proiectului dinaintea lui. I-am relatat fiecare aspect al discuţiei, cu atâtea amănunte, încât, până

la sfârşitul povestirii, Bennett râdea în barbă.

— Drace, eşti vorbăreaţă.

— Cred că a mers bine, am zis eu, apropiindu-mă de el.

Ia-mă din nou în braţe.

Dar n-a făcut-o. S-a lăsat pe spate şi mi-a oferit un zâmbet fals, de tipul Ticălosul Seducător detaşat.

— Ai fost grozavă, Chloe. Nu sunt deloc surprins.

Nu eram obişnuită cu genul ăsta de complimente din partea lui. Caligrafie îmbunătăţită, grozavă felaţie – acestea erau lucrurile pe care ştia să le remarce. Am fost mirată cât de mult conta pentru mine părerea lui. Întotdeauna contase atât de mult? Avea să înceapă să mă trateze diferit, dacă eram iubiţi, în loc de parteneri de sex? De fapt nu eram sigură nici măcar că voiam să fie mai blând ca şef sau să încerce să combine amantul şi mentorul. Mai degrabă îmi plăcea Ticălosul Seducător la lucru şi deopotrivă în pat.

Dar de îndată ce am gândit asta, mi-am dat seama că modul în care obişnuiam să interacţionăm acum părea ca un obiect ciudat, străin, în depărtare sau ca o pereche de pantofi pe care nu-i mai purtam de mult. Eram sfâşiată între dorinţa de a-l auzi spunându-mi ceva porcos, care să mă arunce înapoi în realitate şi de a-l vedea trăgându-mă mai aproape de el şi sărutându-mi sânii prin combinezon.

Din nou, Chloe. Motivul numărul 750 000 pentru care nu te culci cu şeful. Transformi o relaţie bine definită într-o amestecătură cu limite tulburi.

— Arăţi atât de obosit, am şopti eu şi am început să-mi plimb degetele prin părul lui, la ceafa.

— Sunt, a mormăit el. Mă bucur că n-am mers. Am borât. O grămadă.

— Mulţumesc că-mi împărtăşeşti şi mie, am râs eu.

Fără tragere de inimă, m-am îndepărtat şi i-am pus mâinile pe faţă.

— Ţi-am adus îngheţată pe băţ, bere cu ghimbir, biscuiţi cu ghimbir şi sărăţele. Din care vrei mai întâi?

El s-a uitat la mine, complet nedumerit pentru o clipă, înainte să trântească:

— Ai sunat-o pe *mama*?

*

Am coborât la conferinţă, pentru câteva ore, după-amiază, ca el să mai poată dormi. Afişase o faţadă revigorată, dar mi-am dat seama că şi jumătate din îngheţata de lămâie verde îi făcuse greaţă, când faţa i-a căpătat o nuanţă asemănătoare. De altfel, la această conferinţă mai ales, abia ar fi putut face zece paşi fără să fie oprit, compătimit, agăţat. Nici sănătos n-ar fi ajuns destul de departe cât să vadă ceva care să merite timpul acordat, oricum.

Când m-am întors în cameră, el stătea crăcănat pe canapea, în cea mai anti-Seducătorul Ticălos poziţie, fără cămaşă şi cu mâna vârâtă în partea din faţă a boxerilor. Era ceva atât de banal în modul în care stătea, plictisit, zgâindu-se la televizor. Am fost recunoscătoare pentru aducerea aminte că şi bărbatul acesta era, în unele privinţe, doar un bărbat. Doar o altă persoană hoinărind pe planetă, căutându-şi reperele, fără să-şi petreacă fiecare secundă dând foc la scena lumii.

Şi ascuns în acea epifanie că Benett era doar Bennett se afla un fior de dorinţă nebunească, pentru că exista şansa ca el să devină doar Bennettul *meu* şi, pentru o fracţiune de secundă, mi-

am dorit asta mai mult decât cred că-mi dorisem ceva vreodată.

O femeie cu un păr anormal de lucios şi-a dat capul pe spate şi ne-a zâmbit din televizor. M-am prăbuşit pe canapea, lângă el.

— La ce ne uităm?

— La o reclamă de şampon, a răspuns el, scoţându-şi mâna din chiloţi ca s-o întindă spre mine.

Am început să fac mişto de el despre păduchi, dar am tăcut de îndată ce a început să-mi maseze degetele.

— A început *Funcţionarii,* totuşi.

— Asta e unul dintre filmele mele preferate, am zis eu.

— Ştiu. L-ai citat în prima zi în care te-am cunoscut.

— De fapt, citatul era din *Funcţionarii II,* am lămurit eu, apoi m-am oprit. Stai, îţi aduci aminte de asta?

— Bineînţeles că-mi aduc aminte de asta. Vorbeai ca un băiat dintr-o frăţie şi arătai ca un model trăsnet. Ce bărbat ar fi putut uita vreodată asta?

— Aş fi dat orice să ştiu ce-ai gândit în clipa aceea.

— Am gândit: „Stagiară bună de futut, ora douăsprezece. Retragerea, soldat. Repet, *retragerea*".

Am râs şi m-am sprijinit de umărul lui.

— Doamne, acea primă întâlnire a fost groaznică.

El n-a spus nimic, ci a continuat să-şi mişte degetul mare de-a lungul degetelor mele, apăsând şi mângâind. Nu mi se mai făcuse niciodată un masaj la mână până atunci şi dacă ar fi încercat să-l transforme în sex oral, probabil că l-aş fi refuzat,

doar să continue să facă ceea ce făcea.

Uau, asta e o minciună cât casa. Aş *lua gura aia între picioare în orice zi din…*

— Cum vrei să fie, Chloe? a întrebat el, smulgându-mă din dezbaterea mea interioară.

— Ce?

— Când o să fim înapoi în Chicago.

M-am uitat la el fără expresie, pulsul meu trimiţându-mi sângele vâjâind în explozii puternice prin vene.

— Ce-o să fie cu noi, a precizat el, cu răbdare forţată. Tu şi cu mine. Chloe şi Bennett. Bărbat şi scorpie. Îmi dau seama că nu e simplu pentru tine.

— Păi, sunt destul de sigură că nu vreau să mă cert tot timpul.

M-am ciocnit de umărul lui, în joacă.

— Deşi într-un fel îmi place partea aia.

Bennett a râs, dar n-a sunat ca un râs întru totul vesel.

— E un mare spaţiu care vine după „fără ceartă tot timpul”. Unde vrei să fii?

Împreună. Iubita ta. Cineva care vede casa ta pe dinăuntru şi rămâne acolo, cu tine, uneori. Am dat să răspund, dar cuvintele mi s-au evaporat în gât.

— Bănuiesc că asta depinde dacă e realist să gândesc că se poate întâmpla orice.

Mi-a dat drumul la mână şi şi-a frecat faţa. A reînceput filmul şi ne-am cufundat în ceea ce cred că a fost cea mai stingheritoare tăcere din istoria lumii.

În cele din urmă, mi-a luat din nou mâna şi mi-a sărutat palma.

— În regulă, iubito. Pot s-o scot la capăt fără ceartă tot timpul.

M-am uitat la degetele lui strânse în jurul mâinii

mele. După ceea ce mi s-a părut o veşnicie, am reuşit să spun:

— Scuze. Toată treaba asta e un pic cam neobişnuită.

— Şi pentru mine la fel, mi-a reamintit el.

Ne-am adâncit iar în tăcere, continuând să ne uităm la film, râzând la aceleaşi momente şi mişcându-mă, încet, încet, până când am ajuns să stau, practic, peste el. Cu colţul ochiului m-am uitat la ceasul din perete şi am calculat în minte orele care ne mai rămăseseră în San Diego.

Paisprezece.

Paisprezece ore rămase e o realitate perfectă în care aş fi putut să-l am oriunde aş fi vrut şi nu trebuia să fie ceva secret sau porcos, folosind mânia ca singura noastră formă de preludiu.

— Care e filmul tău preferat? a întrebat el, întorcându-mă ca să stea deasupra mea.

Pielea lui era fierbinte şi eu aş fi vrut să-mi scot bluza, dar nu voiam ca el să se îndepărteze niciun centimetru, nici măcar pentru o secundă.

— Îmi plac comediile, am început eu. De pildă, *Funcţionarii,* dar şi *Un băiat de milioane, Lupta cu zombi, Poliţist meseriaş, Indicii,* chestii dintr-astea. Dar ar trebui să spun că, probabil, preferatul meu din toate timpurile este *În spatele ferestrei.*

— Din cauza lui Jimmy Stewart sau a lui Grace Kelly? a întrebat el, aplecându-se să-mi traseze o cărare de sărutări de foc pe gât în sus.

— Amândoi, dar probabil pentru Grace Kelly.

— Pot să înţeleg asta. Ai nişte apucături foarte asemănătoare cu ale lui Grace Kelly.

Mâna lui se ridică şi-mi aranjă o şuviţă de păr care scăpase din coadă.

— Am auzit că şi Grace Kelly avea o gură spurcată, la fel ca a ta, a adăugat el.

— Ţie îţi place gura mea spurcată.

— Adevărat. Dar îmi place mai mult când e plină, a zis el, cu nelipsitul zâmbet înfumurat aluziv.

— Ştii, dacă tu ai tăcea din când în când, ai fi aproape perfect.

— Dar aş fi un spintecător de chiloţi *tăcut,* ceea ce cred că e mult mai ciudat decât şeful furios şi spintecător de chiloţi.

M-am topit în chicoteli sub el, iar el m-a împuns cu degetul în coaste, gâdilându-mă.

— Ştiu că-ţi place, a mârâit el.

— Bennett? am zis, încercând să par nepăsătoare. Ce faci cu ei?

Mi-a aruncat o privire întunecată, încordată.

— Îi păstrez într-un loc sigur.

— Pot să-l văd?

— Nu.

— De ce? am întrebat, mijindu-mi ochii la el.

— Pentru că o să încerci să ţi-i iei înapoi.

— De ce i-aş vrea înapoi? Sunt toţi rupţi.

El a rânjit la mine, dar n-a răspuns.

— De ce faci asta, oricum?

M-a studiat pentru un moment, evident cântărindu-şi răspunsul, în cele din urmă, s-a ridicat într-un cot şi şi-a apropiat faţa la câţiva centimetri de a mea.

— Din acelaşi motiv pentru care-ţi place şi ţie.

Acestea fiind spuse, s-a ridicat şi m-a tras după el, în dormitor.

Şaptesprezece

Aveam experienţă în negocieri. Şi iată-mă aici, într-o poziţie nefamiliară, după ce-mi dădusem toate cărţile pe faţă, dar când venea vorba despre Chloe, nu-mi păsa. Eram cu totul implicat.

— Eşti nerăbdătoare să ajungi acasă? Ai fost plecată pentru aproape trei săptămâni.

Ea a ridicat din umeri, dându-mi boxerii jos fără ceremonie şi înfăşurându-şi palma caldă în jurul meu cu o familiaritate care-mi stârnea pofte în locuri noi.

— Eu m-am simţit foarte bine aici, să ştii.

Am zăbovit la fiecare nasture al bluzei sale, sărutându-i fiecare centimetru de piele care apărea la vedere.

— Cât timp mai avem de joacă înainte de zborul cu avionul?

— Treisprezece ore, a zis ea, fără să se uite la vreun ceas.

Răspunsul cu siguranţă venise repede şi, după modul în care i-am simţit pielea când mi-am strecurat două degete pe sub chiloţii ei, nu cred că aştepta cu nerăbdare să părăsească prea curând camera aceasta de hotel.

I-am gâdilat coapsele cu degetele, i-am tachinat limba cu a mea şi m-am frecat de piciorul ei până când am simţit-o arcuindu-se spre mine. Picioarele ei mi-au cuprins mijlocul, iar ea şi-a deschis palmele, lipindu-le de pieptul meu, în timp ce eu am dus o mână jos şi m-am înfipt înăuntrul ei, hotărât să-i stârnesc orgasmul de cât mai multe ori aş fi putut înainte de răsăritul soarelui.

Pentru mine, nu mai exista nimic pe lume decât

pielea ei netedă şi adierea gemetelor ei pe gâtul meu. M-am mişcat în ea la nesfârşit, amuţit de nevoia mea, pierdut în ea. Bazinul ei se balansa odată cu al meu, iar spatele ei se curba ca să-şi lipească sânii de mine, şi aş fi vrut să-i spun: „Ce facem acum e cel mai grozav lucru pe care l-am simţit vreodată. Simţi şi tu la fel?”

Dar nu aveam cuvinte. Aveam numai instinct şi dorinţă, şi gustul ei pe limbă, şi amintirea râsului ei răsunându-mi în urechi. Aş fi vrut să păstrez sunetul acela repetându-se la nesfârşit, aş fi vrut să fiu totul pentru ea: iubitul ei, partenerul ei de lupte verbale şi prietenul ei. În patul ăsta, puteam fi orice.

— Nu ştiu cum să fac asta, a zis ea, într-un moment ciudat – când era la un pas de orgasm şi agăţată de mine atât de strâns, încât credeam c-o să-mi lase vânătăi.

Dar am înţeles ce voia să spună, pentru că era dureros pentru mine să fiu atât de saturat de dorinţa asta şi să n-am nicio idee cum avea să se sfârşească. O voiam într-un mod care mă făcea să simt că fiecare secundă eram, deopotrivă, sătul *şi* flămând – şi creierul meu nu ştia ce să facă în privinţa asta. Prin urmare, în loc să-i răspund sau să-i spun ce credeam eu c-am fi putut face, am sărutat-o pe gât şi mi-am lipit degetele de pielea catifelată a pântecelui ei, spunându-i:

— Nici eu nu ştiu, dar încă nu sunt pregătit să renunţ.

— E atât de bine… a şoptit ea pe lângă gâtul meu şi eu am gemut în agonie tăcută, în mod clar incapabil să articulez un cuvânt de răspuns.

Mă temeam că aveam să urlu.

Am sărutat-o.

Am împins-o mai adânc în saltea.

A continuat parcă o veşnicie acest extaz sfâşietor. Corpul ei înălţându-se ca să-l întâmpine pe al meu, gura ei udă şi flămândă, muşcătoare şi dulce.

*

M-am trezit când perna mi-a fost smulsă de sub cap şi Chloe a îndrugat ceva despre spanac şi crenvurşti.

Femeia vorbea în somn, ocupând tot patul şi frichinindu-se.

Mi-am trecut o mână lacomă peste fundul ei, înainte să mă întorc pe partea cealaltă ca să mă uit la ceas. Era puţin peste cinci dimineaţa, dar ştiam că trebuia să ne punem curând în mişcare ca să fim gata pentru zborul nostru de la ora opt. Oricât de nesuferit îmi era faptul că trebuia să părăsim micul nostru cuibuşor de plăceri vicioase, nu mă ocupasem deloc de muncă aici şi începeam să mă simt din ce în ce mai vinovat pentru cariera pe care o neglijasem sistematic. În ultimii zece ani, cariera fusese viaţa mea şi, cu toate că devenisem mai în largul meu cu efectul de distragere pe care-l avea Chloe asupra acestei balanţe, trebuia să-mi regăsesc concentrarea. Era timpul să mă întorc acasă, să-mi pun Pălăria de Şef şi să încep să spun lucrurilor pe nume.

Soarele dimineţii se strecura înăuntru şi-i scălda pielea palidă într-o lumină cenuşiu-albastră. Era ghemuită pe o parte, cu faţa la mine, cu părul ca un hăţiş negru pe perna mea. Cea mai mare parte a feţei ei era acum cuibărită în perna mea.

Îi puteam înţelege ezitarea de a hotărî cum avea să continue relaţia noastră odată ce ne întorceam la realitate. Bula San Diego fusese nemaipomenită, în

parte pentru că fusese lipsită de toate aspectele care ne făceau relaţia amăgitoare, în primul rând: slujba ei la Ryan Media, rolul meu în afacerea familiei, bursa ei, atitudinile noastre tăios independente. Cu toate că aş fi vrut să stărui să definim ceea ce era între noi şi să trasăm aşteptările ca să mă pot arunca, apoi cu capul înainte, abordarea ei – cu mult mai şovăielnică – era probabil cea corectă.

Nu ne-am mai ostenit să punem păturile la loc în pat, după ce ne tăvăliserăm pe podea, noaptea trecută, şi m-am folosit de prilej ca să mă holbez la corpul ei gol. Cu siguranţă m-aş fi putut obişnui să mă trezesc cu femeia asta în patul meu.

Dar, din nefericire, nu aveam o dimineaţă de desfătare înaintea noastră. Am încercat s-o trezesc cu o mână pe umăr, apoi cu un sărut pe gât şi, în cele din urmă, cu o ciupitură puternică de fund.

Ea a întins mâna şi mi-a ars una *zdravănă* peste braţ, mai înainte să am timp să mi-l retrag. Nici măcar nu eram sigur dacă era trează.

— Mitocanule.

— Ar trebui să ne sculăm şi să ne pregătim de plecare. Trebuie să fim la aeroport în mai puţin de o oră.

Chloe s-a întors şi s-a uitat la mine, cu dâre imprimate pe faţa de pernă şi cu ochii tulburi. Nu s-a ostenit să-şi acopere corpul cum făcuse în prima dimineaţă, dar nici nu zâmbea.

— Bine, a zis.

S-a ridicat în capul oaselor, a băut nişte apă şi m-a sărutat pe umăr, înainte de a se da jos din pat.

I-am privit corpul gol în timp ce se îndrepta spre baie, dar ea n-a întors nicio clipă capul spre mine. Nu aveam nevoie chiar de una rapidă de dimineaţă,

dar nu m-ar fi deranjat un pic de dezmierdare, poate chiar şi-un pic de conversaţie intimă.

Probabil n-ar fi trebuit s-o ciupesc de fund.

Ea n-a mai ieşit şi, după ce mi-am strâns lucrurile, am bătut la uşa băii.

— Mă duc dincolo să fac un duş şi să împachetez.

A rămas tăcută câteva clipe.

— Bine.

— Pot primi şi altceva în afară de „bine”?

Râsul ei s-a auzit fără grabă, din partea cealaltă a uşii.

— Cred că am spus „mitocan”, mai devreme.

Am rânjit.

Dar când am ajuns la uşă, ca să plec, ea a deschis uşa băii şi a sărit drept în braţele mele, încolăcindu-se de mine şi apăsându-şi faţa de gâtul meu. Era încă dezbrăcată şi, când a ridicat privirea, ochii ei mi s-au părut un pic înroşiţi.

— Scuze, a zis ea, sărutându-mi obrazul înainte să mă aplece pentru un sărut mai lung şi mai adânc. Doar că am emoţii înainte de zbor.

S-a întors şi a intrat din nou în baie, fără să-i pot întâlni privirea şi să-mi dau seama dacă îmi spunea adevărul.

*

Camera de alături părea nepământean de impecabilă, chiar şi pentru un lanţ hotelier de lux. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi strâng bagajul, să fac duş şi să mă îmbrac. Dar ceva mă reţinea să mă întorc în camera lui Chloe atât de curând. Era ca şi când aş fi avut nevoie de un timp singur, aici, ca să fac faţă luptei tăcute pe care o ducea ea în ea însăşi. Îmi dădeam seama că era prinsă într-un conflict lăuntric, dar în ce direcţie avea să se îndrepte, la

sfârşit? Avea să decidă că voia să încerce? Sau avea să decidă că nu era cu putinţă să găsească un echilibru între muncă şi noi doi?

Când nerăbdarea a înfrânt spiritul cavaleresc, mi-am scos valiza în hol şi am bătut la uşa ei.

Ea a deschis, îmbrăcată ca o femeie de afaceri provocatoare din postere, şi mi-a luat aproximativ opt ani ca să-mi iau ochii de la picioarele ei, trecând peste sânii ei, ca să ajung, în sfârşit, la faţă.

— Hei, frumoaso.

Ea mi-a dăruit un zâmbet şovăitor.

— Hei.

— Gata de plecare? am întrebat, făcându-mi loc pe lângă ea ca să-i iau valiza.

Mâneca sacoului meu i-a atins în trecere braţul gol şi, mai înainte să înţeleg exact ce se întâmplase, ea îşi înfăşurase cravata mea în jurul pumnului şi mă lipise cu spatele de perete, alunecând cu gura peste a mea.

Am înlemnit, surprins.

— Hopa, bine te-am găsit, am mormăit peste buzele ei.

Cu o mână proptită în pieptul meu, a început să-mi slăbească nodul cravatei şi a gemut în gura mea când mi-a simţit mădularul întărit lipindu-se de ea. Degetele ei agile mi-au smuls cravata de la gât şi au azvârlit-o pe podea, la picioarele mele, înainte să-mi aduc aminte că trebuia să prindem avionul.

— Chloe, am zis, luptându-mă să mă eliberez de sărutările ei. Iubito, nu avem timp de asta.

— Nu-mi pasă.

Era toată numai dinţi şi buze, sugându-mi gâtul de sus până jos, mâinile ei flămânde deschizându-mi cureaua şi luându-mi scula în palmă.

Am înjurat în barbă, complet incapabil să rezist modului în care mă strângea prin pantaloni şi-mi trăgea de haine, croindu-şi drum printre ele, fără drept de apel.

— Futu-i, Chloe, eşti scăpată de sub control.

Am întors-o cu spatele de perete şi mi-am vârât mâinile pe sub bluza ei, dându-i brutal cupa sutienului la o parte. Lăcomia ei era molipsitoare, iar degetele mele s-au desfătat cu sfârcurile tari ca nişte pietricele şi cu rotunjimea plină şi fermă a sânului ei pe care mi l-a împins în palmă. Am coborât mâna şi i-am ridicat fusta pe coapse, i-am tras de chiloţi în jos, iar ea şi i-a scos dând din picioare, apoi am ridicat-o de la podea.

Aveam nevoie să fiu în ea, acum.

— Spune-mi că mă vrei, a zis ea, cuvintele ieşindu-i odată cu respiraţia, numai aer.

Tremura; ochii îi erau strâns închişi.

— Habar n-ai tu. Vreau tot ce-o să-mi dai.

— Spune-mi că putem face asta.

Mi-a tras de pantaloni şi de boxeri până mai jos de genunchi şi şi-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului meu, înfigându-şi tocul pantofului în fundul meu. Când mădularul meu a alunecat pe ea intrând drept înăuntru, i-am acoperit gura, lăsând să-i scape un mic sunet ascuţit. Aproape un geamăt.

Aproape un suspin.

M-am dat înapoi, cercetându-i faţa. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Chloe?

— Nu te opri, a zis ea, printre sughiţuri, aplecându-se să mă sugă de gât. Ascunzându-se.

Cu o mână, a încercat să-şi facă loc printre noi şi să ajungă la mine. Era un soi ciudat de disperare.

Cunoscuserăm futaiul frenetic şi acuplările rapide, pe ascuns, dar asta de acum era cu totul altceva.

— Stai.

M-am apăsat mai mult în ea, ţintuind-o de perete.

— Iubito, ce faci?

În sfârşit, a deschis ochii, oprindu-şi privirea pe gulerul meu. Îmi descheie un nasture, apoi încă unul.

— Am nevoie doar să te mai simt o dată.

— Cum adică, „o dată”?

Nu se uita la mine, nu voia să mai spună nimic.

— Chloe, când plecăm din camera asta, putem lăsa totul în urmă. Sau putem lua tot ce avem cu noi. Eu cred că vom putea s-o scoatem la capăt… tu, nu?

Ea a dat din cap, cu buza de jos strânsă între dinţi cu atâta forţă, încât pielea roz îi devenise albă. Când i-a dat drumul, i s-a inundat de un roşu decadent, ispititor.

— Şi eu vreau.

— Ţi-am mai spus, eu vreau mai mult decât asta. Vreau să fiu *cu* tine. Vreau să fiu iubitul tău, am spus pe un ton serios, vârându-mi mâna în păr.

— Mă îndrăgostesc de tine, Chloe.

Ea s-a aplecat, râzând, uşurarea răspândindu-se prin tot corpul ei. Când s-a ridicat, m-a tras din nou la ea, apăsându-şi buzele de obrazul meu.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Vreau să fiu singurul bărbat care te fute lipită de ferestre şi, de asemenea, prima persoană pe care o vezi dimineaţa – din locul unde eşti, după ce mi-ai furat perna. Mi-ar plăcea, de asemenea, să fiu persoana care-ţi aduce *ţie* îngheţată de lămâie verde pe băţ, când *tu* ai făcut indigestie de la sushi. Ne-au mai rămas

numai câteva luni şi, asta e, o să fie probabil complicat.

Cu gura peste a ei şi cu mâinile ţinându-i faţa, cred că în sfârşit a început să înţeleagă şi ea.

— Promite-mi c-o să mă duci în pat când o să ajungem înapoi, a zis ea.

— Promit.

— În patul tău.

— La dracu', da, în patul meu. Patul meu e uriaş, cu o tăblie de care te pot lega, ca să te bat la fund fiindcă eşti atât de ridicolă.

Şi, în clipa aceea, ne completam perfect.

Pe hol, după un ultim sărut în palma ei, i-am lăsat mâna şi am condus-o la recepţie.

Optsprezece

Bennett s-a dus să ia maşina, în timp ce eu m-am ocupat de formalităţile de plecare la recepţie. Cu o ultimă privire prin foaierul recepţiei, am încercat să-mi încarc fiecare amintire a călătoriei. Când am ieşit afară, l-am văzut pe Bennett lângă valet. Inima mea parcă era o tobă nebună sub coaste. Încă mă clătinam. Mi-am dat seama că-mi dăduse atât de multe ocazii să-i spun ce voiam şi eu fusesem doar prea nesigură că am putea să facem vreodată relaţia să meargă. Aparent, coloana lui vertebrală era mai puternică decât a mea.

Mă îndrăgostesc de tine.

Stomacul mi s-a făcut ghem într-un mod delicios.

Domnul Gugliotti l-a zărit pe Bennett de pe trotuar şi s-a îndreptat spre el. Şi-au strâns mâinile, au

părut să facă schimb de amabilităţi. Am vrut să mă apropii şi eu, să mă alătur discuţiei ca un egal, dar m-am temut că n-aş fi fost în stare să ascund ceea ce se întâmpla în momentul acela în inima mea şi că sentimentele mele pentru Bennett mi s-ar citi clar pe faţă.

Domnul Gugliotti s-a uitat la mine, dar n-a părut să mă recunoască în afara contextului. A clipit şi s-a întors iarăşi spre Bennett, dând din cap la ceva ce-i spunea el, iar această lipsă de recunoaştere m-a făcut să ezit şi mai mult. Nu eram încă o persoană de remarcat. Documentele de plecare din hotel, lista obligaţiilor lui Bennett şi servieta lui erau, toate, în mâinile mele. Eu dădeam târcoale pe la periferie: o stagiară.

Rămânând în urmă, am încercat să mă bucur de ultimele momente de briză oceanică. Vocea puternică a lui Bennett străbătea cei câţiva metri care ne despărţeau.

— Se pare că toţi aţi participat cu nişte idei bune. Mă bucur că şi Chloe a avut şansa unui exerciţiu.

Dând din cap, domnul Gugliotti a spus:

— Chloe e pricepută. S-a descurcat foarte bine.

— Sunt sigur c-o să putem organiza curând o teleconferinţă ca să dăm startul procesului de predare.

Exerciţiu? Start? Nu asta făcusem eu? îi dădusem lui Gugliotti documentele de la juridic ca să le semneze şi să le trimită înapoi prin curier rapid.

— Sună bine. Am s-o pun pe Annie să sune, ca să stabilească momentul. Mi-ar plăcea să discut termenii înţelegerii cu tine. Nu m-am simţit destul de liniştit ca să le semnez deja.

— Bineînţeles că nu.

Inima mi-a accelerat când spirala de panică şi umilinţă s-a pornit prin venele mele. Era ca şi când întâlnirea care avusese loc nu fusese decât un simplu spectacol pentru binele meu şi adevărata muncă avea să se întâmple între aceşti doi bărbaţi, când aveau să ajungă în lumea reală.

Adică întreaga conferinţă nu fusese decât o uriaşă fantezie? M-am simţit ridicolă, amintindu-mi detaliile pe care i le împărtăşisem lui Bennett. Cât de mândră fusesem că-i tăiasem sarcina asta de pe listă şi avusesem grijă de ea, dându-i timp să se facă bine.

— Henry mi-a spus despre Chloe că a obţinut o bursă Miller. Asta-i fantastic. O să rămână la Ryan Media după ce termină? a întrebat Gugliotti.

— Nu ştim sigur, deocamdată. E o puştoaică grozavă. Cu siguranţă are nevoie de un oarecare rodaj, totuşi.

Mi-am pierdut răsuflarea într-o clipă, ca şi când mi-ar fi fost trasă cu aspiratorul. Bennett glumea, desigur. Ştiam, fără să fi fost nevoie să mi-o spună Elliott (cum mi-o spusese, de nenumărate ori), că îmi puteam alege o slujbă dintre cele mai bune când aveam să termin. Lucram la Ryan Media de ani buni, dându-mă peste cap să fac faţă şi serviciului, şi masteratului. Cunoşteam unele dintre proiecte mai bine decât oamenii care le administrau. Bennett ştia asta foarte bine.

Gugliotti a râs.

— Cu rodaj sau fără, aş fi mâncat-o cât ai clipi. Ea s-a ţinut bine pe poziţii, Bennett.

— Bineînţeles, a zis Bennett. Cine crezi că a pregătit-o? întâlnirea cu tine a fost o ocazie grozavă să înceapă să aplice ce-a învăţat, aşa că apreciez. Fără îndoială că o să fie bună, îşi va sfârşi studiile.

Când va fi gata.

Nu vorbea ca niciunul dintre Bennett Ryan-ii pe care îi cunoscusem eu. Acesta nu era iubitul de care mă despărţisem doar cu câteva clipe în urmă, recunoscător şi mândru de mine pentru că fusesem capabilă să îi ţin locul. Şi nu era nici măcar Ticălosul Seducător, care împărţea laude cu ţârâita. Acesta era cu totul altcineva. Cineva care mă numea „puştoaică” şi care se purta de parcă mi-ar fi făcut *mie* o favoare.

Mi-am simţit faţa înroşindu-se de mânie şi m-am împleticit înapoi în holul hotelului, simţind dintr-odată că nu era destul oxigen, nicăieri.

Rodaj? Mă descurcasem *bine*? El fusese *mentorul* meu? În *care* univers?

Mă uitam la pantofii oamenilor care treceau prin faţa mea, intrând şi ieşind pe uşile turnante ale hotelului. De ce mi se părea că stomacul îmi dispăruse, lăsând în loc doar o groapă plină cu acid?

Eram în lumea afacerilor de destulă vreme cât să ştiu cum merge. Oamenii din vârf nu ajungeau acolo împărţind reputaţia. Ajungeau acolo prin mari promisiuni, mari pretenţii şi vanităţi încă şi mai mari.

În primele mele şase luni la Ryan Media, adusesem şaizeci de milioane de dolari în contul de marketing.

Administrasem portofoliul de o sută de milioane de dolari pentru gama de cosmetice a companiei L’Oreal.

Proiectasem ultima campanie pentru Nike.

Dintr-o fată de provincie ajunsesem femeie de afaceri de temut.

Simţisem întotdeauna că el mă lăuda în pofida

voinţei lui şi găseam o oarecare satisfacţie să-i dovedesc că greşeşte, să-i depăşesc aşteptările aproape în ciuda lui. Dar acum, când recunoscuse că sentimentele noastre se transformaseră în ceva mai mult, el voia să rescrie istoria. Nu fusese un mentor pentru mine; nu avusesem nevoie să-mi fie. Nu mă împinsese el spre succes – ba, dimpotrivă, înainte de călătoria asta, îmi stătuse în cale. Încercase să mă silească să-mi dau demisia, purtându-se ca un ticălos.

Eu mă îndrăgostisem de el în pofida tuturor acestor lucruri, iar acum el mă aruncase ca pe un pion de sacrificiu, ca să-şi salveze obrazul pentru că lipsise de la întâlnire.

Inima mi se fărâmase într-o mie de bucăţi.

— Chloe?

Mi-am ridicat ochii şi i-am văzut expresia nedumerită.

— Maşina e gata. Nu trebuia să ne întâlnim afară?

Am clipit, m-am frecat la ochi de parcă-mi intrase ceva în ei şi nu ca şi când aş fi fost gata să fac o criză în holul hotelului W.

— Aşa e.

M-am ridicat în picioare, mi-am adunat lucrurile şi mi-am ridicat privirea spre el:

— Am uitat.

Din toate minciunile pe care i le spusesem vreodată, asta a fost cea mai neinspirată, pentru că el a mirosit-o imediat şi, din modul în care s-a încruntat şi a făcut un pas mai aproape, cu ochii neliniştiţi şi cercetători, era clar că habar n-avea de ce simţisem nevoia să mint despre aşa ceva.

— Eşti bine, iubito?

Am clipit. Îmi plăcuse când mă numise astfel în

urmă cu douăzeci de minute, dar acum mi se părea cu totul nepotrivit.

— Doar obosită.

Din nou, a ştiut că minţeam, dar de data asta n-a insistat. Mi-a pus o mână pe după mijloc şi m-a condus afară, la maşină.

Nouăsprezece

Ştiam că femeile pot deveni prost dispuse din senin. Cunoscusem câteva femei care puteau să se cufunde în gânduri şi scenarii şi să meargă cu un „ce-ar fi fost dacă”, din aproape în aproape, până la mii de ani în viitor, supărându-se pentru ceva despre care ele presupuneau că aveam să-l fac peste trei zile din momentul acela.

Dar nu părea că asta se întâmplase cu Chloe şi ea oricum nu era genul ăla de femeie. O mai văzusem supărată înainte. La dracu’, văzusem toate nuanţele supărării la ea: agasare, furie, rea-voinţă, violenţă abia reţinută.

N-o văzusem niciodată rănită.

S-a cufundat în cercetarea documentelor, pe scurtul drum cu maşina până la aeroport. S-a scuzat că trebuia să-l sune pe tatăl ei, când aşteptam la poarta noastră de îmbarcare. În avion, a adormit aproape de îndată ce ne-am aşezat pe locurile noastre, ignorându-mi invitaţia de a ne alătura celebrului Mile-High Club[7]. A deschis ochii doar cât să refuze prânzul, deşi eu ştiam prea bine că nu

7 Denumire argotică pentru persoanele care fac sex în avion. (*N.t.*)

luase micul dejun. Când s-a trezit, la coborâre, s-a uitat pe fereastră, în loc să se uite la mine.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns vreme îndelungată, mi s-a părut mie, iar inima a început să-mi bată mai repede. Am încercat să-mi închipui toate momentele în care aş fi putut să greşesc faţă de ea. Sex cu Chloe în pat. Mai mult sex cu Chloe. Orgasm pentru Chloe. Avusese multe orgasme, ca să fiu sincer. Nu credeam că asta era. Trezirea, duşul, declaraţia mea de dragoste. Recepţia hotelului. Gugliotti, aeroport.

M-am oprit puţin. După conversaţia cu Gugliotti mă simţisem un pic scârbos. Nu sunt sigur de ce mă purtasem ca un asemenea neghiob posesiv, dar, fără îndoială, Chloe avea acest efect asupra mea. Ea fusese uimitoare la întâlnire, ştiam că fusese, dar nici mort n-aş fi vrut ca ea să se coboare să lucreze pentru unul ca Gugliotti după ce avea să termine masteratul. El ar fi tratat-o probabil ca pe o pipiţă şi s-ar fi holbat la fundul ei toată ziua.

— Am auzit ce ai spus.

Vocea ei era atât de înceată, încât mi-a luat un moment să-mi dau seama că spusese ceva şi apoi încă unul ca să înţeleg ce. Mi-a pierit curajul.

— Ce am spus şi când?

Ea a zâmbit, s-a întors în sfârşit să se uite la mine şi, fir-aş al dracu': plângea.

— Lui Gugliotti.

— Am fost posesiv. Îmi cer iertare.

— Ai fost posesiv…, a murmurat ea, întorcându-se înapoi spre fereastră. M-ai desconsiderat – m-ai făcut să par naivă! Te-ai purtat de parcă întâlnirea a fost un exerciţiu de pregătire. M-am simţit ridicolă când m-am gândit la modul în care ţi-am descris-o

eu, ieri, crezând că fusese ceva mai mult.

Mi-am pus mâna pe braţul ei, râzând puţin.

— Tipii ca Gugliotti au orgolii. Are pur şi simplu nevoie să simtă că directorii îl ascultă. Tu ai făcut tot ce aveam noi nevoie. El doar voia ca eu să fiu cel care îi înmânează contractul oficial.

— Dar asta-i absurd. Şi tu l-ai încurajat, folosindu-mă ca marionetă.

Am clipit, nedumerit. Făcusem exact cum spunea ea. Dar aşa se joacă jocul ăsta, nu?

— Tu eşti stagiara mea.

Un râs sarcastic i-a scăpat de pe buze şi ea s-a întors din nou spre mine.

— Corect. Pentru că tu ai avut grijă, în tot timpul ăsta, de progresul carierei mele.

— Bineînţeles că da.

— De unde ştii că am nevoie de rodaj? Abia te-ai uitat la cum lucrez eu până ieri.

— Te înşeli amarnic.

Mi-am clătinat capul, devenind un pic plictisit:

— Ştiu pentru că am urmărit *tot* ce faci. Nu vreau să te presez să faci mai mult decât poţi în momentul de faţă şi de aceea păstrez controlul asupra proiectului Gugliotti. Dar te-ai descurcat grozav cu el şi am fost foarte mândru de tine.

Ea a închis ochii şi s-a lăsat pe speteaza scaunului.

— M-ai numit „puştoaică”.

— Da?

Am scotocit prin memorie şi mi-am dat seama că avea dreptate.

— Bănuiesc că n-am vrut să te privească drept femeia de afaceri bombă, pe care el putea s-o angajeze şi să încerce s-o fută.

— Doamne, Bennett. Eşti aşa un nenorocit! Poate

că voia să mă angajeze pentru că pot să-mi fac bine meseria!

— Scuze. Mă port ca un iubit posesiv.

— Chestia cu iubitul posesiv nu e o noutate pentru mine. Noutatea e că te-ai purtat ca şi când mi-ai fi făcut o favoare. Cât de condescendent ai fost. Nu sunt sigură că acum e cel mai bun moment să ne angajăm în acţiuni tipice ca de la şef la stagiar.

— Ţi-am spus că, după părerea mea, ai făcut o treabă excelentă cu el.

Ea s-a uitat furioasă la mine şi faţa i s-a înroşit.

— N-ai fi spus niciodată asta înainte. Ai fi spus: „Bine. Înapoi la treabă". Atâta tot. Şi cu Gugliotti te-ai purtat de parcă m-ai fi avut la degetul tău mic. Înainte, te-ai fi prefăcut că nici măcar nu mă cunoşti.

— Chiar trebuie să analizăm de ce eram un nemernic? Nici tu nu erai tocmai Micuţa Domnişoară Numai Zâmbet. Şi de ce e timpul să lămurim asta tocmai *acum*?

— Nu e vorba despre faptul că ai fost un nemernic înainte. E despre faptul că eşti *acum.* Compensezi. Şi ăsta-i exact motivul pentru care nu te fuţi cu şeful. Ai fost un şef corect, înainte – m-ai lăsat să-mi fac treaba mea şi tu ţi-ai făcut-o pe a ta. Acum eşti mentorul plin de empatie, care mă numeşte „puştoaică" în faţa tipului pentru care ţi-am salvat pielea? Incredibil.

— Chloe…

— Pot să mă descurc cu tine când te dai mare sculă, Bennett. Sunt obişnuită cu asta, mă *aştept* la asta. Aşa lucrăm noi. Pentru că, dincolo de toată ţâfna şi de trântitul de uşi, ştiam că mă respectai. Dar aşa cum ai fost astăzi – asta trasează o limită care nu era înainte…

A clătinat din cap şi a privit din nou pe fereastră.

— Cred că exagerezi.

— Poate, a zis ea, aplecându-se ca să-şi scoată telefonul din poşetă. Dar am muncit din greu ca să ajung unde sunt – ca să risc toate astea?

— Putem să facem şi una, şi cealaltă, Chloe. Pentru alte câteva luni, putem lucra împreună şi putem fi împreună. Şi ce s-a întâmplat azi intră la capitolul dificultăţi inerente începutului.

— Nu sunt sigură, a zis ea, clipind şi privind prin mine. Eu doar încerc să fac lucrul cel mai deştept, Bennett. Niciodată nu mi-am pus la îndoială valoarea, înainte, nici măcar când mi s-a părut că *tu* o faci. Şi apoi, când am crezut că ai văzut exact cine sunt, tu m-ai desconsiderat…

Şi-a ridicat privirea, cu ochii îndureraţi.

— Bănuiesc că nu vreau să încep să mă analizez acum. După cât am muncit.

Avionul a aterizat cu o zgâlţâitură şi totuşi aterizarea nu m-a zdruncinat la fel de mult cât cuvintele spuse de ea. Eu condusesem tratative cu capii unora dintre cele mai mari departamente de finanţe din lume. Ţinusem piept directorilor executivi care crezuseră că mă pot strivi. Puteam să mă lupt cu femeia asta până la sfârşitul lumii şi să mă simt mai bărbat cu fiecare cuvânt. Însă, în momentul acela, nu puteam găsi absolut nimic de zis.

*

Ca să spun că n-am putut dormi în noaptea aceea ar fi doar jumătate de adevăr. Abia de-am putut sta întins în pat. Fiecare suprafaţă orizontală părea să aibă imprimată urma ei şi nu conta că ea nu fusese niciodată pe la mine. Simplul fapt că vorbiserăm

despre asta – şi că plănuisem s-o aduc aici în prima noapte când aveam să ne întoarcem – îi făcea spiritul aproape real şi permanent.

Am sunat-o; n-a răspuns. Desigur, era trei dimineaţa, dar ştiam că nici ea nu dormea. Tăcerea ei era înrăutăţită de faptul că ştiam că se simţea la fel cum mă simţeam şi eu. Ştiam că suferea la fel ca mine. Dar ea credea că n-ar fi trebuit să sufere.

Nu mai venea odată ziua următoare.

*

Am ajuns la ora şase, înainte de ora când ştiam că vine ea. Am adus cafea pentru amândoi, mi-am actualizat calendarul, ca să câştig nişte timp pentru ea, pe care l-ar fi putut folosi ca să ajungă cu treburile la zi, după perioada de absenţă. Am trimis prin fax contractul lui Gugliotti, spunându-i că versiunea pe care o văzuse în San Diego era cea finală şi că orice îi prezentase Chloe avea să rămână neschimbat. I-am dat două zile să-mi trimită înapoi documentele semnate.

Şi apoi, am aşteptat.

La opt, tata a intrat în biroul meu, cu Henry pe urmele lui. Tata se încrunta adesea, dar rareori la mine. Henry nu se arătase niciodată scos din răbdări.

Acum amândoi arătau de parcă ar fi vrut să mă omoare.

— Ce-ai făcut?

Tata mi-a aruncat o foaie de hârtie pe birou.

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene.

— Ce-i asta?

— E demisia lui Chloe. I-a lăsat-o Sarei, azi-dimineaţă.

A trecut un minut întreg până am putut să

vorbesc. În răstimpul ăsta, numai fratele meu a spus:

— Ben, frate. Ce s-a întâmplat?

— Am stricat totul, am zis eu, apăsându-mi podurile palmelor peste ochi.

Tata s-a aşezat, cu o expresie reţinută. Stătea pe scaunul în care, în urmă cu mai puţin de o lună, stătuse Chloe, desfăcându-şi picioarele şi masturbându-se, în timp ce eu încercam să nu-mi pierd şirul la telefon.

Doamne, cum de-am lăsat să se ajungă aici?

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Vocea tatei devenise foarte înceată: acalmia dintre două cutremure.

Mi-am slăbit nodul la cravată, căci mă sufoca apăsarea din piept.

Chloe m-a părăsit.

— Suntem împreună. Sau am fost.

Henry a strigat: „Ştiam eu!” în aceeaşi clipă în care tatăl meu a răcnit:

— *Cum aşa?*

— Nu până la San Diego, i-am liniştit eu, grăbit. Înainte de San Diego, noi doar…

— Vă futeaţi? încercă Henry să m-ajute, primind o privire tăioasă de la tata.

— Da. Noi doar…

O săgeată de durere mi s-a împlântat în piept. *Expresia ei, când mă aplecam s-o sărut. Buza ei de jos, prinsă între dinţii mei. Râsul ei pe gura mea.*

— Şi, cum ştiţi amândoi, eram o brută. Ea răspundea cu aceeaşi monedă, totuşi, i-am asigurat eu. Apoi, în San Diego, a devenit mai mult. La dracu’.

Am întins mâna spre hârtie, dar mi-am retras-o

iute.

— Chiar a demisionat?

Tata a încuviinţat din cap, cu o expresie de nepătruns pe chip. Era superputerea lui, de când îl ştiam: în momentele în care simţea cel mai acut, arăta cel mai puţin.

— Tocmai de aceea avem politica de neimplicare în relaţii personale la birou, Ben, a zis el, îndulcindu-şi tonul folosind numele meu de alint. Am crezut că ai mai multă minte.

— Ştiu.

Mi-am frecat faţa în palme şi i-am făcut semn lui Henry să ia loc, povestindu-le apoi în detaliu cum fusese cu intoxicaţia mea alimentară, întâlnirea cu Gugliotti, cum Chloe îmi ţinuse locul cu brio. Am spus foarte clar că hotărâserăm să fim împreună abia când mă întâlnisem cu Ed, la hotel.

— Eşti cel mai idiot ticălos din câţi cunosc! mi-a aruncat fratele meu de îndată ce am terminat, şi ce-aş fi putut face decât să fiu de acord cu el?

După o mustrare aspră şi încredinţări că urma să mai discutăm despre toate aspectele în care încurcasem treburile, tata s-a dus în biroul lui ca s-o sune pe Chloe s-o roage să vină să lucreze pentru el, până la sfârşitul stagiaturii.

Îngrijorarea lui nu era doar pentru Ryan Media, deşi dacă ea ar fi ales să rămână, după ce-şi lua masteratul, ar fi putut cu uşurinţă să devină unul dintre cei mai importanţi membri ai echipei noastre de marketing strategic. Era, de asemenea, îngrijorat pentru faptul că ea avea mai puţin de trei luni ca să-şi găsească un nou loc de stagiară, să înveţe dedesubturile şi să se apuce de un nou proiect pe care să-l prezinte comisiei de examinare. Dată fiind

influenţa membrilor comisiei asupra şcolii de management, de reacţia lor depindea dacă Chloe va absolvi cu diplomă de onoare şi va primi o scrisoare de recomandare personală de la directorul bursei J.T. Miller.

Acest lucru îi putea lansa sau îngropa definitiv viitoarea carieră.

Henry şi cu mine am stat într-o tăcere încrâncenată, în următoarea oră; el se uita furios la mine, eu mă uitam pe fereastră. Aproape că simţeam cât de mult şi-ar fi dorit să mă pocnească. Tata s-a întors în biroul meu, a luat demisia şi a împăturit-o frumos în trei. Încă nu eram în stare să mă uit peste ea. O scrisese la calculator şi, pentru prima oară de când o cunoscusem, nu voiam nimic mai mult decât să-i văd scrisul de mână, ridicol de urât, în loc de impersonalul Times New Roman, negru pe alb.

— I-am spus că este apreciată în această companie, că familia o iubeşte şi că vrem să vină înapoi.

Tata a făcut o pauză, aţintindu-şi ochii asupra mea.

— Ea a spus că, în acest caz, cu atât mai mult trebuie să facă asta singură.

*

Oraşul se prefăcuse într-un univers alternativ, unul în care Billy Sianis nu blestemase niciodată echipa de baseball Chicago Cubs, Oprah nu existase niciodată şi Chloe Mills nu mai lucra pentru Ryan Media. Demisionase. Părăsise una dintre cele mai mari afaceri din istoria Ryan Media. Mă părăsise pe mine.

Am scos dosarul Papadakis din biroul ei; contractul fusese redactat de departamentul juridic

cât timp fuseserăm în San Diego şi tot ce mai trebuia era o semnătură. Chloe şi-ar fi putut petrece ultimele două luni din masterat perfecţionându-şi prezentarea pentru comisia de examinare. În loc de asta, o luase de la capăt în altă parte.

Cum de putuse să se descurce cu toate mizeriile pe care i le făcusem înainte, dar plecase din cauza *asta*? Fusese chiar atât de important ca eu s-o fi tratat ca pe un egal de faţă cu un individ ca Gugliotti, încât ea să sacrifice tot ce era între noi din pricina asta?

Cu un oftat, am bănuit că însuşi faptul că trebuise să mă întreb aşa ceva constituise motivul pentru care Chloe plecase. Crezusem că ne-am fi putut vedea şi de relaţia noastră, şi de cariere, dar asta pentru că eu deja îmi demonstrasem calităţile. Ea era stagiara. Tot ce voise ea fusese s-o asigur că nechibzuinţa noastră nu avea să-i afecteze cariera, iar eu sfârşisem prin a avea grijă s-o afecteze.

Trebuia să recunosc, eram surprins că biroul nu luase foc cu povestea a ceea ce făcusem, dar se părea că numai tata şi Henry ştiau de ea. Chloe păstrase întotdeauna secretul despre noi. Mă întrebam dacă Sara era la curent cu ceea ce se întâmplase, dacă păstrase legătura cu Chloe.

Curând, am avut un răspuns. La câteva zile după ce Chicago se schimbase, Sara a intrat în biroul meu fără să bată la uşă.

— Situaţia asta e de doi bani.

Mi-am ridicat ochii spre ea şi am pus jos dosarul pe care-l aveam în mâini, uitându-mă lung la ea îndeajuns cât s-o fac să se simtă stingherită, înainte să vorbesc.

— Ţin să-ţi amintesc că *situaţia asta* nu e deloc

treaba ta.

— În calitate de prietenă a ei, este.

— În calitate de angajată a Ryan Media şi de angajată a lui Henry, nu este.

Ea s-a uitat la mine câteva clipe lungi, apoi a dat din cap.

— Ştiu. N-aş spune niciodată cuiva, dacă la asta te referi.

— La asta, bineînţeles. Dar mă refer şi la comportamentul tău. Nu-ţi permit să dai buzna în biroul meu fără să baţi la uşă.

Ea a părut că regretă, dar nu s-a făcut mică sub privirea mea ucigătoare. Începusem să înţeleg de ce ea şi Chloe erau prietene atât de bune: amândouă erau încăpăţânate până la nesocotinţă şi crâncen de loiale.

— Am înţeles.

— Pot să te întreb de ce ai venit aici? Ai văzut-o?

— Da.

Am aşteptat. Nu voiam să-i forţez mărturisirea, dar, *pentru Dumnezeu,* voiam să-i smulg şi ultimul detaliu.

— I s-a oferit un post la Studio Marketing.

Am lăsat să-mi scape un oftat greu. O firmă decentă, chiar dacă mică. Una ambiţioasă, cu perspective certe şi nişte adjuncţi buni, dar cu vreo câţiva nemernici autentici în vârf.

— Cine e şeful ei direct?

— Un tip pe nume Julian.

Am închis ochii, ca să-mi ascund reacţia. Troy Julian fusese la noi în conducere, un înfumurat cronic cu tendinţă de a se afişa în lume cu toate bunăciunile. Chloe trebuia să fi ştiut asta; ce-a fost în mintea ei?

Gândeşte, imbecilule.

Ea probabil socotise că Julian ar fi avut resursele să-i ofere un proiect la care ea să-şi poată aduce o contribuţie substanţială şi să-l poată prezenta în trei luni.

— Care e proiectul ei?

Sara s-a îndreptat spre uşa biroului şi a închis-o, ca să fie sigură că informaţia va rămâne discretă.

— Mâncare de câini Sanders.

M-am ridicat în picioare, lovind biroul cu palmele. Furia mă gâtuia şi mi-am închis ochii ca să-mi pot recăpăta stăpânirea de sine, mai înainte de a-mi vărsa nervii asupra asistentei fratelui meu.

— Ăsta-i un proiect *minuscul.*

— E doar o masterandă, domnule Ryan. Bineînţeles că e un proiect minuscul. Numai cineva îndrăgostit de ea ar fi lăsat-o să lucreze la un contract de marketing de un milion de dolari, pe zece ani.

Fără să se mai uite la mine, s-a întors şi a ieşit din birou.

*

Chloe n-a răspuns la telefonul mobil, la telefonul de acasă sau la vreunul dintre e-mailurile pe care i le-am trimis pe contul personal, trecut în dosarul ei. Nu m-a sunat, n-a trecut pe la birou, n-a dat niciun semn că ar vrea să stea de vorbă cu mine. Dar când simţi că pieptul ţi-a fost spart cu un târnăcop şi eşti incapabil să dormi, faci lucruri cum ar fi: cauţi adresa apartamentului stagiarei tale, te duci cu maşina până acolo, într-o sâmbătă, la cinci dimineaţa, şi o aştepţi să iasă.

Iar când ea n-a ieşit din clădire aproape o zi întreagă, l-am convins pe paznic că eram vărul ei şi

că mă îngrijora sănătatea ei. M-a însoţit până sus şi a stat în spatele meu când am bătut la uşă.

Inima era gata să-mi spargă pieptul. Am auzit pe cineva mişcându-se înăuntru, venind până la uşă. Practic i-am putut simţi corpul, la doar câţiva centimetri distanţă de al meu, despărţit de lemnul uşii. O umbră s-a apropiat de vizor. Şi apoi, tăcere.

— Chloe.

N-a deschis uşa. Dar nici nu s-a îndepărtat.

— Iubito, te rog, deschide. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

După un timp care a părut o oră, a spus:

— Nu pot, Bennett.

Mi-am sprijinit fruntea de uşă, lipindu-mi palmele de ea. O superputere ar fi fost bine-venită în clipa aceea. Mâini de foc, capacitatea de a mă sublima sau chiar abilitatea de a găsi cuvintele potrivite. În clipa aceea, şi atât părea imposibil.

— Îmi pare rău.

Tăcere.

— Chloe… Doamne. Am priceput, bine? Spune-mi că sunt un idiot. Spune-mi să mă duc învârtindu-mă. Pune orice condiţie vrei – numai nu pleca.

Tăcere. Era încă acolo. O puteam simţi.

— Îmi lipseşti. Futu-i, cum îmi mai lipseşti. *Mult.*

— Bennett, dar… nu acum, bine? Nu pot să fac asta.

Plângea? Mă enerva că nu ştiam.

— Hei, amice.

Paznicul vorbea de parcă în mod clar ăsta era ultimul loc în care ar fi vrut să se afle şi mi-am dat seama că era supărat că-l minţisem.

— Nu de asta ai zis că vrei să urci aici. Pare să fie sănătoasă. Să mergem.

M-am întors acasă şi m-am apucat să beau, zdravăn, whisky. Timp de două săptămâni, am jucat biliard la un bar sordid şi mi-am ignorat familia. Am anunţat că eram bolnav şi mă dădeam jos din pat doar ca să-mi iau, din când în când, câte un castron cu cereale, ca să-mi umplu paharul sau ca să mă duc la baie, ocazie cu care mă uitam în oglindă şi-mi arătam degetul mijlociu. Eram un dobitoc trist şi, cum nu mai trecusem niciodată prin aşa ceva, habar n-aveam cum să ies din starea asta.

Mama a venit pe la mine cu nişte cumpărături şi mi le-a lăsat pe treptele de la intrare.

Tata îmi lăsa mesaje vocale zilnic, ţinându-mă la curent cu treburile firmei.

Mina mi-a adus mai mult whisky.

În sfârşit, Henry a trecut pe la mine, folosind singurul set de chei de rezervă al casei, şi a aruncat peste mine o oală cu apă rece, apoi mi-a întins nişte mâncare chinezească la pachet. Am mâncat ce era de mâncat, în vreme ce el amenința c-o să-mi lipească fotografii cu Chloe prin toată casa, dacă nu mă adunam şi nu mă întorceam la muncă.

În următoarele câteva săptămâni, Sara a presupus că îmi pierdeam încet minţile, şi că aveam nevoie de o actualizare săptămânală. Păstra tonul profesional, raportându-mi doar cum se descurca Chloe la noua firmă cu Julian. Proiectul ei începuse să prindă contur destul de bine. Oamenii de la Sanders o iubeau. Ea susţinuse compania în faţa directorilor executivi şi obţinuse aprobarea de a continua. Nimic din toate acestea nu m-a surprins. Chloe era mai bună decât oricine altcineva de pe la ei, de departe.

Ocazional, Sara îmi mai strecura şi altceva. „S-a apucat din nou de sport”, „arată mai bine”, „s-a tuns

mai scurt – arată chiar drăguţ” sau „am ieşit cu toţii în oraş, sâmbătă. Cred că s-a simţit bine, dar a plecat mai devreme”.

Pentru că avea o întâlnire? mă întrebam eu. Şi apoi alungam gândul din minte. Nu-mi puteam imagina că ar putea să se vadă cu altcineva. Ştiam cum fusese între noi şi eram foarte sigur că nici Chloe nu se vedea cu altcineva.

Aceste „rapoarte” nu erau niciodată de ajuns. De ce nu putea Sara să-şi scoată telefonul şi să facă nişte fotografii, pe ascuns? Speram să dau peste Chloe la vreun magazin sau pe stradă. Am patrulat prin La Perla de vreo câteva ori. Dar n-am văzut-o două luni.

O lună trece repede când eşti îndrăgostit de femeia pe care o foloseai pentru sex. Două par o veşnicie când femeia pe care o iubeşti te-a părăsit.

Aşadar, când s-a apropiat ziua prezentării ei şi am aflat de la Sara că era pregătită şi că îl manevrase pe Julian cu mână de fier, dar deopotrivă arăta „mai timidă şi mai nesigură pe ea”, mi-am găsit în sfârşit curajul.

M-am aşezat la biroul meu, am deschis PowerPointul şi am încărcat planul Papadakis. Lângă mine, telefonul de pe birou a sunat. M-am gândit să nu răspund – voiam să mă concentrez pe proiect şi numai pe proiect.

Dar era un număr local necunoscut şi o parte semnificativă din creierul meu voia să creadă că ar putea fi Chloe.

— Bennett Ryan la telefon.

Râsul unei femei răsună pe fir.

— Frumosule, eşti un Ticălos Stupid.

Douăzeci

Directorul Cheng şi ceilalţi membri ai comisiei de examinare au intrat în sală, salutându-mă prietenos înainte de a se aşeza. Mi-am verificat notiţele, am verificat a nu ştiu câta oară conexiunea dintre laptop şi sistemul de proiecţie şi am aşteptat ultimii câţiva rătăciţi să-şi găsească locul în sala de conferinţe. Gheaţa suna cristalin în pahare, când oamenii îşi turnau apă. Colegii vorbeau între ei cu voci scăzute, câte un hohot de râs străbătând ocazional liniştea generală.

Colegii.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de izolată. Domnul Julian nici măcar nu catadicsise să apară la prezentare ca să mă susţină. Ce surpriză.

Încăperea semăna izbitor cu altă sală de conferinţe, dintr-o clădire aflată la şaptesprezece străzi distanţă. În acea dimineaţă, stătusem în faţa clădirii Ryan Media Tower, mulţumind în gând tuturor celor dinăuntru pentru că mă făcuseră cine eram. Apoi plecasem pe jos, numărând străzile şi încercând să ignor durerea răscolitoare din piept, ştiind că Bennett n-avea să fie cu mine în sală în ziua aceea, stoic, jucându-se cu butonii de la manşete, sfredelind cu privirea expresia mea calmă.

Îmi lipsea proiectul meu. Îmi lipseau colegii de echipă. Îmi lipseau standardele fără milă, precise, ale lui Bennett. Dar, mai ales, îmi lipsea bărbatul care devenise el pentru mine. Uram faptul că simţisem nevoia să aleg un Bennett şi să renunţ la celălalt, sfârşind fără niciunul.

O secretară a bătut la uşă, şi-a vârât capul înăuntru şi mi-a căutat privirea. Apoi i-a spus domnului Cheng:

— Trebuie doar să o rog pe Chloe să-mi semneze mai întâi nişte acte. O să ne întoarcem imediat.

Fără întrebări, am urmat-o, ieşind din sală, strângându-mi mâinile pe lângă corp şi făcând eforturi de voinţă să-mi calmez nervii. *Poţi să faci asta, Chloe.* Douăzeci de nenorocite de *slide*-uri cu detalii despre o campanie mediocră, cu o sumă de cinci cifre, pentru o firmă locală ce produce mâncare pentru animale de companie. Un mizilic.

Trebuia doar să trec de asta şi apoi puteam să plec dracului din Chicago şi s-o iau de la zero, la sute de kilometri depărtare. Pentru prima oară de când mă mutasem aici, oraşul ăsta mi se părea complet străin.

Chiar şi aşa, încă mai aşteptam ca ideea de a pleca să mi se pară decizia corectă.

În loc să ne oprim la biroul secretarei, am continuat să mergem pe hol, până la o altă sală de conferinţe. Ea a deschis uşa şi mi-a făcut semn să intru înaintea ei. Dar când am intrat, în loc să vină după mine, ea a închis uşa, lăsându-mă singură.

Sau nu chiar singură.

Mă lăsase cu Bennett.

Am simţit cum stomacul îmi dispare şi pieptul îmi cade în gol. El stătea în picioare, la peretele cu ferestre din capătul îndepărtat al sălii, purtând un costum bleumarin şi cravata violet-închis pe care i-o cumpărasem eu de Crăciun, ţinând în mâini un dosar gros. Ochii lui erau întunecaţi şi de nepătruns.

— Bună.

Vocea i se frânse în doar aceste două silabe.

Am înghiţit în sec, mutându-mi privirea de la perete şi rugându-mi emoţiile să rămână în banca lor. Să fiu departe de Bennett fusese un iad. De nenumărate ori pe zi visam cu ochii deschişi cum mă întorceam la Ryan Media sau cum îl priveam intrând în noul meu birou, stil *Ofiţer şi gentleman,* sau cum îl vedeam apărând la uşa mea cu o sacoşă La Perla atârnând de un deget lung şi ispititor.

Dar nu mă aşteptasem să-l văd aici şi, după ce nu-l mai văzusem de atâta vreme, chiar şi acele două silabe chinuite aproape că m-au dărâmat. Îmi fusese dor de vocea lui, de ironiile lui, de buzele şi de mâinile lui. Îmi fusese dor de felul în care mă privea, felul în care mă aştepta întâi pe mine, de felul după care îmi putusem da seama că începuse să mă iubească.

Bennett era aici. Şi arăta groaznic.

Slăbise şi, cu toate că era bine îmbrăcat şi proaspăt ras, hainele îi atârnau aiurea pe corpul lui înalt. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit săptămâni de-a rândul. Cunoşteam senzaţia. Cearcăne negre îi erau săpate adânc sub ochi şi-i dispăruse grimasa caracteristică. În locul lui era o gură strânsă într-o linie dreaptă. Focul pe care-l crezusem întotdeauna impregnat în expresia lui se stinsese de tot.

— De ce-ai venit aici? am întrebat.

El a ridicat o mână, trecându-şi degetele prin păr şi stricând complet jalnica frizură şic pe care o încercase, iar inima mi s-a strâns la vederea dezordinii familiare.

— Am venit să-ţi spun că eşti o mare idioată fiindcă ai plecat de la Ryan Media.

Am rămas cu gura căscată la acest ton şi un val familiar de adrenalină s-a revărsat în venele mele.

— Am fost idioată în privinţa multor lucruri. Mulţumesc c-ai venit. Ce reîntâlnire amuzantă.

M-am întors să plec.

— Stai, a zis el, cu o voce gravă şi poruncitoare.

Vechile instincte s-au trezit imediat şi m-am oprit, întorcându-mă iarăşi spre el. El s-a apropiat câţiva paşi.

— Amândoi am fost idioţi, Chloe.

— Aici suntem de acord. Ai avut dreptate să spui că ai muncit din greu să-mi fii mentor. Mi-am învăţat idioţenia de la cel mai mare idiot din lume. Toate lucrurile bune le-am învăţat de la tatăl tău.

Remarca din urmă a părut să-l nimerească în plin şi a tresărit, făcând un pas înapoi. Avusesem un milion de emoţii în ultimele câteva luni: furie cât cuprinde, părere de rău, vinovăţie frecventă şi un zumzet constant de mândrie sigură de sine, dar mi-am dat seama că nu era corect ceea ce tocmai spusesem şi am regretat imediat. El mă împinsese de la spate, chiar dacă nu întotdeauna cu intenţie, iar pentru asta îi datoram totuşi ceva.

Însă, pe când stăteam cu el în sala ca o peşteră, iar tăcerea creştea şi se întindea ca o ciumă între noi, mi-am dat seama de ceea ce nu observasem nicio clipă, în tot timpul ăsta: *el* îmi dăduse şansa să lucrez la cele mai importante proiecte. *El* mă luase cu el la fiecare întâlnire importantă. *El* mă pusese să scriu rapoarte critice, să dau telefoane dificile, să mă descurc cu trimiterea celor mai importante documente financiare.

Mă îndrumase – şi asta contase foarte mult pentru el.

Am înghiţit în sec.

— N-am vrut să spun asta.

— Ştiu. Ţi se vede pe faţă.

Şi-a trecut mâna peste gură.

— În parte e adevărat, totuşi. Nu merit recunoaştere pentru cât de pricepută eşti. Presupun că vreau să-mi arog o parte din merit oricum, eu fiind un mare orgolios. Dar şi pentru că te consider cu adevărat o sursă de inspiraţie.

Nodul care se formase în gâtul meu părea să se fi întins, împiedicându-mă să respir, apăsându-mi greu stomacul. Am întins mâna spre cel mai apropiat scaun, repetând:

— De ce eşti aici, Bennett?

— Pentru că, dacă ratezi chestia asta, te asigur personal că n-ai să mai lucrezi niciodată pentru vreo companie din Fortune 500.

Nu la asta mă aşteptam şi mânia mea s-a reaprins, proaspătă şi arzătoare.

— N-am să ratez chestia asta, nemernicule. Sunt pregătită.

— Nu asta am spus. Am *slide*-urile tale din proiectul Papadakis aici şi am conspectele aici – a ridicat un *drive* USB şi un dosar – şi dacă nu iei notă maximă la prezentarea asta în faţa comisiei, o să-ţi tăbăcesc fundul.

N-a fost niciun rânjet înfumurat, nicio intenţie jucăuşă în cuvinte. Dar dincolo de ceea ce spusese, altceva începuse să reverbereze.

Noi. Asta-i despre noi.

— Indiferent ce ai acolo, nu-mi aparţine, am spus eu, făcând semn spre *drive.*

— Nu eu am pregătit *slide*-urile Papadakis. Mi-am dat demisia înainte să le pun în ordine.

A clătinat din cap, de parcă aş fi fost înceată la minte.

— Contractele erau întocmite pentru semnătură când ţi-ai dat demisia. Am pus în ordine *slide*-urile astea bazându-mă pe munca *ta.* Asta o să prezinţi azi, nu o campanie de marketing pentru o porcărie de mâncare pentru câini.

Era umilitor să-l văd aruncându-mi asta în faţă şi m-am apropiat câţiva paşi de el.

— Naiba să te ia, Bennett. Am muncit de mi-au sărit capacele pentru tine şi am muncit la fel şi pentru Julian. O să muncesc pe brânci oriunde o să ajung după aceea – fie că e vorba de vânzarea de mâncare pentru animale, fie că-s campanii de publicitate de milioane de dolari –, dar a naibii să fiu dacă-ţi închipui că poţi să vii aici cu asta şi să-mi spui tu mie cum să-mi construiesc cariera. Nu mă controlezi tu pe mine.

El s-a apropiat mai mult.

— Nu vreau să te controlez.

— Vrăjeală.

— Vreau să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ba da, Chloe, ai. Ia dosarul. E munca ta.

Era destul de aproape să întindă mâna şi să mă atingă, şi a mai făcut un pas spre mine. Era acum destul de aproape ca să-i pot simţi căldura corpului, să-i simt aroma săpunului şi mirosul pielii sale, care se îmbinau în parfumul acela familiar.

— Te rog. Ţi-ai câştigat dreptul ăsta. O să facă impresie mai puternică asupra comisiei.

În urmă cu o lună, aş fi vrut mai mult ca orice să prezint proiectul ăla. Fusese viaţa mea, luni în şir. Era al meu. Mi-am putut simţi lacrimile adunându-se în ochi şi am clipit să le reţin.

— Nu vreau să-ţi rămân datoare.

— Asta nu e o favoare. Pur şi simplu îmi iau revanşa faţă de tine. Recunosc că am stricat totul. Dă-mi voie să-ţi spun că ai una dintre cele mai agere minţi în afaceri pe care le-am cunoscut vreodată.

Ochii i s-au îmblânzit, a întins mâna şi mi-a dat o şuviţă de păr peste umăr.

— N-o să-mi fii datoare cu nimic. Doar dacă vrei tu să fii… într-un cu totul alt mod.

— Nu cred că aş putea să mai lucrez vreodată pentru tine, am zis, forţându-mă să împing cuvintele dincolo de stăvilarul dureros din gâtul meu.

Mi-a trebuit toată puterea voinţei să nu întind mâna să-l ating.

— Nu la asta mă refeream. Tocmai ţi-am spus că am dat greş ca şef.

A înghiţit nervos şi a tras adânc aer în piept.

— Şi am dat greş, într-adevăr, ca iubit. Am nevoie să iei *slide*-urile astea, a zis el, întinzându-mi drive-ul USB. Şi am nevoie să mă iei înapoi.

M-am uitat lung la el.

— Trebuie să mă întorc în sala comisiei.

— Nu, nu trebuie. Au amânat prezentarea.

S-a uitat la ceasul lui.

— Cu puţin timp în urmă, l-am pus pe Henry să-l sune pe Cheng şi să-l ţină de vorbă, ca să pot discuta cu tine între patru ochi şi să-ţi spun că, A, nu eşti o idioată, şi B, că mai vreau o şansă cu tine.

Un zâmbet îmi juca în colţul gurii şi mi-am muşcat buza de jos ca să-l ţin în frâu. Ochii lui Bennett scăpărară victorioşi.

— Apreciez ce ai făcut aici, am zis eu, precaută. Am muncit mult la proiectul ăla şi chiar simt că-mi aparţine. Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să vadă şi comisia detaliile despre Papadakis, în rezumatele pe

care le ai. Dar tot am să prezint subiectul Sanders.

El mi-a cântărit spusele, plimbându-şi ochii pe faţa mea. Un muşchi de pe maxilar i se zbătea, semnul care-i trăda nerăbdarea.

— Bine. Prezintă-mi-l mie, aici. Convinge-mă că n-o să te sinucizi acolo.

Îndreptându-mi spatele, am spus:

— Campania se inspiră din *Top Chef.* Dar fiecare episod sau clip publicitar o să prezinte un ingredient diferit din mâncarea lor şi va fi o provocare pentru a crea adevărate delicatese pentru animalele de companie.

Ochii lui Bennett erau umbriţi, dar zâmbea sincer.

— Asta-i o idee inteligentă, Chloe.

Am zâmbit radioasă, savurând momentul.

— Nu chiar. Aici e şpilul. Ingredientele Sanders sunt elementare: carne bună. Boabe pur şi simplu. Câinilor nu le pasă cât de sofisticată e mâncarea lor. Ei vor carne. Pe un os. Asta are gust bun. Tata le dă câinilor delicatese canine în fiecare zi, cu orez brun şi grâu încolţit. Nu glumesc. Şi, ca un cadou special de ziua lor, le dă un os ieftin, cu carne pe el. Stăpânului îi pasă de legume, de orez brun şi de toate rahaturile astea. Nu animalelor.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

— E o metodă de a face mişto de noi pentru că ne răsfăţăm animalele de companie şi adoptăm tendinţa de a le trata ca pe nişte membri dragi ai familiei. Mâncarea de la Sanders este specialitatea carne-cu-os pentru a-i putea răsfăţa în fiecare zi. „Judecătorii” patrupezi vor alege întotdeauna reţeta Sanders.

— Ai reuşit.

— O campanie? Asta-i ideea.

— Da, însă ştiam că poţi face asta. Vreau să spun

felul în care ai prezentat-o. M-ai atras în subiect, m-ai prins.

Am râs, ştiind să recunoşteam un compliment de la Bennett când îl auzeam.

— Mulţumesc.

— Ia-mă înapoi, Chloe. Spune-mi acum că o s-o faci.

Un hohot mai zgomotos mi-a scăpat de pe buze şi mi-am trecut mâinile peste faţă.

— Întotdeauna eşti un ticălos aşa de autoritar…

— Ai de gând să pretinzi că nu ţi-a fost dor de mine? Şi tu arăţi ca dracu', să ştii: Julia m-a sunat aseară, când adunam *slide*-urile…

Am căscat gura la el.

— Te-a sunat Julia?

— … şi mi-a spus că erai la pământ şi că trebuia să-mi bag minţile în cap şi să te găsesc. I-am spus că deja mă pregăteam să fac asta. Oricum aveam s-o fac, dar după telefonul ei, mi-a fost mai uşor să vin aici, gata să te implor.

— Ştii măcar ce-i aia să implori? l-am întrebat, râzând acum cu gura până la urechi.

Bennett şi-a umezit buzele, coborându-şi privirea pe gura mea.

— Probabil că nu. Vrei să-mi arăţi?

— Fă o încercare. Arată-mi că ştii să te târăşti în genunchi.

— Cu tot respectul, mă văd nevoit să-ţi cer să mi-o sugi, domnişoară Mills.

— Numai dacă mă implori.

Ochii i s-au deschis larg şi, mai înainte să poată spune şi altceva, i-am luat dosarul Papadakis din mână şi am plecat.

*

Am intrat în sala comisiei cu Bennett imediat în urma mea. Murmurul vocilor s-a oprit când am apărut noi.

I-am dat directorului Cheng dosarul, iar el a răsfoit rezumatele proiectului Papadakis. A zâmbit.

— Cum de-ai reuşit să termini două proiecte?

Am îngăimat ceva, complet nepregătită pentru întrebare.

— Este eficientă, a zis Bennett, ocolindu-mă şi luând loc la masă. Când a sfârşit cu planul Papadakis, noi i-am sugerat să-şi ia o scurtă stagiatură în altă parte, până ce avea să-şi termine masteratul. La urma urmelor, sperăm că va lucra la Ryan Media în viitorul apropiat.

M-am străduit să-mi ascund şocul. *Despre ce dracului vorbea?*

— Fantastic, a spus domnul mai în vârstă, din capătul mesei. La proiectul Papadakis?

Bennett a dat din cap.

— O să lucreze ca mâna dreaptă a tatălui meu. El are nevoie de cineva care să administreze acest proiect, de vreme ce va fi nevoie de un angajat cu normă întreagă. Chloe este evident alegerea cea mai bună, dacă o să accepte.

Mi-am înăbuşit circa cinci mii de reacţii diferite. Cea iniţială a fost iritarea, fiindcă deschisese discuţia asta în faţa comisiei. Dar amestecate cu aceasta erau, de asemenea, recunoştinţa, entuziasmul, mândria. Aveam să-i fac capul mare lui Bennett după ce terminam aici.

— Păi, hai să începem atunci, a zis Cheng, lăsându-se pe spate în fotoliu.

Mi-am ridicat *laser pointer-ul* şi am trecut în faţă, simţindu-mă ca şi când podeaua era făcută din jeleu.

La două fotolii distanţă de capul mesei, Bennett şi-a dres glasul, prinzându-mi privirea.

Trebuia să-l întreb şi despre asta. Pentru că eram foarte sigură că, exact înainte să încep să vorbesc el, a mimat cuvintele „te iubesc”.

Ticălos şmecher.

*

Au spus că prezentarea mea avea să fie folosită pentru broşură, pentru site şi pentru newsletter-ul companiei.

M-au pus să semnez nişte documente, am pozat pentru nişte fotografii, am strâns o mulţime de mâini.

Mi-au oferit chiar o slujbă la J.T. Miller.

— E deja angajată, a zis Bennett, trăgându-mă deoparte.

S-a uitat lung la mine, fără cuvinte, în timp ce toată lumea se îndrepta, în cele din urmă, spre uşă.

— Da, despre asta, am zis eu, încercând să par furioasă.

Eram încă surescitată de prezentare, de discuţie, de întreaga zi. Să-l am pe Bennett la un sărut distanţă nu era deloc rău.

— Te rog, nu spune nu. Cumva i-am furat vestea trăsnet tatei. Urma să te sune el, în seara asta.

— Chiar are de gând să-mi ofere o slujbă?

— Ai de gând s-o accepţi?

Am ridicat din umeri, simţindu-mă ameţită.

— Cine ştie? în clipa asta, vreau doar să sărbătoresc.

— Ai fost nemaipomenită.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Mulţumesc. A fost cea mai tare distracţie pe care am avut-o după multe săptămâni.

— Rezumatele au fost bune, am dreptate?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, dar ai făcut o greşeală fatală.

I-a căzut faţa.

— Care?

— Ai recunoscut că ştii cum să lucrezi în PowerPoint.

Râzând, a luat geanta laptopului de la mine şi a aşezat-o pe un scaun din spatele lui, dându-se mai aproape cu un zâmbet întunecat.

— Obişnuiam să pregătesc *slide*-uri pentru şeful meu. Şi eu am fost stagiar odată, bineînţeles.

Am simţit cum mi se face pielea de găină.

— Şeful tău răcnea la tine?

— Din când în când.

A început să-şi plimbe degetul arătător pe braţul meu.

— Îţi critica scrisul de mână?

— Tot timpul.

S-a aplecat şi mi-a sărutat colţul gurii.

— Şeful tău te săruta?

— Tata a preferat întotdeauna strângerile de mână.

Am râs, strecurându-mi mâinile pe sub sacoul lui, ca să-mi înfăşor braţele în jurul lui.

— Ei bine, eu nu mai sunt stagiara ta.

— Nu, eşti colega mea.

Am scos un geamăt de încântare, fiindcă îmi plăcea cum suna asta.

— Şi iubita mea?

— Da.

Vocea mi-a tremurat puţin la această singură silabă, şi atunci am înţeles foarte clar sensul expresiei „copleşit de uşurare”. Eram sigură că

Bennett îmi putea simţi inima bătând în dreptul inimii lui.

Mi-a muşcat lobul urechii.

— Va trebui să găsesc noi scuze ca să te aduc în sala de conferinţe şi să te dezbrac la fereastră.

Sângele mi-a fost pompat cu putere prin vene, gros şi cald.

— Nu ai nevoie de scuze ca să mă duci acasă la tine, totuşi. Bennett m-a sărutat pe tot obrazul şi o singură dată, blând, pe gură.

— Chloe?

— Da, Bennett?

— Flirtul ăsta e bun şi frumos, dar vorbesc serios când îţi spun că nu te mai pot lăsa să mă părăseşti încă o dată. Plecarea ta aproape m-a omorât.

La acest gând, am simţit că-mi iese tot aerul din plămâni, la acest gând.

— Nu cred că aş putea. Nici eu nu vreau să mai fiu vreodată departe de tine.

— Dar trebuie să-mi dai o şansă să îndrept lucrurile, când le stric. Ştii că sunt un nemernic, câteodată.

— Câteodată?

Mormăind, a şoptit:

— Şi am obiceiul să rup lenjerie.

I-am dat la o parte o buclă de pe frunte.

— Şi-o colecţionezi. Să nu uităm de ciudăţenia cu colecţionatul.

— Dar te iubesc, a zis el, uitându-se la mine cu ochii larg deschişi. Şi mă tutuiesc acum aproape cu toţi vânzătorii de la magazinul La Perla. Am trecut deseori să arunc o privire înăuntru, cât ai fost tu plecată. De asemenea, deţin informaţia, dintr-o sursă de încredere, că eu sunt cel mai bun partener

de sex pe care l-ai avut vreodată. Aşadar, să sperăm că lucrurile astea le vor contrabalansa pe cele rele.

— Adjudecat!

L-am tras spre mine.

— Vino-ncoace.

Mi-am plimbat gura peste a lui, tachinându-i buza de jos. Cu mâinile strâns înfipte în reverele lui, l-am întors şi l-am lipit cu spatele de fereastră, ridicându-mă pe vârfuri ca să fiu mai aproape, cât mai aproape de el cu putinţă.

— Atât de pretenţioasă, acum că eşti pe de-a întregul oficială.

— Taci şi sărută-mă, am râs eu, peste gura lui.

— Da, şefa.

Sfârşit